ANNE MAYBURY

Şoapte în întuneric

Traducerea si adaptarea în limba română de ILEANA DINU

ALCRIS

Capitolul 1

Când Livvy ieşi din biroul anchetatorului, se ţinu de balustradă pe moment, pentru a se calma şi a-şi păstra echilibrul. După atmosfera întunecată din sala de şedinţe unde i se păruse că zăbovise o eternitate, soarele apărut brusc pe cer îi afectă pe moment vederea, orbind-o. închise repede ochii pentru a se proteja atât de soare, cât şi de lumea ostilă şi terifiantă din jurul ei.

îşi simţi mâinile ude de transpiraţie, avea frisoane. Apoi, când auzi glasuri, deschise ochii.

Cineva se aplecase spre ea şi îşi feri repede faţa de bliţul unui aparat de fotografiat, apoi mai făcu o pauză pentru a-şi reveni, trăgând aer în piept, înainte de a-şi croi drum printre cei adunaţi acolo ca s-o vadă pe ea, presupusa autoare a crimei.

- Ea a făcut-o? auzi un glas. Ea l-a ucis pe Clive Berenger?

- Olivia Berenger, eşti vinovată?

Olivia încercă să se controleze; nu fusese acuzată, deocamdată.

Verdictul judecătorului fusese: crimă cu autor necunoscut.

Făcu un pas în faţă, paralizată de panică.

- Vino, Livvy, să părăsim acest loc.

întorcându-se, îl văzu pe Simon care o prinse de braţ, pentru a o putea salva din acel loc. Olivia făcu efortul de a coborî treptele, miscându-se ca în vis printre cei adunaţi acolo. Ar fi vrut să le strige acelor chipuri întoarse spre ea:

"De ce mă priviţi astfel? Simon a fost fratele soţului meu. Trebuie să vă demonstrez că familia soţului meu mă consideră nevinovată? Pentru că sunt nevinovată!"

Se întoarse spre Simon, căruia reuşi să-i zâmbească. Observă, pentru a câta oară, asemănarea izbitoare dintre cei doi fraţi.

Cu cinci nopţi în urmă, Clive, soţul ei, fusese împuşcat, iar aceşti oameni aşteptaseră câteva ore aici, în această zi toridă, ca să audă verdictul judecătorului.

Genunchii Oliviei încetară să tremure, dar îşi dori să scape mai repede din acest loc. Mirosuri puternice, pătrunzătoare, se ridicau din sacoşele lor: miros de peşte, de portocale, dar şi de trandafiri dintr-un buchet

mare, aflat în braţele unei femei. Olivia auzi frânturi de conversaţie care se refereau la ea şi la presupusa ei vină.

Apoi auzi foarte aproape o voce de femeie care striga:

- Priviţi! Acolo, în Market Cross! Vedeţi? Este Rorke Hanlan.

Livvy se opri instantaneu şi nu putu să nu întoarcă imediat
capul. Auzi exclamaţiile unor persoane aflate în spatele ei.

Rorke Hanlan este aici, îşi spuse. Trebuie să-l găsesc! Rorke, sunt eu, Livvy!

Şi atunci, îl zări. îl strigă şi împinse mulţimea ca să-şi facă loc spre el.

Rorke era mai înalt cu un cap decât toată lumea aflată acolo; părea un uriaş cu părul roşiatic şi ochi albaştri, pătrunzători, care îi întâlniră pe ai ei de la distanţă.

Lumea se opri în loc pentru Livvy. Uită de moartea lui Clive, de Simon care era cu ea, de proces, de verdict; Rorke venise din nou acasă şi toată dragostea ei o făcu să izbucnească:

- Rorke!

Da, se duse spre el, dar el se întoarse cu spatele,

făcându-şi loc prin mulţime.

- Să plecăm mai repede de aici, îl auzi pe Simon. Toţi se uită la el!

Fără a-şi lua privirea de la Rorke, ea se scutură violent.

- M-a văzut! M-a văzut, Simon! S-a uitat direct la mine, apoi a plecat!

- Nu te mai gândi la el. Nu mai contează acum. Vocea lui Simon, blândă de obicei, căpătase accente dramatice. O prinse strâns de braţ şi o trase spre maşină.

- Adrienne ne va duce acasă, îi spuse.

Portiera maşinii era deschisă, pentru ca să scape cât mai repede de mulţimea aflată acolo. Adrienne Charles întorsese capul. Un zâmbet îi juca în colţul gurii. Livvy reuşi să-i întoarcă zâmbetul şi urcă în maşină. Simon se aşeză lângă ea şi portiera se închise. După o clipă, maşina părăsea Lingchester Square.

Adrienne îi spuse:

- Ce bine îmi pare să te văd, Livvy!

- Numai dacă ar fi aşa!

N-o auzise nimeni. Simon începu să-şi caute tabachera şi i-o întinse.

Livvy luă o ţigară cu mâinile încă tremurând, gândindu-se:

"Fumează la fel ca fratele său, Clive. Clive avusese un chip ceva mai delicat decât fratele său. Amândoi fraţii aveau ochi albaştri- cenuşii, dar Clive fusese mai dur şi mai insensibil; gura cu buze mai pline şi mai senzuale ca ale lui Simon".

- Revino, Livvy! spuse Simon şi abia atunci realiză că în maşină trebuie să se fi lăsat o tăcere lungă, nefirească şi apăsătoare. Totul va fi bine, adăugă el. A fost singurul verdict pe care-l puteau da.

Livvy nu dădu semne că l-ar fi auzit. Privea tot înainte. Deodată, îl întrebă:

- Crezi că nu m-a văzut? Poate că m-am schimbat prea mult...

-Dacă te referi la Rorke, te-a văzut foarte bine, dar când a
observat că vrei să-i vorbeşti, a dispărut imediat!

Livvy stinse ţigara pe jumătate fumată în scrumieră.

- Poate a ajuns din întâmplare acolo şi nu ştia ce se întâmplă. A fost departe de aceste locuri o bucată bună de timp. Poate nici n-a urmărit ziarele în timpul acesta.

- Să fii sigură c-a ajuns aici din acelaşi motiv pentru care a venit toată lumea. Rorke ştie perfect de bine ce se întâmplă în oraş, Livvy, a venit din curiozitate, ca toţi ceilalţi. Acum, uită-l. Mergi acasă, Adrienne are dreptate. S-a terminat totul pentru tine!

Livvy schiţă un zâmbet, dar nu reuşi decât o grimasă. Cu toate vorbele sale de îmbărbătare, cu vocea plină de siguranţă, Simon nu reuşise să-şi păstreze nici el stăpânirea de sine. în ciuda verdictului şi a încrederii pe care o avea familia faţă de ea, răul nu trecuse. Fusese ucis un om, soţul ei, iar ucigaşul era încă liber.

Maşina luă curba, apoi întoarse spre drumul care ducea spre casa ei din Ardern.

- Trebuie să te obişnuieşti, Livvy, îl auzi pe Simon, care reacţiona de parcă ar fi ştiut ce era în mintea ei. Ce putea să facă Rorke? Să pretindă că nu te-a văzut!

Livvy, care nu era o femeie obtuză, ci doar afectată de cele întâmplate, îl privi lung. Apoi se trezi că repetă vorbele lui Simon, de parcă i-ar fi fost spuse într-o limbă străină, neînţeleasă de ea.

- De ce ar fi trebuit Rorke să pretindă că nu m-a văzut?

Apoi, înţelese. Se cufundă din nou în tăcere, încercând să facă
faţă situaţiei. Desigur, ochii mulţimii erau aţintiţi şi asupra lui, în egală măsură... doar erau doi oameni care se iubiseră cândva! Pentru ei toţi, Rorke era cineva, şi satul Ardern, unde se născuse, se mândrea teribil cu faptul că el plecase la Londra şi devenise un foarte

cunoscut reporter al celui mai mare cotidian londonez. îi urmăriseră evoluţia şi ştiau chiar înainte ca ea să revină în sat ca soţia lui Clive, că rupsese logodna cu Rorke.

Mai ştiau cu toţii că nu avusese o căsnicie fericită şi deşi nu era localnică, o înţelegeau. Fiecare dintre ei fusese mai mult sau mai puţin afectat de temperamentul necontrolat al lui Clive, de micimea lui sufletească. Clive deţinea mai multe poziţii cheie în sat şi întrucât viaţa fiecărui locuitor depindea oarecum de familia Berenger, îi acordau respect. Dar acum, când Clive fusese ucis, uitaseră câte le făcuse. Era omul cu foarte mulţi duşmani, dar sătenii nu ezitau să se întrebe:

- Chiar să fi fost doamna Berenger cea care l-a ucis?

Iar acum, când o văzuseră, începeau să-şi amintească aventura ei cu Rorke. Li se părea ciudat ca el să vină din străinătate unde se afla, tocmai acum, când doamna Berenger rămăsese văduvă. Ar fi putut să mai aştepte puţin! Dar aşa era Rorke Hanlan, nu-i păsa de gura lumii!

Livvy se trezi spunând:

- întoarcerea lui Rorke este un alt motiv de suspiciune, nu?

- Nu, nu este, sări Adrienne. De ce ar fi?

- Parcă ţi-am spus că s-a terminat totul, Livvy!

interveni şi Simon.

- Vă înşelaţi! ripostă ea. Cred că partea cea mai rea abia începe.

- Nu dramatiza, Livvy! o potoli Simon, apoi schimbă discuţia, întorcându-se spre Adrienne.

Nu trebuia să-l luăm cu noi pe Bill Cray?

- Nu, a venit cu maşina lui.

Bill Cray, patronul hanului Lebăda, unde se refugiase ea după cearta teribilă cu Clive; hanul unde a fost găsită de poliţia venită la câteva ore ca s-o informeze că soţul ei fusese ucis... Bill Cray, a cărui mărturie o salvase probabil de condamnare...

Capitolul 2

Totul îi reveni foarte puternic în minte: anchetele poliţiei, depoziţiile martorilor, ale medicului. Clive Berenger fusese ucis cu propriul său pistol şi nu existau arsuri în jurul rănii şi nici pulbere ca să se poată determina dacă s-a tras de la mică distanţă; poate omul se sinucisese.

Se afla o persoană în mulţime, doamna Starr, menajera, care fusese foarte mulţi ani în serviciul lui Clive.

Când se căsătorise cu Livvy, doamna Starr rămăsese să lucreze în casa lor, organizând mese, îngrijind de casă, tratând-o însă cu deferenţă pe Livvy. Nu-i adresase niciodată un cuvânt bun, nu dovedise niciodată sentimente omeneşti faţă de ea. Nu sunt o fiinţă umană, probabil, îşi spusese Livvy.

Fiind audiată ca martor, doamna Starr relatase că în noaptea cu pricina, fusese plecată în vizită la nişte prieteni, în Lingchester.
La întoarcere, se grăbise pe autostradă pentru că începuse furtuna. Pe când se apropia, i s-a părut că aude o împuşcătură, dar apoi şi-a spus singură că nu împuşcă nimeni iepuri pe furtună.

A intrat în casă şi a auzit o bufnitură, apoi s-a năpustit în salon, întrebând:

- Este cineva?

Dar încăperea era în întuneric.

în acel moment, doamna Starr dăduse primele semne de emoţie: vocea începuse să-i tremure şi închisese ochii.

- Continuaţi, i se ceruse.

- Am crezut că m-am înşelat, că mi s-a părut că aud ceva căzând. Apoi, fulgerul a luminat încăperea ca ziua şi am văzut că draperiile fuseseră date la o parte. Cineva pătrunsese pe geam. O femeie cu o eşarfa galben -deschis şi un inel cu o piatră mare, verde; am văzut culorile pentru că fulgerul a fost foarte puternic.

Judecătorul păru să se gândească, apoi zise:

- Continuaţi, doamnă Starr. Aţi văzut pe cineva la fereastră?

- S-a făcut din nou întuneric şi am aprins lumina. Domnul Clive zăcea lângă biroul său. Căzuse de pe scaun şi era.. era.. mort.

- Ce -aţi făcut?

- M-am repezit la fereastră şi am strigat: doamnă Berenger... dar nu era nimeni... fulgerul lumina intermitent şi am văzut că grădina era goală.

- V-aţi îndoit atunci că pe doamna Berenger aţi văzut-o la fereastră?

- Nu, murmură menajera.

Doamna Starr ar fi putut să mintă, desigur. Dar Livvy era convinsă că, indiferent ce ar fi simţit faţă de

această tânără care venise în casă ca soţia lui Clive, doamna Starr nu era capabilă să mintă. Dar cine, în afară de Livvy, mai avea eşarfă galbenă şi inel cu piatră verde? îşi pusese această întrebare de multe ori în ultimele zile, dar nu găsise răspuns.

Următorul martor fusese Bill Cray, de la motelul Lebăda.

Sub jurământ, el declarase că la ora zece, în seara aceea, când furtuna făcuse ravagii în localitate şi prin împrejurimi, el urcase să vadă la etajul doi o fereastră care se slăbise şi la etajul unu o întâlnise pe doamna Berenger, îmbrăcată într-un capot albastru, cu prosopul pe mână; se ducea spre baie.

Livvy nu-şi mai amintea la ce oră făcuse baie în seara aceea. Judecătorul întrebase dacă altă femeie aflată în momentul acela în hotel purtase capot albastru. Cray nu ştia.

Livvy era sigură că poliţia nu-l va lăsa pe Cray cu una cu două. Ştia sigur că omul făcuse o greşeală dând această declaraţie, pentru că, de fapt, el n-o văzuse. Dacă ar fi văzut-o, l-ar fi văzut şi ea. De fapt, ea nu avea alibi pentru momentul în care fusese împuşcat Clive. Se închisese în camera de la han, conştientă că mariajul ei era un eşec. Stătuse astfel mult timp pe marginea patului, ascultând ploaia, tunetele. îşi mai amintea că stătuse mult timp aşa destrămând marginea cordonului

de la capot, până o făcuse franjuri. Oare Bill Cray avea impresia c-o văzuse? Dar o cunoştea prea bine ca să se fi putut înşela.

Oare avea şi el, ca majoritatea sătenilor, pică pe Clive şi se răzbuna acum?

Livvy simţi nevoia să fumeze o ţigară.

- Fumează liniştită, Livvy, o să te calmeze.

Fumând, privi pe fereastră şi văzu clubul Lingchester cu frumoasa lui grădină, unde jucase tenis când venise prima oară la Ardern. Ce mult timp trecuse de atunci!

Cunoscuse alţi tineri, jucase tenis cu ei.

Maşina ieşise din oraş şi se îndrepta spre casa ei aflată pe coastă, cu stâncile care coborau abrupt spre mare.

Dar în loc să o ia la dreapta, merseră înainte, ocolind lacul. Livvy privi uimită în jur.

- Unde mergem?

- La Maggie, să luăm masa şi să mai stăm de vorbă.

Livvy îl privi uimită pe Simon:

- Despre ce să vorbim?

- Despre viitor, de exemplu.

- Dacă am vreunul!

- Livvy, nu mai vorbi aşa! Eşti nevinovată. N-ai fost condamnată.

- Dar bârfa locală mă vede astfel.

- Astea sunt prostii, interveni Adrienne.

- Oricum, Maggie abia aşteaptă să afle ce s-a întâmplat.

Livvy presupuse că orice membru al unei familii în care fusese
ucis cineva, vrea să ştie cum decursese ancheta. Dar cu Maggie nu era aşa de simplu... niciodată nu ştiai ce gândeşte...
Livvy considera că sub acel chip armonios se ascundea ceva ce nu putea fi desluşit, o parte secretă a lui Maggie Berenger...

- O, nu! exclamă Adrienne, oprind maşina brusc. O cireadă tocmai traversa drumul. Fratele lui Maggie, Keith, văzuse maşina şi-i aştepta, dar nu făcu nici o mişcare de a le ieşi înainte. De când, cu patru luni în urmă, Keith fusese aruncat din şa de calul pe care i-l împrumutase Livvy, el nu mai scosese o vorbă.

Calul Halcyon era un exemplar ieşit din comun. îi fusese dăruit Livvyei de soţul ei, Clive, şi numai ea reuşea să-l controleze perfect. Keith era novice şi ea n-ar fi trebuit să cedeze la protestele lui pline de indignare şi la cererea de a-l călări singur.

- Pentru numele lui Dumnezeu, spusese Clive, nu-l mai cocoloşi pe Keith; este momentul să înveţe să se comporte ca un bărbat adevărat!

Aşa că, nu avusese încotro şi cedase.

La zece minute după ce Keith urcase pe Halcyon,

acesta se cabrase şi-l aruncase din şa. Nu văzuse nimeni accidentul, iar Keith nu apucase să spună cum s-a întâmplat, pentru că acea căzătură îi provocase paralizia.

Doctorii, diagnosticând şocul care-l paralizase pe Keith, erau rezervaţi în privinţa lui. Deocamdată, paralizia nu cedase la tratament, aşa că nu mai îndrăzniseră să se hazardeze cu alte informaţii încurajatoare. Poate va dura şase luni... un an... zece ani...

între timp, băiatul, cu chipul întunecat, stătea nemişcat în scaunul său cu rotile. Era imposibil de spus ce gândea, sau dacă mai gândea.

Livvy se întreba de fiecare dată dacă şi creierul îi era paralizat, sau funcţiona bine, auzea şi înregistra ce se petrecea în jur, fără a putea să aibă reacţii fizice.

Clive nu avusese niciodată timp pentru verii săi. Pe Keith îl considera prea moale, iar pe Maggie prea puternică. Lui nu-i plăceau aceste femei; de fapt, nu-i plăceau femeile deloc. Asta făcea ca faptul că doamna Starr văzuse o femeie la fereastră în clipa morţii lui, să pară şi mai ciudat.

Eu nu pot mânui o puşcă, se gândi Livvy. Dar asta nu era un argument. Mai fuseseră şi alţii care ţinuseră un pistol prima oară în mână, doar când uciseseră.

Un gând, de fapt o speranţă, încolţi în mintea

Livvyei. Simţise că poliţia nu era prea convinsă că o femeie îl ucisese pe Clive. Poate fusese ucis de un bărbat însoţit de o femeie.

Probabil, Maggie auzise maşina apropiindu-se, pentru că-i aştepta deja la uşă, îmbrăcată în rochia ei albastră, cu guler alb de organza. Nu era înaltă, ci mai degrabă solidă. Părul îi era castaniu- deschis, uşor ondulat, avea mult calm, răbdarea de a aştepta, de a urmări...

Poate nu se aştepta să mă vadă şi pe mine, se gândi Livvy. Poate a aşteptat să fiu acuzată de crimă. Din nou simţi acea durere puternică de cap, tremurul mâinilor şi picioarelor, teama că în fiecare clipă se putea întâmpla ceva.

Simon, Adrienne, Keith, dacă ar fi putut gândi un pic, ar fi fost afectaţi dacă ea ar fi fost condamnată. Dar Maggie? Sub calmul ei aparent, n-o mai ura oare pentru ceea ce i se întâmplase lui Keith?

- Poftiţi, vă rog, le spuse Maggie, masa este gata.

Ridică privirea spre locul unde se afla Keith, cu mâinile pe genunchi. O să-l las acolo la soare, este mai bine aşa.

Mai bine, se gândi şi Livvy, dar asta în caz că înţelegea ce se întâmpla în jurul lui. Doctorii o sfătuiseră să nu-l bruscheze, să-l trateze cu mult calm, ca să nu stăvilească progresele pe care le făcea.

Oare Keith era conştient că vărul său fusese ucis?

Livvy ridică mâna şi-i făcu semne.

Maggie interveni cu vocea ei autoritară şi ascuţită:

- Lasă-l, Livvy, nu vreau să simtă că s-a întâmplat ceva şi că de asta aţi venit aici la această oră.

Masa era aşezată pe o pajişte, în faţa salonului. Trandafirii răspândeau un parfum minunat; sălciile cu ramurile verzi se apleca spre lacul pe care două lebede pluteau agale. Lacul era proprietate naţională, de aceea înotul şi mersul cu barca erau interzise. Era o oază între casele din zonă.

- Ei bine, ce s-a întâmplat? nu mai răbdă Maggie.

- Crimă cu autor necunoscut.

- Oh! exclamă Maggie privind-o pe Livvy.

-A fost singurul verdict pe care l-au putut da, o lămuri Simon.

- A durat atât de mult, că eram deja îngrijorată.

- Au fost audiaţi toţi martorii.

- Asta înseamnă că nu toţi au fost în consens! se încruntă Maggie. Nu cumva a fost sinucidere?

- Noi ştim prea bine că el nu putea avea astfel de tendinţe!

- Şi atunci, de ce a durat atât?

Livvy interveni:

- Maggie, m-aş putea spăla?

- Sigur că da.

Simţea nevoia să-şi spele mâinile care-i ardeau, să-şi răcorească faţa cu apă, şi mai ales să-i spună lui Maggie ceea ce ea nu voia să audă!

Urcă în baia verde de la etaj, încuie uşa, şi se simţi mai liberă.

Nu făcu nici o mişcare în primele clipe, apoi după ce se relaxă, îşi scoase pălărioara neagră pe care o purta, iar părul castaniu i se răsfiră pe umeri. îl pieptănă, spunându-şi că la tenul ei livid, nu merita să folosească nici un pic de ruj, oricât de pal.

De jos, se auzea murmurul vocilor care-i dădeau un raport amănunţit lui Maggie. Desigur, peste tot părerile oamenilor erau împărţite; unii o considerau nevinovată, alţii nu.

Spera doar ca acei prieteni de la Londra care-i scriseseră oferindu-şi ajutorul, vor înţelege de ce nu apucase să le răspundă.

începu să-şi spele faţa cu apă rece, amintindu-şi ce mult îi plăcuse satul Ardern, de cum îl văzuse. îşi spusese atunci că va fi fericită aici. Ciudat, cum viaţa reuşise să-i dovedească exact contrariul!

Cu optsprezece luni în urmă, părăsise Londra, urând oraşul pentru că-i amintea de Rorke, decisă să şi-l scoată din minte, hotărâtă să întemeieze o viaţă bună şi liniştită pentru ea şi Clive.

Apoi, ca soţia lui Clive, trăise o perioadă amară, care

o schimbase mult, făcând-o să treacă forţat de la adolescenţă la maturitate, şi fără să ştie când, amărăciunea împotriva lui Rorke se transformase în înţelegere. Dar acum era prea târziu, îl pierduse definitiv.

împături prosopul ; se mai privi odată în oglindă şi rămase o clipă încercând să-şi adune gândurile.

Poate acum, când ancheta era finalizată, se va simţi mai bine, mai relaxată. Dar ştia că săgeţile aruncate de bârfele din sat vor continua s-o afecteze până va fi aflat ucigaşul.

De ce venise Rorke oare? Ce magnet îl atrăsese tocmai din Orientul Mijlociu, unde aflase că o fostă dragoste era chestionată pentru moartea soţului ei? Cine ştia de ce se află Rorke aici, cine ştia ceva despre el, în afară de faptul că nu voia să discute cu ea?

Se întoarse, ieşi din baie şi începu să coboare scara.

îi găsi pe ceilalţi în dreptul ferestrei deschise. Maggie adusese farfurii cu şuncă şi salată, nuci şi cireşe; masa părea bogat colorată.

Adrienne îi zâmbi. Se afla pe o sofa din faţa ferestrei, răsfoind o revistă.

Livvy se gândi, nu pentru prima oară, că avea nişte ochi superbi, cenuşii, cu irizaţii gălbui, cu o strălucire interioară neobişnuită.

Avea în poală un număr al revistei Mireasa. Desigur,

îi aparţinea lui Maggie, al cărei nume nu fusese niciodată legat de al vreunui bărbat de foarte mulţi ani... de când existase Rorke...

Gândurile ei încetară, fiind atrasă în conversaţie. Fiecare încerca să se comporte normal. Adrienne era cea mai tăcută dar, de fapt, ea nu făcea parte din familie. Cu ani în urmă, trăise în Ardern cu părinţii ei, apoi plecase la Paris la studii. De curând, revenise în sat, iar Clive o angajase ca designer la fabrica sa.

Livvy nu putu să nu se gândească: Adrienne este o femeie frumoasă. De ce nu s-a căsătorit? Cu acei ochi foarte speciali, zâmbetul care-i punea în evidenţă gura cu buzele pline, nu putea să nu atragă atenţia bărbaţilor.

Simon îi întinse farfuria cu mâncare, dar ea o refuză sub pretext că nu-i era foame.

- Livvy, trebuie să mănânci ceva, insistă el. Maggie ne-a făcut o salată grozavă.

- Bine, Simon, mulţumesc. Las-o aici, poate mai târziu...

- De ce nu vrei să guşti puţin? insistă Simon.

- Simon, interveni Maggie, las-o în pace, ea ştie mai bine dacă vrea sau nu să mănânce.

Simon lăsă ochii în jos, iar Adrienne spuse de parcă şi-ar fi continuat nişte gânduri abia începute:

- Am văzut-o azi pe miss Colby şi mi-a transmis un

mesaj pentru tine, Livvy: te aşteaptă la casa copilului, cu speranţa că te vei întoarce curând.

- Sigur că te aşteaptă, Livvy! interveni Simon din nou. Cine şi-ar mai sacrifica atâta timp ca tine, ca voluntar? Copiii de acolo abia aşteaptă să te întorci la ei!

- Dar după articolele care au apărut, pe baza spuselor doamnei Starr...

- Nu te amărî degeaba, Livvy! sări Maggie.

Şi ziariştii trebuie să trăiască din ceva!

Simon o privi lung pe Livvy.

- Cred că Rorke Hanlan...

- Rorke? Ce vrei să spui? Ce legătură are el cu toate astea? sări Maggie pe un ton ascuţit, roşind.

-A, nu ţi-am spus? Era acolo, în Market Square. Ştia că Livvy...

- Gata! îl opri Maggie. Rorke n-a fost niciodată înnebunit după ştiri de senzaţie. Dacă aş fi în locul tău, aş lua legătura imediat cu doamna Colby. Am auzit că au mai primit patru orfani.

Livvy se gândea că acea casă de copii îi dăduse un scop în viaţă, tocmai atunci când îi simţea lipsa. Acolo cunoscuse împreună cu acei sărmani copii, momente de adevărată fericire. Pregătirea ei de fizioterapeut îi fusese de folos. Nu era de mirare că aveau nevoie de ea acolo. Dar era imposibil să se întoarcă la casa copilului,

pentru că voia să părăsească satul; nu apucase să informeze familia de intenţiile sale.

Capitolul 3

Brusc, Adrienne se aplecă spre ea.

- Ce-ai zice să vii să stai cu mine o vreme, Livvy? Mie mi-ar face o mare plăcere. Am o cameră liberă; nu este prea spaţioasă, dar eu lipsesc întreaga zi de acasă şi ai toată casa la dispoziţie.

- Ar fi o idee grozavă, numai că intenţionez să mă întorc la Londra.

Maggie o admonestă imediat.

-Ar fi o prostie să faci asta, Livvy, lumea ar crede că vrei să fugi de aici. Rămâi, şi nu vei avea de ce să te temi.

Livvy avu senzaţia că unul dintre cei prezenţi era cel puţin şocat; dar nu ştia care din ei.

- Nu mai pot trăi în casa aceea.

- De ce nu? întrebă Simon, de parcă era mirat de ceea ce auzea. Doamna Starr nu va mai fi acolo. Ştii că şi-a luat altă slujbă.
Larne este o casă frumoasă, Livvy. Fă-o din nou un cămin fericit. Dumnezeu ştie că n-a fost aşa pe vremea lui Clive.

- Simon! exclamă Maggie. Cum poţi face o astfel de afirmaţie acum când el nu mai este printre noi? Ti-ai putea păstra sentimentele pentru tine.

- Da, este adevărat, Clive a murit, dar să nu ne lăsam purtaţi de sentimentalisme. Avea o mulţime de

defecte. Crezi că nu ştiu? Cât timp a trebuit să pierd de fiecare dată ca să-i potolesc pe cei nedreptăţiţi de el?

- Nu ţi-ai ales bine momentul ca să ne spui că-l urai.

- Nu l-am urât, ci l-am cunoscut aşa cum era în realitate. La fel şi voi, dacă vreţi să fiţi cinstite.

- Ce înseamnă asta? răcni Maggie.

- Crezi că n-am auzit de cearta dintre tine şi Clive de acum o săptămână? El mi-a povestit; te-a asemănat unei tigroaice. Nu prea l-ai iubit nici tu pe Clive, nu-i aşa, Maggie?

- Oamenii mai au şi discuţii. Asta n-a însemnat că l-am urât.

- Pe naiba, Maggie!

Livvy nu mai putea suporta. Se ridică şi spuse:

- Adrienne, îţi mulţumesc pentru invitaţie. Ai fost foarte bună cu mine, dar este mai bine să mă duc să trăiesc printre oamenii care nu ştiu prea multe despre mine.

Adrienne o imploră:

- Vino măcar câteva zile, până vei putea să te pui din nou pe picioare. Dacă n-o să-ţi placă la mine, poţi face ce doreşti. Dar nu lua hotărâri în privinţa plecării, nu încă.

- Nu poţi pleca acum, Livvy, nu s-a dat un verdict definitiv, interveni Maggie.

- Vrei să spui ca dacă încerc să plec în altă parte voi

fi căutată de poliţie?

- Uită de poliţie! sări Simon. Tu eşti cea mai importantă persoană în momentul acesta, Livvy.

Maggie se ridică.

- Dacă aţi terminat de mâncat, vă rog să vă duceţi în grădină, să beţi cafeaua acolo.

Simon o aşteptă pe Livvy, dar ea îi făcu semn s-o lase singură.

Rămase lângă fereastră urmărind-o pe Adrienne aşezată pe o bancă aproape de grădină. Rochia ei verde umplea de invidie până şi petalele margaretelor. Simon se aşeză lângă ea. Adrienne ridică privirea şi-i zâmbi.

- Ai ştiut de întoarcerea lui Rorke?

- Da, am auzit c-a revenit.

- Stă în sat?

- Nu ştiu, răspunse Maggie.

- Ştii pentru ce s-a întors?

Maggie ridică privirea spre ea.

- De ce ar trebui să ştiu? Poate că s-a săturat de Afganistan şi a făcut un ocol pe aici.

- Poate s-ar fi dus la Londra, dar aici...?

- Uneori, bărbaţii devin sentimentali şi simt nevoia să se întoarcă în oraşul natal. Ce este rău în asta?

- Vorbeşti de sentimente? La Rorke? îl cunoşti bine, Maggie?

- Da, zise femeia. îl cunosc de foarte mult timp.

Livvy se întrebă cum putea să-l cunoască altă femeie mai bine pe Rorke decât ea.

îşi aminti apoi despre spusele cuiva, că Maggie fusese prima dragoste a lui Rorke; jucaseră tenis, înotaseră împreună, dar mai ales vorbiseră despre viaţă, despre viaţa lor împreună, despre posibilul viitor comun.

Uneori, Livvy şi-i imagina stând pe plajă, între stânci, doi tineri de optsprezece ani ţinându-se de mâini... Rorke şi Maggie cu mult timp în urmă...

-L-ai văzut de când s-a întors? Nu cumva a revenit auzind de... Clive?

-Nu intră în planurile lui Rorke. întoarcerea aici este o simplă coincidenţă. Dă-mi, te rog, salata; văd că nimeni n-a prea mâncat din ea.

Livvy ieşi din bucătărie, lăsând-o pe Maggie cu gândurile sale. Se îndreptă spre pajiştea de lângă lac, unde se afla un stejar foarte bătrân, la poalele căruia creştea o mulţime de maci plantaţi de Keith.

La oarecare distanţă, se vedea Larne House, o reşedinţă tipică ridicată din cărămidă roşie, cu balcoane de lemn. Casa era înconjurată de o frumoasă grădină. Era casa pe care poate doar doamna Starr o îndrăgise, pentru că Livvy se simţea frustrată de căsnicia ei eşuată, iar Clive era preocupat doar să facă bani.

Livvy văzu o maşină care se apropia. Oare era

inspectorul Marbin şi ajutorul său, sergentul Saddle? Sau un taxi sosit s- o ia pe doamna Starr şi lucrurile ei? Ei bine, femeia era liberă să plece. Poliţia notase noua ei adresă şi o vor contacta când va fi nevoie. Oare o vor lăsa şi pe Livvy să plece din Ardern? De ce nu? Nimeni nu dovedise nimic împotriva ei. Era nevinovată şi liberă...

Realitatea o lovi din nou. Simţi dintr-o dată că nu va putea suporta dacă i se va interzice să părăsească localitatea. Nu mai putea rămâne la Larne... nu singură.

Se întoarse şi surprinse privirea Adriennei urmărind-o.

- M-am gândit mai bine şi cred că voi veni să stau cu tine, Adrienne.

- Am sperat că te vei răzgândi. De fapt, chiar am o cheie de rezervă la mine. I-o întinse. Trebuie să mă duc la Borgen Galleries din Lingchester în seara asta; este ultima zi a unei expoziţii. Trebuie să iau de acolo tablourile care nu mi s-au vândut. Probabil voi reveni târziu, aşa că tu te poţi duce acolo să te simţi ca acasă. Se uită la ceasul de mână. Iar acum cred că este mai bine să nu mai stau la cafea, să mă întorc la slujbă.

- Să mai rămânem aici puţin, zise Simon. Mă simt ca în rai după acea sală de tribunal.

- Simon, am de terminat ceva.

- Acum eu sunt şeful tău şi-ţi cer să rămâi!

Adrienne renunţă, zâmbind.

- Maggie nu pare tocmai prietenoasă astăzi, observă ea.

- Probabil ancheta a tulburat-o şi pe ea, deşi nu a fost martor. De fapt, ea este de mult timp stresată de Keith.

- Se poate ca Rorke să-i facă o vizită.

Vezi, asta ar putea s-o facă fericită.

Livvy nu se uita la ei. Culese câteva fire de iarbă. Ar fi bine să pretinzi că nu-ţi pasă că umbra lui Rorke este aici cu tine tot timpul...

Seara, Livvy se întoarse devreme la Larne, să-şi ia câteva haine de schimb. Casa era mare şi rece, deşi înconjurată de o frumoasă grădină. Uşa dinspre camera doamnei Starr era deschisă. Reuşi să se îndrepte spre ea ca să se uite. Toate lucrurile care aparţinuseră acelei femei reci, care nu făcea nici un compromis, dipăruseră; fotografiile familiei, câteva chinezării, pernele decorative. încăperea era curată şi impersonală, ca şi cum nu fusese locuită multă vreme.

Simon îi spusese că-i plătise ultimul salariu doamnei Starr şi că va trebui să se intereseze în sat de o femeie care să facă menajul. Livvy refuzase, explicându-i că se putea descurca singură.

Odată ce ajunse la etaj, se uită în jur oarecum uimită, privind cu alţi ochi camera ei, în care

predominau nuanţe de gri şi verde.

Lipsise cam mult de aici, conchise ea. Totuşi plecase de aici dimineaţă pentru a se duce la tribunal.. dar i se părea o eternitate. Se întinse pe patul cu cuvertură de mătase gri şi rămase uitându-se în tavan.

îşi aminti că prin intermediul lui Rorke îl cunoscuse pe Clive.... Cinau în oraş înainte de acea ceartă teribilă care-i despărţise, iar Rorke îl văzuse pe Clive la o masă învecinată şi-l invitase să li se alăture.

- Este de pe aici, îi explicase Livvyei.

Clive venise la masa lor, se făcuseră prezentările. Cei doi, care nu se mai văzuseră de mult timp, schimbară impresii.

- Cum îţi merg afacerile? îl întrebase Rorke. în timp ce eu asud prin vreo piaţă din Damasc, sau urmăresc vreun şef detronat care este scos din palat, tu îţi sporeşti constant averea cu olăritul tău! Cum îţi merge?

- Grozav! spusese Clive, am început să export.

- Ar trebui să le vezi fabricile din Ardern, îi spusese Rorke lui Livvy. Le-au ridicat chiar înainte de plecarea mea.

Clive le spuse:

- De ce n-o aduci pe miss Farland într-o zi, să le vadă?

Şi astfel se aranjase totul.

Dar ea nu s-a dus niciodată la Ardern - cu Rorke. Ultima lor ceartă a oprit-o de la acest pas.

Se certau întotdeauna din aceleaşi motive. Legiunile de femei ale lui Rorke pe care acesta le cunoştea în călătoriile sale apăreau invariabil la Londra, căutându-l.

Englezoaica aceea superbă cu părul tuns scurt care lucra în Hong Kong...indiana frumoasă din Calcutta, care-l ajutase cu cine ştie ce problemă...acea avocată sofisticată din Istanbul...

Toate o examinau cu interes şi curiozitate pe Livvy, lucru care pe ea o deranja. Şi o înfuria. Ele aveau avantajul că erau inteligente, foarte frumoase, iar ea foarte nesigură pe sine.

Rorke le trata pe toate cu aceeaşi prietenie, dar asta nu însemna mare lucru pentru Livvy. Fiecare dintre aceste tinere aveau prea multe arme cu care-l puteau atrage pe Rorke, fără ca el să-şi dea seama, iar ea avea prea puţine atuuri cu care să-l ţină lângă ea.

Prima lor ceartă a fost când el a amânat data căsătoriei pentru că fusese trimis într-o misiune ce nu suporta amânare. Era trimis la Roma. Rorke făcea eforturi disperate în vremea aceea să ajungă în vârful profesiei sale. Pe atunci, editorul său era dresorul, iar Rorke ursul care dansa după cum îi cânta acesta. Aşa că ea îl sărutase, lăsându-l să plece. Mai apoi, aflase că Rorke fusese însoţit de o fotografă, care se întorsese la Roma cu el pentru a face reclamă la nu ştiu ce eveniment teatral.

Livvy fusese mândră, afectată şi furioasă; Rorke avea şi el destulă mândrie.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Livvy, doar n-am invitat-o să ne distrăm! Şeful ei i-a ordonat să vină din Kuweit cu mine pentru că era considerată cea mai bună fotografă a noastră.

- Iar ea n-a ratat ocazia!

-A executat un ordin. Şi tu dacă te-ai coace în Kuweit, n-ai şti cum să zbori mai repede de acolo.

- Da, asta înţeleg foarte bine. Sper că aţi petrecut foarte bine!

- Livvy, eu trebuie să mă duc acolo unde mi se spune! ripostase el.

- Foarte bine, dar eu n-am de gând să las să mi se amâne data nunţii, ori de câte ori acest şef al tău te trimite cine ştie unde, cu cine ştie ce...

Rorke o prinsese de braţ şi o scuturase; îi mai simţea şi acum strânsoarea mâinii.

- Nu mă face să te urăsc, Livvy!

- Rămas- bun, Rorke Hanlan! spusese ea, eliberându-se. Scrie o cartea despre asta, într-o bună zi!

Numai când auzise uşa trântindu-se în urma lui, masca aceea batjocoritoare îi căzu de pe faţă. Realiză că nu se descurcase prea bine; ştia că Rorke nu-i suportă acest fel de a fi. Ar fi trebuit să-şi muşte limba înainte de a fi prea târziu.

După ce se mai liniştise, realizase că tot necazul

provenea din faptul că nu avea încredere în el. Ar fi trebuit să realizeze că la ea se întorcea de fiecare dată după misiunile pe care le primea.

Pendula din hol bătu ora fixă. Livvy se ridică de pe pat. De ce se întorsese Rorke chiar acum? Oare era doar coincidenţă? Sau îl adusese curiozitatea?

Livvy închise valiza şi începu să coboare scara, închizând luminile în trecere. Când ajunse în sufrageria mare, privirea îi căzu pe acele piese de porţelan aflate în vitrine, pe care nu le spăla şi ştergea de praf decât doamna Starr. Clive le preţuia, dar nu le şi iubea...

întoarse capul pentru a nu le mai vedea, dar tocmai în clipa aceea observă rama unui tablou.

Era pictura unui artist necunoscut la vremea la care îl pictase, dar care evoluase rapid în cei douăzeci de ani care trecuseră.

Reprezenta un bărbat aflat pe un câmp proaspăt arat, care privea spre răsăritul soarelui. Culorile arătau de parcă ar fi fost aşezate pe pânză de mâna unui om furios, un cer stacojiu, un câmp maro închis; un bărbat cu părul roşu, suflat de vânt, cu gura mare şi ochii strălucitori. Bărbatul semăna la trup cu Rorke. Poate era ...

întoarse privirea pentru a nu-l mai vedea.

îşi aminti zilele când începuse să lucreze la Londra. Fusese foarte ambiţioasă, voind să ajungă şefa

departamentului de fizioterapie a unui mare spital. Şi mai visase o căsătorie...

Fuseseră destui bărbaţi, dar nici unul nu aprinsese acea scânteie care anunţă dragostea adevărată, până când apăruse Rorke. Rorke, care parcă umpluse acea cameră de zi a apartamentului ei din Fulham; Rorke cunoscându-i prietenii; Rorke ducând-o la toate piesele; Rorke atât de diferit, parcă desprins dintr-o altă lume.

Ce liniştită era casa acum! Deodată, auzi soneria telefonului. Când ridică receptorul, o voce spuse:

- Doamna Berenger?

- Da.

- Sunt Guy Glazier, îţi aminteşti de mine? Sunt reporter la Lingchester Echo.

- Da, îmi amintesc că ne-am cunoscut, dar acum ce doreşti? Nu dau interviuri, aşa că nu încerca...

- Foarte bine, nu pentru asta te-am sunat. Vrei să ne întâlnim la Dellhanger Lane, în zece minute?

- Nu accept. Iar acum...

- Aşteaptă, doamnă Berenger, înainte de a închide.

Livvy nu-şi amintea vocea reporterului atât de bine pentru a fi sigură ce el era cel care-i vorbea.

- Doamnă Berenger, ştiu că ţi se pare ciudat telefonul meu şi mai ales invitaţia, dar crede-mă, este un act total lipsit de egoism....

- Domnule, dacă ai ceva să-mi spui, o poţi face la

telefon.

- Nu pot...dar te asigur că va fi ceva foarte interesant...

- Bine, domnule Glazier, voi veni. Ai reuşit să mă faci curioasă.

- Nu poţi ajunge până aici cu maşina, pentru că se lucrează pe Dellhanger Lane, dar vin eu să te iau de la poarta fermei Fowley.

Telefonul se închise, iar ea aşeză receptorul cu grijă în furcă, realizând că dacă nu-şi putea folosi maşina, îşi limita posibilitatea de a scăpa, dacă era cazul.

Doar când traversă păduricea de mesteacăn realiză că putea să meargă cu maşina până la un punct, apoi s-o lase acolo. Era încă
o dovadă a reacţiilor ei întârziate, după şocul suferit cu cinci nopţi în urmă.

Traversă destul de repede zonele întunecate, deşi le cunoştea destul de bine de acum. Pe măsură ce se apropia de Dellhanger Lane, decise că putea merge cu grijă ca să se asigure că bărbatul care o aştepta acolo era chiar Guy Glazier. încercă să nu facă nici un zgomot, să nu calce pe nici o creangă ruptă, până când ajunse la poarta fermei. De la distanţă, văzu maşina; se opri să-l privească pe acel bărbat sprijinit de portiera deschisă. Era, fără îndoială, Guy Glazier.

- Doamnă Berenger!

Probabil avea un sistem mai ciudat de recepţie, de o sensibilitate deosebită, se gândi ea. Altfel cum s-o fi auzit?

- De ce mi-ai spus să vin fără maşină, dacă ai ştiut că puteam să ajung până aici?

- N-am vrut să afle nimeni că ai venit aici. Maşina dumitale este una deosebită, o recunoaşte toată lumea.

Clive îi alesese acel model, cu acea culoare îndrăzneaţă, spunându-i că este ultima modă.

- Ei bine, acum că sunt aici...

- Urcă, te rog. Guy aproape o forţă să urce în maşină. El se urcă repede şi porni motorul.

Imediat, Livvy prinse volanul.

- Nu mă voi lăsa dusă nicăieri!

- Doar câţiva metri, doamnă Berenger. De fapt, până acolo, adăugă el arătând spre Back Gap Hill.

- Nici vorbă ! ripostă Livvy, acolo este plin de şerpi!

- Este un loc sigur, unde putem discuta.

Livvyei i se spusese că acel loc este locul diavolului, plin de şerpi.

Maşina lui Guy avea un motor puternic şi imediat ajunseră pe deal. Guy opri într-un luminiş.

- Poţi coborî, doamnă Berenger, îi spuse. Eşti în siguranţă aici, doamnă Berenger, îi spuse Guy. El îi întinse mâna şi după ce îi dădu haina să şi-o pună pe

umeri, o conduse spre luminiş. Să sperăm că şerpii, ca şi păsările, se duc devreme la culcare, zise el. Dar cred că este mai bine să merg în faţa dumitale. Deodată, el se opri şi fluieră scurt.

- Ce faci?

- Ssstt... Guy asculta.

Şi Livvy ascultă, cu inima bătându-i repede. Nu se mişca nici o frunză. Locul avea o frumuseţe aparte; acest deal izolat era locul unde ziua sau noaptea nu cutezai să vii singur, un loc unde vrăjitoarele îşi puteau ţine Sabatul, iar şerpii să intre sub pământ...

Dintr-un tufiş apăru un bărbat.

- în sfârşit! exclamă Guy, apoi dispăru în întuneric, lăsând-o cu un bărbat înalt, masiv, care-i spuse:

- Iată-te, Livvy!

- Rorke! exclamă ea.

Livvy oftă adânc, simţindu-se dintr-o dată eliberată de orice ameninţare, de orice primejdie.

- Rorke! exclamă ea de ce această întâlnire gen capă şi spadă? O, Rorke! exclamă din nou, apropiindu-se de el.

El nu făcu nici o mişcare pentru a o întâmpina.

- îmi cer iertare, Livvy, dar a trebuit să organizez totul în acest fel pentru a preîntâmpina să fim urmăriţi de poliţie, eu sau tu.

- Nu-mi mai pasă de nimic! spuse ea. Acum te-ai

întors şi...asta este important!

- Nu face aprecieri greşite; după acea telegramă pe care mi-ai trimis-o, cum ai fi vrut să reacţionez?

- Telegramă? Ce telegramă? Ce vrei să spui? N-am trimis nimic...

- Uite ce este, Livvy, te rog, suntem oameni maturi; nu are rost să ne ascundem după deget... şi te rog să nu mai pari atât de surprinsă...

- Rorke, nu înţelegi... Nu ţi-am trimis nici o telegramă! Jur! Ce-ar fi trebuit să scriu în ea?

- Ar trebui să-ţi aminteşti! A fost o telegramă care spunea: "Sunt în mare încurcătură. A fost comisă o crimă. Te rog, vino. Livvy ."

- Rorke, te rog, crede-mă...nu ştiu nimic despre această telegramă!

- N-ai trimis, nici n-ai rugat pe altcineva să mi-o trimită?

- Nu! Nu! Nu!

Rorke îşi trecu mâinile prin păr, un gest pe care i-l cunoştea prea bine. însemna că este una din rarele ocazii în care este mişcat.

- Când ai primit-o?

- Cu patru zile în urmă.

- Clive a fost ucis cu cinci zile în urmă, murmură Livvy.

- Asta înseamnă c-a fost trimită chiar în noaptea

aceea!

- Iar tu ai crezut că eu am trimis-o şi ai venit!

- N-aş mai fi fost eu, Livvy, dacă n-aş fi venit! Telegrama a fost trimisă de aici.

- Din Ardern? Dar nu înţeleg cu ce scop.

El se încruntă tăcut o vreme. Apoi spuse, furios:

- Cineva a făcut un lucru condamnabil şi periculos, considerând că o telegramă mă va aduce înapoi.

- De ce periculos?

- Pentru că asta ar putea fi piesa care lipseşte din puzzle-ul inspectorului Martin! Clive este mort, tu eşti liberă, iar eu m-am întors. Trei fapte importante, cu care vor să te înfunde, Livvy!

Chiar atunci când cineva se aşteaptă la ceva şocant, lovitura finală vine tot pe nepregătite. Moartea violentă a soţului pe care nu-l iubise; o telegramă menită să-i facă rău... Cineva voia să-l aducă pe Rorke înapoi din motive numai de el ştiute...

Nu se mişca nici o frunză. Rorke stătea cu spatele la zona din care străbăteau razele lunii şi dacă n-ar fi fost culoarea roşcată a părului său a cărui intensitate n-o puteau atenua nici măcar razele lunii, ar fi putut trece drept un străin cu mască.

Livvy întrerupse tăcerea, starea de tensiune, făcând o observaţie melodramatică:

- Cred că exagerezi puţin, Rorke. Trebuie să existe o

explicaţie mai simplă.

- Simplă, dar evidentă, răspunse el furios. Cineva care profită de disponibilitatea ziarului meu, de curiozitatea mea naturală, care ştie de sentimentele mele pentru tine, acela a telegrafiat în numele tău. Cineva a vrut să mă aducă aici. Să fie oare prieten sau duşman? Mi se pare normal să nu-mi fie prieten, aşa că, vezi tu, Livvy, melodrama au alcătuit-o alţii..

- Ce putem face?

- Nu putem face nimic.

- Rorke, eu sunt cumva implicată şi mă tem. Ajută-mă, te rog...

- Mă tem că-mi este imposibil!

Livvy trase aer adânc în piept şi se întoarse să-şi sprijine un moment fruntea de trunchiul unui copac.

- îmi pare rău, Livvy, zise el cu mai mult calm de data asta. M-am întors adus de acea telegramă şi voi rămâne, dar mă voi feri din calea ta, pentru că sunt ultima persoană care te poate ajuta.

- Dar ai revenit, ceea ce înseamnă c-a mai rămas ceva din...

- Livvy, opreşte-te! Nu este momentul să discutăm asta cum! Este vorba de siguranţa ta...

Ea încercă în van să-i distingă trăsăturile. Ar fi trebuit să citească bunătate, înţelegere şi compasiune în ochii lui, dar numai atât. Dreptul la dragostea lui şi-l

pierduse.

- Ai familia alături de tine, Livvy.

- Mă simt mai bine fără nici unul din ei! ripostă ea.

- Livvy, este o situaţie dificilă în care trebuie să gândeşti sănătos. Trebuie să înţelegi că eu nu te pot ajuta!

- Şi atunci, de ce ai mai venit aici în noaptea asta?

- De ce acţionăm din impuls? răspunse el printr-o întrebare.

- Foarte bine, răspunse Livvy. Ai vrut să mă întrebi despre acea presupusă telegramă. Ei bine, ai făcut-o, aşa că nu mai este nimic de spus.

Livvy se întoarse să plece.

Rorke o prinse de braţ, întorcând-o cu faţa spre el. Se simţi ţintuită de trupul lui puternic şi-i păru bine. I se păru că el i-a rostit numele înainte de a o săruta.

- Ce este asta, Rorke? exclamă ea. Ce se întâmplă, de ce nu putem rezista unul altuia când ajungem împreună din diferite motive? Suntem atât de diferiţi... şi totuşi...

- Probabil ne amintim că a mers destul de bine cândva. Livvyei
i se păru că pe moment el a uitat gravitatea situaţiei. Capricorn şi peşti... energie şi vise.... astrologii ne vor spune însă că nu se potrivesc!

- Ce mare greşeală am făcut să ne despărţim!

Rorke... stai lângă mine...

Braţele lui Rorke căzură pe lângă trup; se dădu câţiva paşi înapoi. Când vorbi, ea simţi că era exasperat.

- Nu înţelegi ce vreau să-ţi spun, Livvy? Gândeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu! Clive e mort, iar eu m-am întors....

- De ce să-mi pese că lumea din sat vrea să scoată o poveste din asta?

- Vorbele oamenilor ajung la urechile poliţiei. Vrei să fii arestată?

- Dar sunt nevinovată!

- Tu te gândeşti ca la o problemă de moralitate doar? Nu este doar atât! Este o chestiune de supravieţuire, iar tu trebuie să rămâi liberă!

- Cred că va trebui să am încredere în justiţie.

- Nu consideri că unii oameni pot face greşeli? Lipsa de dreptate nu este ceva ieşit din comun, dar eu sunt dinamită pentru tine, în clipa asta. Vei fi în siguranţă dacă vei considera că prin prezenţa mea te pun în primejdie.

- Te gândeşti la ce s-a petrecut doar sub aspectul moralităţii, nu? Ei bine, nu este aşa! Este mult mai mult decât o problemă a ta personală de a supravieţui într-o lume liberă, iar accentul se pune, draga mea, pe cuvântul" liber".

Livvy zise, cu glas pierit:

- Cred că trebuie să cred în justiţie.

- Nu te temi deloc de capacitatea bărbaţilor de a face greşeli? Nedreptatea nu este ceva obişnuit, dar se întâmplă adesea, iar eu pentru tine sunt dinamită în momentul acesta. Nu vreau să te sâcâi, dar ai fi mult mai în siguranţă dacă ai înfrunta faptele. Rorke făcu o pauză. Dacă vei lăsa să se înţeleagă că mai este ceva între noi, oamenii vor începe să comenteze şi unii poate chiar asta urmăresc. Se va spune c-am pus amândoi la cale totul. Francezii au un termen pentru asta: crimă pasională. Crezi că te voi lăsa să cazi într-o asemenea capcană?

Se aflau la mică distanţă, doar doi paşi. Livvy îşi ţinea respiraţia.

Rorke vorbi din nou, pe un ton mult mai blând:

- Nu ştiu ce să cred despre tine, Livvy! Durează mult să te cunoşti, dar fără să laşi pe altcineva să-ţi vadă strădaniile. Ţi-a luat ceva timp, ai trecut peste durerea din trecut, la fel am făcut şi eu.

în zilele noastre, oamenii se unesc şi se despart destul de frecvent. Dar tu te-ai măritat cu Clive...

- Aşa este.

- Când am primit telegrama, mi-am spus că în satul meu natal s-a petrecut o dramă şi eram îngrijorat

pentru tine. Chiar dacă dragostea moare, mai rămâne ceva ...

- Ceva... important...

- Ne-am reîntâlnit şi am descoperit că mai există atracţie fizică între noi. Dar tu nu mă mai iubeşti, şi nici eu. Să nu ne amăgim...

- Eu nu mă amăgesc, Rorke...

- O, Livvy! Nici nu ştiu dacă dragostea există cu adevărat. Oamenilor le place să-şi fixeze o imagine în minte, dar este doar o imagine. Când constată că nu se potriveşte, asta îi distruge pe amândoi!

- Ce faci, Rorke, cauţi să te convingi că între noi nu mai există nimic?

- Amândoi dorim acelaşi lucru, în acest moment: să facem dragoste. Dar asta este doar simplă dorinţă, o veche amintire; de fapt, este doar o amăgire. Nu este dragoste, Livvy!

- Pentru că lucrezi cu vorbele, crezi că poţi examina viaţa fiecăruia, pentru a ajunge la propria ta concluzie. Eşti întotdeauna atât de sigur...

- Tu ai suferit un şoc teribil, Livvy, dar când totul va trece şi ucigaşul lui Clive va fi descoperit, vei realiza că aici, cu mine, în seara asta, nimic din ce ai trăit nu este decât o himeră! O iluzie a dragostei...

- Şi acum când ai aflat adevărul despre acea telegramă, ce vei face, te vei întoarce în Persia?

- Nu, voi mai zăbovi un pic pe aici, pentru că sunt curios; nu-mi plac aceste comploturi, iar dacă cineva a vrut să mă implice, voi afla şi din ce motiv a făcut-o.

- Deci, vrei doar să afli sfârşitul poveştii!

Rorke îşi aşează mâinile pe umerii ei firavi.

- Sigur că da. Ce trăim noi nu este poveste, Livvy, este realitate. Concentrează-te acum la un singur lucru, află cine l-a ucis pe Clive şi cu ce scop. Apoi, vei putea să-ţi refaci viaţa.

Livvy l-ar fi putut urî pentru logica lui rece şi detaşată.

Ceea ce simţi pentru mine nu este dragoste, Livvy, îi spusese el. Numai Dumnezeu ştia că era mai mult decât atât...

Se lăsă tăcerea. Livvy simţi că lacrimile o podidesc, dar se luptă să şi le reţină, nu voia să fie văzută plângând....

Deodată, el ridică încet capul, ascultând, de parcă simţea primejdia venind dinspre pădure. Şi ea îşi ţinu respiraţia.

- Ce este, Rorke?

Rorke îi astupă repede gura cu mâna, pentru a o reduce la tăcere. Nu se mişca nici o frunză.

Rorke se relaxă.

- Mi s-a părut că aud paşi.

- Guy?

El scutură din cap.

- Guy ne păzeşte, dar nu se poate asigura că nu vine cineva din partea asta.

îi ai pe Simon, pe Adrienne şi pe Maggie, sprijină-te pe ei, Livvy. Uită-mă!

După ce o sărută, el îi mai spuse:

- Ai mare grijă. Amândoi avem un duşman!

Guy stătea lângă maşină, pe care în absenţa ei o întorsese, iar acum se afla cu faţa spre deal. O auzi venind şi aruncă ţigara, apoi o stinse cu piciorul.

- S-a rezolvat, doamnă Berenger?

- Ai stat de pază?

- Da. în cazul în care poliţia ne-ar fi putut urmări.

- Probabil au date destule ca să nu mai fie necesar să mă urmărească!

Guy urcă la volan şi porni la motorul. O conduse până acasă şi urmări cum intră.

Capitolul 4

De cum intră, Livvy îşi strânse câteva lucruri necesare într-un geamantan mic pe care-l duse la maşina sa. Rămase câteva minute astfel, gândindu-se că-i promisese Adriennei că se va duce la ea, apoi îşi aminti vorbele lui Rorke, sperând să găsească o speranţă, să se agaţe... Uită-mă ! fuseseră ultimele lui cuvinte. Livvy ştia că nu era posibil....

Adrienne trăia într-un bungalou din Lingchester. Fusese construit pentru fiica unui artist care se căsătorise de acum şi locuia în Rhodesia. Era o clădire albă, joasă, cu două dormitoare, un living, o bucătărie şi o baie modernă. Locul era în întuneric când ajunse Livvy. Aprinse lumina, găsi dormitorul destinat ei şi despachetă. Admiră mobila de tec, perdelele şi draperiile asortate. Observă două obiecte decorative, amândouă foarte frumoase. O panteră enormă de porţelan aflată pe un pedestal, cu faţa spre încăpere. Deasupra şemineului, Adrienne atârnase unul din tablourile sale, un peisaj citadin.

Livvy tocmai îl admira, când sună telefonul. Se duse să răspundă şi auzi o voce agitată:

- Livvy, eşti bine? o întrebă Simon. Am mai sunat de câteva ori, dar nu mi-a răspuns nimeni. Am sunat şi la Larne şi nu erai nici acolo. Am fost foarte îngrijorat.

- Sunt bine.

- Voiam să te invit să cinăm împreună, spuse el.

- Eşti foarte amabil, Simon, dar sunt foarte obosită şi aş vrea să mă culc devreme.

în pauza care urmă, Livvy ştiu că el aştepta să-i spună unde fusese.

- Eşti singură, Livvy?

- Da. De ce?

- Vorbeşti de parcă ar mai fi cineva acolo. Ai nevoie de mine? Vrei să vin acolo?

- Nu, Simon, mulţumesc, aş vrea să mă culc devreme, sunt foarte obosită.

- După ziua asta grea, nici nu este de mirare. Ne vedem mâine. Te voi ajuta în tot ce este nevoie, aşa că să nu-ţi mai faci probleme. Moartea lui Clive trebuie să ne apropie. Du-te la culcare şi aminteşte-ţi că eu sunt aici, veghez asupra ta şi te poţi bizui pe mine.

Ea reuşi să murmure ceva şi închise telefonul. Se îndreptă spre veranda casei, unde se aşeză pe un şezlong să inspire aerul curat şi parfumat al nopţii, înmiresmat de florile minunate care creşteau în grădina dintre casa Adriennei şi casa familiei Fortescue.

Rorke o respinsese... Simon o dorea... recepţionase corect mesajul fiecărui bărbat. Zeii îi dăruiseră exact ce nu-şi dorise. închise ochii, chinuită de aceeaşi întrebare pe care şi-o punea mereu în ultimul timp: să-l mai văd oare pe Rorke?

Observă printre crengile copacilor că era foarte multă lumină în casa învecinată. Clive îi considera plictisitori pe avocat şi pe soţia acestuia, dar ei îi plăceau. încercă să se gândească la afecţiunea dintre ei, la felul în care avocatul îşi îngrijea soţia invalidă, la atmosfera senină pe care o duceau cu ei oriunde ar fi mers.

Dar propria ei problemă era mult prea gravă şi nu putea s-o dea uitării prea mult timp. Nici nu realiză când trecu timpul, până când nu se opri o maşină în faţa casei, apoi se auzi zgomotul făcut de paşii unei femei care purta tocuri înalte. O văzu pe Adrienne oprindu-se o clipă în prag, de parcă ar fi ezitat. în cele din urmă aceasta intră şi-şi aruncă mantoul pe un scaun aflat la intrare. Se îndreptă spre birou de unde scoase o cheie şi descuie o cutie mare cu model tibetan, aflată pe birou. Lăsă să cadă în ea colierul de la gât şi cerceiii mari, apoi îşi masă încet urechile, de parcă aceştia îi făcuseră probleme. Apoi, închise cutia şi o puse la loc.

- Bună, Adrienne! spuse Livvy, aflată întrun colţ al încăperii.

Adrienne se întoarse, speriată.

- Cine este acolo? O, Livvy m-ai speriat!
- îmi pare rău.
- Eşti de mult aici?
- Nu.

- A telefonat cineva?

- Simon.

- Oh.

Adrienne ieşi pe veranda casei, se aşeză într-un scaun, ridicându-şi picioarele pe un suport.

- Poate acum, că s-a terminat ancheta, voi putea să discut cu el, nu va mai fi atât de impulsiv.

- Bietul Simon...

Adrienne o privi lung, speculativ.

- Aşa crezi? S-ar putea să te surprindă şi chiar să-i placă noul său rol. Dacă ne gândim bine, el trebuie să ia acum deciziile. Sau poate când vei moşteni acţiunile lui Clive, vei deveni şi tu interesată?

- Eu nu ştiu nimic despre afacerea asta; Clive nu discuta niciodată cu mine probleme de acest fel.

- Era normal, voia să deţină el toate frâiele. Mă întrebam adesea dacă Simon nu era afectat de situaţia asta. Dar poate se obişnuise să fie fratele mai mic al lui Clive. Apropo, zise Adrienne ca din întâmplare, l-am văzut în seara asta pe Rorke Hanlan.

Livvy ridică privirea.

- Am trecut pe lângă casa lui Maggie şi i-am văzut discutând foarte înfocat în grădină.

- Au fost foarte buni prieteni întotdeauna, nu?

- Cu ani în urmă, când Rorke trăia aici, Maggie era iubita lui. Mergeau împreună peste tot.

Livvy spuse încet:

- Ce mult mi-aş dori să fumez o ţigară! Apoi să mă culc, pentru că am avut o zi teribilă.

- Biata Livvy! o auzi pe Adrienne.

Biata Livvy? De ce? Pentru că era atât de obosită, sau pentru că Rorke se întorsese şi asta nu-i era de nici un folos? Dar Adrienne îi era prietenă, nu putea s-o suspecteze că pusese la cale un plan diabolic de a scăpa de Clive... apoi de a se reîntâlni cu Rorke...Livvy luă o ţigară, o aprinse şi se retrase în camera ei, pentru ca să scape de eventuale întrebări.

într-o cameră asemănătoare celei în care se aflase Livvy când poliţia venise să-i anunţe moartea lui Clive, Rorke fuma neîncetat şi străbătea încăperea cu paşi mari. Dedesubt se afla barul de unde se auzea muzică şi voci, dar Rorke abia le auzea. Se gândea doar la Livvy şi la felul în care razele lunii îi luminau chipul pe deal, când Guy i-o adusese să discute. Când primise telegrama, simţise cam la fel. Ei, tipule, nu te mai lăsa sub impresia amintirilor din nou! se admonestă singur. Abia ai reuşit să uiţi! Simţind că nu mai poate rămâne în cameră, ieşise din motel şi pornise cu paşi mari spre un loc viran din preajmă. în trecerea prin holul motelului, luase un ziar vechi cam de o lună, lăsat probabil de vreun client al motelului. Veştile erau mult prea perimate pentru a prezenta vreun interes pentru el.

Pentru că nu-şi găsea locul, intră într-o cafenea. Din păcate, nici acolo nu era locul indicat pentru o persoană în starea lui, aşa că se întorsese în cameră. Atunci găsise telegrama. O citise repede şi pornise spre un stand de ziare în speranţa că va putea găsi ceva publicat despre ce-l interesa. Poate va putea suna şi la Londra, eventual. Răbdarea nu era una din virtuţile lui Rorke. în cele din urmă, obţinuse legătura cu Londra şi MacFisher începuse să urle la celălalt capăt al firului.

- Salut! Cine naiba e?

- Hanlan, răspunse Rorke. Ascultă, Mac, ai aflat ceva despre crima Berenger?

-Ştiu doar comunicatul poliţiei.

- Spune-l repede, îl zori Rorke.

După ce ascultase, Rorke făcu imediat pregătirile pentru a părăsi Teheranul.

Odată întors în Anglia, cumpărase o maşină la mâna a doua şi iată-l la motelul lui Bill Craig. Aici, cu nu prea mulţi ani în urmă, fumase prima sa ţigară, băuse prima sa bere. Iar acum c-o văzuse pe Livvy, ce urma? Livvy mai avea încă multă putere asupra lui, dar nu-şi făcea iluzii. Dragostea murise, nu mai exista. Livvy era o femeie inteligentă, frumoasă, o femeie caldă, apropiată, dar toate astea nu mai aveau putere asupra lui. îşi aminti zilele furtunoase ale logodnei lor. înţelesese atunci că nu-şi putea trăi viaţa în certuri interminabile

cu femeia iubită numai pentru că meseria îi cerea să fie când la est când la vest.... şi întrucât în meseria lui erau implicate şi multe femei, nu le putea evita.

Stejarii cu ramurile grele aproape atingeau casa în care locuia Adrienne, iar Livvy fu trezită de corul păsărilor de afară. Se ridică şi privi pe fereastră.

La distanţă se vedeau coşurile înalte ale fabricilor Berenger. Lăsă draperia să cadă la loc, se întinse în pat şi încercă să gândească. încercă să se reorienteze. Era miercuri, una din zilele în care ea lucra la Casa Montagne. îi trimiseseră o adresă la Adrienne în care-i spuneau că au mare nevoie de ea. Ei bine, de ce nu? Ancheta era finalizată, era liberă să-şi reia viaţa. Destul de curând, după ce se căsătorise, auzise că era nevoie de voluntari la această casă de copii, aşa că se dusese imediat să se ofere pentru trei zile pe săptămină. Chiar şi acum, îşi amintea ce simţise văzând prima oară clădirea aceea de pe deal. Acolo o ajutase pe fizioterapeuta rezidentă, miss Hume, o tânără specialistă care făcea tot posibilul să îmbunătăţească viaţa acelor copii defavorizaţi.

Faptul că se întorcea astăzi acolo la muncă era o uşurare pentru Livvy. Câteva ore va fi prea ocupată ca să mai gândească. Va avea de corectat picioruşe de copii; tratamente pe care le va face; copii speriaţi, care

trecuseră prin tragedii, prin foamete, copii care trebuia readuşi la o viaţă normală.

Când Livvy apăru în bucătăria Adriennei, în care predomina galbenul, aceasta tăia pâinea pentru a o prăji. Era îmbrăcată într-un halat verde de casă, cu părul ridicat în vârful capului. O privi curioasă.

- Arăţi mai bine astăzi? Sau te-ai machiat?

- Ambele! exclamă Livvy. Am dormit de parcă n-aş avea nici o problemă.

- Dar nici nu ai, Livvy! S-a terminat totul, aşa că poţi să-ţi reiei viaţa. Dar dacă vrei să iei micul dejun mă tem că va trebui să-ţi pregăteşti singură ceva, eu am întârziat deja.

Peste vreo oră, Livvy conducea spre casa Montagne, unde era aşteptată. Miss Hume o introduse direct în probleme, în cazurile cele mai dificile. Copiii îi demonstrară că îi simţiseră lipsa; după ce începu să se ocupe de ei, totul i se păru neimportant, lipsit de substanţă ca un coşmar... îi ocupară toate gândurile. Zece ore mai târziu, revenind spre casa Adriennei, văzu o maşină şi simţi o strângere de inimă. Să fie oare inspectorul Marbin? Nu, era Simon, venit s-o ia la cină, fără să accepte un refuz.

- Nu cred că mersul cu maşina te va obosi mai mult decât dacă ai rămâne aici, să-ţi pregăteşti singură masa. Nu admit scuze. Du-te şi schimbă-te, ca să putem

pleca. Te aştept pe verandă.

O să îmbrac singura rochie de mătase pe care am adus-o, îşi spuse Livvy. îşi schimbă rochia, aplică puţin ruj şi se minună că începuse să manifeste interes pentru felul în care arăta.

Simon se ridică în picioare la vederea ei, impresionat de transformare.

- Ce schimbare! exclamă el, văzând-o. Acum începi să arăţi ca Livvy pe care o cunoşteam.

- înseamnă că nu mă plăceai cum arătam după acele jocuri la casa de copii. Ne-am tăvălit prin iarbă, am prins fluturi, am alergat după iepuraşi.

- Te plac oricum, Livvy, o linişti Simon. Dar trebuie să recunosc că arăţi mai bine aşa cum eşti acum.

Porniră spre restaurantul unui motel din zonă unde li se servi cina pe terasă şi discutară orice în afară de problemele comune. Livvy îl plăcuse dintotdeauna pe Simon, care avea un temperament mai blând, total diferit de al fratelui său.

- Ştii, Livvy, cu tot motivul oribil pentru care te-am scos la cină, mă simt foarte bine alături de tine. Trebuie să mărturisesc că abia aşteptam acele seri în care Clive mă chema să-ţi ţin de urât. Uneori nu puteam să nu mă gândesc că el a avut totul: afacerea familiei, casa, o soţie minunată... Simon o privi lung şi o întrebă: Livvy, mi-ai răspunde sincer dacă te-aş întreba dacă l-ai văzut

pe Rorke?

Livvy fu descumpănită pe moment.

- Da, în ziua anchetei era acolo, în Market Square.

- Nu la asta mă refeream...

- De ce mă întrebi, Simon?

- Pentru că lumea din sat vorbeşte... este de datoria mea să te previn...m-au întrebat... dar mi-e greu să-ţi spun!

- în acest caz, voi spune eu în locul tău. Se întreabă de ce s-a întors Rorke, nu? Ei bine, de ce n-ar fi făcut-o, doar este satul lui natal!

- Ştiu că nu este important atâta timp cât nu ia legătura cu tine.

- De ce ar face-o? întrebă Livvy, cam cu jumătate de gură.

- Da, cred că dacă ar fi vrut să discute cu tine, ar fi făcut-o până acum. Doar ai fost logodnica lui!

- Asta nu-l transformă pe Rorke în duşmanul meu! ripostă Livvy. De ce îţi displace atât de mult, Simon?

- Ştiu şi eu? Poate pentru că nu-l cunosc prea bine. în copilărie, fiind cu doi ani mai mare, Rorke avea un aer de superioritate. Eu mă supuneam ordinelor lui, aşa cum am făcut în continuare cu fratele meu, Clive, pe care l-am ascultat ca un căţeluş supus. Dar acum rolurile s-au schimbat şi cel de pe urmă a ajuns cel dintâi. Deşi majoritatea acţiunilor îţi aparţin, simt că voi

face multe transformări în firmă, că voi înfăptui lucruri pe care înainte nici nu le-aş fi visat.

- Simon, te rog, să nu vorbim acum despre afaceri!

-Am crezut că vei fi interesată.

Livvy îl privi lung cu ochii ei mari.

- Simon, n-a trecut nici o săptămână de la moartea lui Clive! Cum poţi să faci planuri?

- Sunt idei pe care le gândesc de mult timp.

- Atunci, păstrează-le, spuse ea scurt. Simon, aş vrea să mergem, mă simt foarte obosită.

- Eu sperasem că ne vom bucura din plin de această seară frumoasă.

-Te rog să mă scuzi, dar am avut o zi plină la casa de copii şi aş vrea să mă odihnesc puţin.

Simon o privi indulgent şi se ridică, aşezându-i şalul pe umeri.

După câteva minute de mers, Simon îi spuse:

-Am uitat ce era mai important, Livvy, astăzi am fost căutat de poliţie.

Livvy simţi o strângere de inimă. Nu spuse nimic, aşteptând ca el să continue.

-Voiau să mai arunce o privire prin biroul lui Clive.

- Dar i-au răscolit biroul deja! ripostă ea.

- Ştiu, dar...

- Simon, ce vizează aceşti oameni?

-Nu ştiu, dar... i-au luat toate registrele personale.

Ce ţinea în ele? Livvy, ştii că soţul tău păstra copii după orice document? Chiar şi după cele scrise de mână?

Livvy se întoarse spre el, cam descumpănită.

- Desigur, te întrebi dacă sunt acolo şi acte ale mele.

Livvy se opri brusc, pălind.

- Ce este, Livvy?

Ea ezită.

- Te rog, lasă-mă să mă gândesc, Simon.

îşi aminti că scrisese o scrisoare chiar în ziua în care Clive o ceruse în căsătorie. La vremea aceea, ea îi explicase în scris ce credea despre cererea lui şi-l refuzase politicos:

” Mai curând sau mai târziu mă voi căsători, pentru a avea un soţ şi copii. Dar ar fi o greşeală să mă mărit, cu sentimentele pe care le am acum. Parcă aş face-o din necaz pentru Rorke. Ştii totul despre ce s-a întâmplat cu noi, presupun. Când voi reuşi să trec peste asta, poate voi putea să am sentimente pentru tine.“

Ce imprudenţă să-şi pună pe hârtie sentimentele atât de cinstit şi de deschis!

Se mai afla acolo o scrisoare scrisă de Clive după o ceartă cu patru luni în urmă. Cearta începuse pentru că el obiectase împotriva zilelor pe care ea le lucra la casa de copii. Clive îi spusese atunci cu dispreţ:

- Chiar nu poţi să uiţi că ai muncit pentru a-ţi câştiga existenţa?

- Nu vreau să uit, Clive. De ce aş face-o? Toată lumea munceşte, iar mie îmi place ce fac acolo. Iar dacă nu m-aş mai duce la casa de copii, cum mi-aş petrece timpul? Avem menajeră, bucătăreasă...

-Trebuie să-mi cer scuze c-am vrut să-ţi fac viaţa foarte uşoară, Livvy?

- Eu aş prefera să am o familie adevărată, copii, Clive!

- în acest caz, draga mea, vei fi condamnată la o dezamăgire perpetuă, pentru că eu nu suport copiii. Ei înseamnă zgomote, plânsete, dezordine în casă. Dacă tu crezi...

- îţi voi spune imediat ce cred, intervenise ea. Ştiu că m-ai amăgit. Ştiai dinainte de căsătorie că-mi doresc o familie adevărată, copii, iar că tu nu voiai acest lucru!

- Şi de asta te duci la casa de orfani să-ţi pierzi vremea pe acolo? Văd că m-am înşelat în privinţa ta, Livyy!

-Afirmi încă o dată că nu vrei să avem copii?

- Nu vreau, Livvy.

Ea se întorsese şi ieşise din încăpere. A doua zi îl părăsise.

Din Londra, îi scrisese că nu avea de gând să se mai întoarcă. Răspunsul lui o umpluse de mânie şi furie.

” Nu mi-am făcut false speranţe în ceea ce te

priveşte Livvy. îmi este foarte clar că vrei să mă atragi în divorţ, dar nu vei reuşi. Dacă tot după Rorke Hanlan alergi, mai bine dă-l uitării. Desigur, dacă vrei atât de mult copii, îi vei avea”.

Ea se întorsese acasă numai pentru a descoperi că scrisoarea fusese o minciună; nu aveau să fie copii în familia lor.

Probabil printre hârtiile confiscate de poliţie se afla o copie a acelei scrisori. Iar poliţia citise cele două scrisori în care ea admisese dragostea ei pentru Rorke, şi pe cea în care Clive spunea că n-o va elibera niciodată. Iar acestea, împreună, puteau constitui motivul unei crime.

Simon, care o privea lung, intuind că în mintea ei se derula ceva ce nu-i făcea plăcere, îi spuse:

- Livvy, hai să trecem câteva clipe pe la Maggie. Vii cu mine? Nu stăm decât câteva minute.

Apropiindu-se de casa lui Maggie, o văzură pe aceasta în grădină cu ... Rorke. Erau aplecaţi împreună asupra uni strat de flori.

- Lui Rorke nu i-a trebuit prea mult să reînnoiască vechile cunoştinţe! Cred că este curios asupra celor întâmplate. Pe mine nu mă putea întreba, aşa c-a abordat-o pe Maggie!

Livvy nu spuse nimic. Rămase liniştită cât timp Simon parcă maşina, deşi inima îi bătea puternic. îl va

vedea din nou pe Rorke, va vorbi cu el!

Simon începu să strige de la distanţă:

- Bună, Maggie, bună, Rorke! Reporterul nostru rătăcitor s-a întors acasă!

Livvy simţi cum încep să-i tremure genunchii; nu îndrăznea să-l privească pe Rorke.

- Ce bine c-ai trecut pe aici, Simon! exclamă Maggie, cu chipul radios. Am veşti minunate. Keith a început să-şi mişte degetele de la picior, de parcă ar fi vrut să tragă cu ele covorul. Nu este grozav?

- Este un lucru minunat, o mare realizare, draga mea!

- încep să cred că mintea lui a funcţionat normal tot timpul şi că a dus o luptă fantastică pentru a-şi reveni!

- Ar putea să mai dureze destul, dar masorul va trebui să lucreze şi mai atent cu el.

Rorke îşi aprinse o ţigară.

- Este atâta linişte şi pace aici, Maggie. Nu te mai îngrijora, totul se va rezolva cu bine.

- Crezi, Rorke? Maggie se întoarse spre el, radiind de fericire. Urmărindu-i, Livvy simţi o durere puternică de inimă,

gândindu-se că cei doi, Maggie şi Rorke, aveau destule amintiri comune...

- Am o întâlnire cu Guy Glazier, aşa că trebuie să plec, zise Rorke. Ti-l aminteşti, Maggie?

- Da, ne-a fost coleg, zise ea, apoi îi puse o mână pe braţ. Mi-aş fi dorit să mai stai.

- Voi mai veni, poate mâine.

- Oricând doreşti, spuse Maggie, casa este deschisă pentru tine. întotdeauna va fi, sublinie ea şi-l sărută pe obraz.

Keith începuse să-şi mişte puţin degetele şi Maggie radia de fericire. Sau o parte din fericirea ei se datora revenirii lui Rorke?

- Unde vei locui cât stai aici? îl întrebă Simon.

- La Lebăda, răspunse acesta pregătindu-se de plecare. După ce-şi luă rămas- bun plecă, iar Simon privi lung în urma lui, apoi remarcă:

- Se pare că nu i-a făcut plăcere apariţia noastră, Livvy!

- De ce faci afirmaţii fără o bază reală, Simon? sări Maggie. Rorke era pe plecate. Iar acum, că eşti aici, vino să-l vezi pe Keith. L-am dus în pat deja, pentru că a venit asistenta mai devreme ca de obicei. Mă tem că Livvy nu va putea merge la el...

- Nu este nici o problemă, zise Livvy.

- Livvy, aşteaptă-mă câteva minute, o rugă Simon.

Pentru ea, era evident pentru a nu ştiu câta oară că nu avea voie se mai apropie de Keith, pentru a nu-l tulbura amintindu-i cumva că din cauza calului pe care i-l împrumutase se afla acum paralizat. Oricum, dacă el

gândea corect, dacă mintea îi funcţiona bine, putea să înţeleagă şi singur că ea nu avusese nici o vină pentru comportamentul necontrolat al calului. Keith fusese destul de apropiat de ea întotdeauna. Comunica mult mai bine cu ea decât cu soţul ei, care, de fapt, îi era rudă de sânge.

Livvy intui că ea fusese motivul plecării lui precipitate.

O singură dată li se întâlniseră privirile...

Ieşi să facă câţiva paşi prin grădina lui Maggie şi atenţia îi fu atrasă de o umbră. Era Rorke.

- Am crezut c-ai plecat...

- M-am întors, Livvy. Dar acum, după ce am făcut-o, se vede că n-am prea avut un motiv! Rorke întinse mâna şi-i ridică încet bărbia, pentru a o privi în ochi. Curaj, Livvy! Iar acum, chiar trebuie să plec, am o întâlnire de afaceri. Apropo, Livvy, te pasc multe primejdii, încearcă să fii foarte precaută. încă o dată, fii atentă...

El dispăru în noapte, iar Livvy realiză că rămăsese chiar după plecarea lui în aceeaşi poziţie... cu bărbia ridicată.

Simon apăru din casă.

- Keith este epuizat! Nu-ţi imaginezi ce efort trebuie să depună un om paralizat pentru a-şi mişca un deget! Dar am observat o lumină nouă în ochii lui, de parcă ar

şti că se va însănătoşi.

Livvy se aştepta ca Simon sau Maggie să comenteze în vreun fel întoarcerea lui Rorke, dar nici unul nu deschise subiectul. Pe drumul spre bungaloul Adriennei, Simon vorbi doar despre Keith şi însănătoşirea lui.

- Ar fi minunat pentru Maggie, după aceste luni de aşteptare. Ar mai elibera-o şi pe ea. A devenit un fel de prizonieră a lui Keith.

Poate dacă acesta se înzdrăveneşte, Maggie mă va ierta, se gândi Livvy. Sau poate şocul a fost mult prea mare pentru ea, astfel că nu va putea ierta niciodată?

Ajunseră la casa în care locuia acum Livvy şi Simon o însoţi pe treptele verandei.

- Livvy, începu el, nici nu-ţi imaginezi cât de fericit sunt să fiu cu tine! De fapt, prezenţa ta mi-a produs întotdeauna fericire în suflet.

Livvy îi evită privirea, simţind primejdia.

- Livvy, draga mea, Clive a murit, dar nu eşti singură. Voi fi întotdeauna aici pentru tine. Simon întinse mâna mângâindu-o uşor pe umăr. Livvy se retrase instinctiv.

- Simon, am peste douăzeci şi unu de ani, şi-mi pot purta singură de grijă. Noapte bună, Simon, zise ea şi porni în grabă spre poarta casei.

Noapte bună se gândi ea şi lasă-mă să-mi port

singură de grijă. Intră repede în camera ei aprinse lumina şi-şi lăsa jacheta pe pat.

Spera ca acea apropiere a lui Simon să nu fi însemnat că voia s-o sărute. Nu cu Clive mort recent şi într-un mod atât de violent! încercă să nu mai fie atât de suspicioasă. Să zicem că Simon îşi imaginase că se simte singură, că se teme şi poate acesta fusese modul său de a o consola. Un mod bărbătesc...

Auzi cum maşina lui se pune în mişcare şi răsuflă uşurată, plimbându-se prin încăpere, adunând câte un lucru aruncat la întâmplare, aprinzându-şi o ţigară, oprindu-se în cele din urmă în faţa tabloului la care lucra Adrienne. Aceasta îi explicase că era destinat unei expoziţii care va avea loc iarna, la Lingchester. Era interpretarea pe care o dădea ea celor trei Magi. Un rege, un ţigan şi un cerşetor stăteau laolaltă, ieşiţi dintr-o lume ciudată de culori stranii. Era lumea realizată de culorile darurilor făcute de Magi Adriennei; galbenul aurului, chihlimbariul ambrei, maroul mirtului.

Este minunat, îşi spuse Livvy, să poţi picta, să poţi scăpa de gânduri şi temeri. Oare Adrienne se folosea de pictură ca de un mod de a evada din lumea cotidiană? Sau picta doar pentru că-i plăcea s-o facă? Şi eu am o cale de scăpare, se gândi ea răsuflând uşurată. îşi privi mâinile bronzate, expresive, puternice dar şi sensibile,

mâini care puteau vindeca. Numai verigheta strălucea pe degetul ei. Inelul de logodnă cu diamante, inelul cu safire de la mama ei, dispăruseră.

Era o noapte înăbuşitoare şi Livvy simţi că pereţii casei o apasă, că trebuie să iasă să se plimbe. Ieşi pe verandă, apoi coborî treptele casei şi porni spre lac.

Apa părea întunecată, pentru că luna nu se ivise, ascunsă probabil de nori; doar la distanţă se vedeau câteva luminiţe de la casele din apropiere.

La un moment dat, cărarea pe care pornise o lua printre copaci înalţi şi tufe de rubarbă, apoi ajungea la lac.

Auzi cum trezise din somn nişte păsări, care, după ce fâlfâiseră disperate din aripi şi se ridicaseră văzând că nu era cineva care să le facă rău, reveniseră la cuiburile dintre trestii. Rămase câteva clipe nemişcată, urmărind plantele de apă care creşteau din abundenţă în această zonă. Locul era cufundat într-o tăcere deplină.

Deodată, simţi din instinct că nu mai este singură. Aerul se tulburase brusc şi înainte de a realiza ce se întâmplă, ceva trecu razant pe lângă capul ei. Se sperie şi ţipă.

Apoi, din instinct, se afundă în ramurile unei sălcii plângătoare. în clipa aceea, o piatră îi trecu pe la ureche

şi căzu între trestii.

Se lipi de trunchiul salciei, părul i se încurcă în frunze. Inima îi bătea puternic plină de teamă, o durea umărul unde fusese atinsă, abia mai respira, ştiind că fusese ţinta cuiva .

încordându-şi auzul, simţi ceva mişcându-se dincolo de gardul acela gros care despărţea lacul de casa lui Maggie.

Adesea, puştii din sat aruncau cu pietre în lebedele de pe lac, dar poliţia îi controlase atent în ultimul timp, iar la ora asta şi lebedele se culcaseră. Nu încăpea îndoială că fusese chiar ea ţinta.

Oare atacatorul dispăruse, temându-se de ţipătul ei? Orice ar fi fost, nu mai putea rămâne în acest loc, unde viaţa îi era în pericol. Dar nici nu se putea mişca, fiind paralizată de teamă. Cu toate acestea, trebuia să scape cumva, să se mişte foarte repede, pentru a nu mai deveni ţintă. Oricine ar fi fost atacatorul, nu avea curajul s-o mai atace în teren deschis, aşa că dacă evita cărarea putea scăpa nevătămată.

Ieşi din ascunzătoare, trecu de tufele de rododendron, de cele de irişi, foarte atentă pentru că orice pas necontrolat o putea face să-şi piardă echilibrul.

Umărul o durea şi parcă începuse s-o ardă. Dacă ar fi ţintit mai sus, piatra i-ar fi spart capul. Probabil dacă

ar fi căzut sub lovitura pietrei, acel cineva ar fi apărut din întuneric şi-ar fi împins-o în lac, pentru ca moartea ei să pară naturală. Fugi cu disperare, căutând să se depărteze de locul acela şi când ajunse acasă formă numărul lui Simon. El nu răspunse imediat şi se temu că nu era acasă. Dar apoi îi auzi galsul.

- Livvy? Şi el respira greu de parcă ar fi alergat.

- M-am temut că nu eşti acasă... începu ea.

- Am fost în pod, am căutat nişte acte... Dar ce este? Ce s-a întâmplat?

Ea îi spuse totul.

- Stai acolo unde eşti, vin imediat!

- Să sun la poliţie?

- Vorbim când ajung acolo. Nu va dura mai mult de zece minute. Nu deschide uşa nimănui. Nimănui, m-ai auzit?

Livvy lăsă jos receptorul şi-şi aprinse o ţigară cu mâinile tremurând.

Cineva voise s-o rănească! Sau poate chiar mai mult, s-o omoare! Acum nu se mai îndoia că fusese un atac deliberat, pentru ca după ce o dobora s-o arunce în lac. Probabil, acel cineva voise ca totul să pară o sinucidere, pe motiv că nu putuse trăi cu vina că-şi omorâse soţul. Probabil că data viitoare omul nu va mai da greş. îşi şi imagina un titlu cu litere mari din ziarul satului: a fost găsită înecată în lacul ...

Cel care-l omorâse pe Clive o vâna pe ea acum. Rămase să-l aştepte pe Simon ştiind de acum cu certitudine că este în pericol de moarte.

Rorke avusese dreptate, acea telegramă fusese expediată tocmai pentru ca să facă lucrurile şi mai concludente. Cine putea fi acela?

Auzi paşi pe aleea pietruită din faţa casei. Apoi vocea lui Simon:

- Livvy, eu sunt!

Când intră în încăpere cu mâinile întinse spre ea, Simon exclamă speriat:

- Eşti rănită la umăr!

- Am fost doar lovită.

N-o mai durea ca la început.

- Sângerezi, Livvy... Lasă-mă să-ţi curăţ rana.

- Dumnezeule, Simon, nu este nevoie. Mă duc sus să-mi schimb rochia. Până atunci, puneţi ceva de băut.

Livvy urcă în camera ei, îşi curăţă rana, apoi schimbă rochia, dar se surprinse că nu-şi mai poate coordona mişcările, că scapă lucrurile din mână. Când coborî în livingul de la parter, Simon o aştepta încordat.

- Povesteşte-mi, Livvy, spune-mi în detaliu ce ţi s-a întâmplat. Spune-mi şi cel mai mic lucru pe care ţi-l aminteşti, Livvy...

Ea începu să-i povestească în detaliu...

- Nu poate fi vreunul din băieţii satului, Simon, pentru că aceştia ar fi aruncat cu piatra şi ar fi fugit; le cunosc prea bine manierele. Dar acesta, după ce m-a lovit, a rămas în continuare să mă urmărească, măsurând distanţa ca să mai lovească odată fără să dea greş. Şi m-a lovit, aşa cum vezi.

- Nu l-ai zărit, nu?

- Cred că scopul lui a fost să mă lovească în cap, apoi să mă arunce în lac, după ce-mi pierdeam cunoştinţa, pentru ca să pară că m-am sinucis.

- Livvy, cine ar fi avut interesul ca totul să pară un accident?

Simon păru descumpănit câteva clipe, apoi sorbi din băutura pusă în pahar.

- Din ce motiv? Din cauza şocului provocat de moartea lui Clive?

- Simon, nu înţelegi! Cineva vrea să mă vadă moartă! Vrea să pară că din cauza conştiinţei încărcate m-am sinucis!

După o clipă de tăcere, Simon puse:

- Livvy, dragă... nu da frâu liber imaginaţiei...

- Nu mi-am imaginat nimic! izbucni ea cu vehemenţă. Am trecut printr-o experienţă dureroasă, violentă, marcantă. Pot spune că astfel de lucruri cumplite nu li se întâmplă oamenilor obişnuiţi... Cel care l-a omorât pe Clive şi-a imaginat că voi fi judecată şi

condamnată. Dar n-au fost probe împotriva mea. Asta l-a pus pe gânduri pe ucigaşul lui Clive.

Simon dădu paharul peste cap şi se ridică.

- Nu este posibil! exclamă el, sprijinindu-se de şemineul din încăpere.

- Cu o săptămână în urmă, n-ai fi spus că în familia ta ar putea fi ucis cineva, dar asta s-a întâmplat. S-a întâmplat, Simon, s-a întâmplat! Livvy îşi duse mâinile la frunte, scuturându-şi capul, de parcă ar fi vrut să scape de umbra unui duşman nevăzut. Cineva trebuie să mă creadă...

Simon îi spuse:

- Iartă-mă, Livvy, n-am vrut să spun că nu te cred...

Ea îi împinse braţul cu violenţă.

- O să discut cu inspectorul Marbin.

Nu ştiu însă când este mai bine să iau legătura cu el.

- Cred că înainte de a o face ar fi bine să mai discutăm.

- Ce să mai discutăm, Simon? Ti-am spus tot ce s-a întâmplat.

- Ştiu. Dar ai vreo dovadă?

- Rana de la umăr şi ... cuvântul meu. Asta , desigur, ar trebui să fie de-ajuns... deodată, Livvy se opri brusc. Simon, ce-ar trebui să fac?

- Lasă-mă să mă gândesc, Livvy. De fapt, nu este nimic suspect...

Nimic în afară de telegrama despre care Rorke îi interzisese să vorbească! se gândi ea.

- Ai trecut prin evenimente teribile care te-au marcat, te-au şocat, iar unii oameni reacţionează mai ciudat la şocuri.

- Cu alte cuvinte, consideri că inventez! Nimeni n-a aruncat cu pietre în mine, poate mi-am rănit umărul trecând pe sub crengi. Desigur, n-au fost martori, eram doar eu şi atacatorul, care în mod sigur nu se va duce la poliţie să spună: am încercat s-o ucid pe Livvy Berenger în noaptea asta. Ai dreptate, Simon, rămâne doar cuvântul meu. Şi cine ştie dacă spun adevărul, dacă nu sunt o mincinoasă, sau chiar o ucigaşă...

Vocea începu să-i tremure. Simon o luă în braţe.

- Livvy, înţelege, vreau să te ajut!

- Mă tem că mi-am cam pierdut raţiunea în seara asta, Simon; te rog să pleci acum, ca să mă pot odihni.

- Livvy, nu mă respinge; nu încerc decât să văd lucrurile în aceeaşi lumină în care le-ar vedea şi poliţia. îmi amintesc una din noţiunile de bază care li se predă poliţiştilor de la Scotland Yard: nu te lăsa atras de detalii, indiferent cât sunt de dramatice sau pline de savoare...

- Aşadar, poliţia ar putea crede că încerc s-o atrag pe o pistă falsă?

- Ştii, Livvy, m-am tot gândit şi am ajuns la concluzia

că până îşi face poliţia investigaţiile, ar fi mai bine ca noi toţi, familia, prietenii, să ne continuăm viaţa obişnuită. Dacă ne gândim mai bine, cel care te-a atacat este deja foarte departe de acest loc...

- Cel care m-a atacat nu este departe deloc şi tu ştii asta prea bine. Trăim într-o cutie a Pandorei, căreia i s-a ridicat acum capacul.

-în acest caz, Livvy, lasă-mă să am grijă de tine, nu vezi că asta doresc? Lasă totul în seama mea, lasă-mă să iau decizii pentru tine.

-Fără să-i spun inspectorului Marbin ce s-a întâmplat?

- Nu înţelegi, Livvy...

- Simon, de ce nu vrei să afle poliţia despre asta? De ce să nu considerăm că mă vor crede?

Privirile li se înfruntară o clipă, apoi el îi spuse aproape cu violenţă:

- Pentru Dumnezeu, Livvy, ştii prea bine! Ti-am spus adesea, vreau să am grijă de tine, să te apăr. Şi ştii prea bine din ce motiv. Ştii, Livvy, nu? Simon făcu un pas înapoi; pentru că te iubesc, Livvy. Acum că fratele meu a murit, nu mai contează, şi pot să-ţi spun. Ştiu că nu l-ai iubit! Crezi că n-am suferit destul văzându-vă de atâtea ori împreună?

- Opreşte-te! strigă Livvy, nu mai vreau să te aud! Nu pot...

Se întoarse şi porni spre uşa pe care o deschise în viteză.

Simon o prinse din urmă.

- îmi pare rău, Livvy, nu era momentul să-ţi declar dragostea mea, numai că nu m-am putut abţine! Te iubesc de atâta timp! Livvy, te rog, nu fi supărată pe mine. Nu mi-am ales bine momentul, ştiu. Iartă-mă!

- Să nu mai vorbim despre asta.

Simon insistă:

- Te conduc la Adrienne, nu te las să te duci singură.

- Mulţumesc, spuse ea indiferentă.

- Livvy, suntem cumnaţi, am trecut printr-o experienţă dureroasă amândoi.

- Bine, Simon, să nu mai discutăm despre cele întâmplate!

Capitolul 5

Curând, ajunseră la casa Adriennei, unde văzură luminile aprinse.

Se apropiară în tăcere de casă. Adrienne purta o rochie delicată, de culoarea violetei de Parma. Când ajunseră aproape de verandă, Adrienne auzind scârţâitul scândurilor şi se întoarse rapid, cu agilitatea unei pisici.

- Cine e acolo?

- Nu te speria, sunt eu, Simon. Livvy este cu mine.

- Oh! Adrienne se relaxă. M-aţi speriat. Intraţi.

Făceam puţină ordine prin casă, dar am motiv să mă opresc. Vreau să vă ofer ceva de băut.

-Ar fi bine să ştii, o opri Simon, că Livvy a trecut printr-un şoc teribil.

Adrienne îi privi pe amândoi încruntată, apoi uimită.

Simon îi povesti totul.

- Fantastic! exclamă ea. Cine ar vrea să-ţi facă rău, Livvy? Probabil băieţii din Lingchester, care caută necazul cu lumânarea.

- Şi eu gândesc la fel, Adrienne, spuse Simon repede, mult prea repede.

- Scoateţi din cap ideea că a fost un atac împotriva ta! Cine l-a ucis pe Clive nu are nimic cu tine.

Livvy observă după expresiile lor că amândoi încercau s-o convingă de acelaşi lucru. Adrienne zâmbea chiar.

- Nu-ţi face probleme, te vom păzi noi. Nu crezi c-ar trebui să afle şi John Montesque de asta? Doar este avocatul familiei!

- Nu văd ce-ar putea face, interveni Simon.

- Livvy, ce vrei să bei? o întrebă Adrienne.

îi spuse, peste umărul lui Simon:

- O oranjadă, te rog, apoi se îndreptă spre uşile care dădeau spre terasă, privind în întuneric. Se întreba mereu oare unde este Rorke? La han? Cu Maggie?

Se trezi că este întrebată de Simon:

- Apropo, Livvy, ai fost informată că se va ţine comitetul director de la Berenger?

Livvy clipi des de câteva ori înainte de a-i răspunde.

- Comitet director? O, dar nu pot merge!

- Livvy, trebuie să vii, am nevoie de sprijinul tău. Şi apoi, viaţa trebuie să continue.

- Firma Berenger este ceva necunoscut pentru mine, Simon. Nu ştiu nimic despre această afacere.

Clive m-a numit director împotriva voinţei mele.

- Atunci, lucrurile stăteau altfel. Acum, noi doi controlăm Berenger şi vreau să te implici în toate planurile. Clive este mort. Acum doar ideile mele contează.

- Ai fi putut învăţa multe de la el, Simon. Clive a pus pe picioare o afacere foarte profitabilă.

- Dar limitată, pentru că era prea prudent! Eu voi merge mai departe, mă voi extinde. Sper să mă susţii, Livvy.

- Nu pot susţine ceea ce nu ştiu.

- Livvy, sper că n-o să-mi faci probleme! Trebuie să colaborăm.

- Trebuie să ne amintim că două sute de oameni depind de salariile de la Berenger şi nu voi fi de acord cu nimic care să le afecteze vieţile!

Simon o privi vădit nemulţumit.

- Nu-ţi face probleme, Livvy. Trebuia să aleg un

moment mai prielnic pentru discuţie. A, iat-o pe Adrienne!

- îmi cer scuze c-a durat atât, spuse ea. O, dar este teribil de cald aici. Mai bine să ieşim pe verandă.

Dar nici acolo nu găsiră răcoarea după care tânjeau. Adrienne, care nu era liniştită şi se aşeza şi se ridica tot timpul, le spuse:

- Să mergem să ne aşezăm pe iarbă. Acolo măcar vom simţi răcoarea pământului la tălpi!

Adrienne plecă din nou să aducă nişte biscuiţi, iar Simon se apropie de Livvy.

Ea respinse în continuare orice propunere de colaborare în privinţa firmei, iar Simon într-un târziu se ridică.

- Este târziu şi Livvy trebuie să fie foarte obosită, îi spuse el Adriennei. Ai grijă de ea pentru mine.

Livvy se duse în camera ei, unde somnul întârzie să apară. îşi aminti discuţia cu Simon despre firma Berenger. Oare tragedia unui frate devenise avantajul celuilalt? Livvy nu se putea obişnui nici cu confesiunea lui Simon în privinţa iubirii pe care i-o purta, nici cu purtarea ciudată a Adriennei. Toate acestea o ţinură trează peste nopate. Stătea cu ochii deschişi în întuneric, tânjind din toată inima după Rorke...

Când Adrienne plecă la lucru a doau zi, Livvy rămase singură. Pe la unsprezece, se hotărî. îl sună pe

inspectorul Marbin, spunându-i că vrea să-l vadă într-o chestiune foarte importantă.

Acesta sosi într-o jumătate de oră, însoţit de ajutorul său, sergentul Saddle, un tip cu un aer veşnic mirat. Plecară împreună spre locul unde fusese atacată Livvy, ea le spuse povestea cu onestitate, cu detalii. I se puseră întrebări, o făcură să revină de multe ori asupra vreunui detaliu, iar în timpul acesta Livvy începu să se convingă că Simon avusese dreptate când se îndoise de eficienţa poliţiei şi implicării acesteia. La lumina zilei, povestea ei părea lipsită de substanţă, un pic cam ireală şi neconcludentă. Ploaia ştersese orice urmă, şi oricum, prea mulţi oameni trecuseră pe acolo, spre cabanele de pe plajă.

Livvy încercă disperată să descopere un semn pe faţa inspectorului, că o credea. Nimeni n-ar fi putut fi mai politicos, mai profund ca acest domn, atât de puţin comunicativ...

După plecarea poliţiei, Livvy vru să pornească spre casa Larne, în ideea de a vedea dacă totul era bine. Plecase în grabă cu o seară înainte; porni motorul, dar în loc s-o ia spre Larne, se trezi pornind spre casa Adriennei. Aceasta era acasă, făcea ultimele retuşuri la tabloul lui Maggie, pe care trebuia să-l expună a doua zi.

- Vreau recunoaştere, Livvy! mărturisi ea.

- Dacă ai primi-o, ai părăsi Berenger.

Adrienne se întoarse şi o privi ciudat.

- Să părăsesc Berenger? Da şi nu! Cred că trebuie să mai adaug puţin galben aici.

Livvy se întrebă ce voise să spună Adrienne prin acel da şi nu.

Sună telefonul; era Simon, care părea foarte agitat.

- Livvy, nu ştiu ce s-a întâmplat, dar privind pe fereastră, l-am văzut pe inspectorul Marbin, care se ducea acasă la Maggie. Ce s-a întâmplat? Ştii ceva?

- Cred că da. L-am sunat astăzi şi i-am spus ce mi s-a întâmplat aseară.

Livvy îl auzi cum exclamă disperat:

- Livvy, am crezut că ne-am înţeles...

- Nu ne-am înţeles nicicum, replică ea. Mi-ai dat un sfat pe care eu nu l-am urmat, asta-i tot.

- Ar fi fost bine să-l fi ascultat, Livvy.

- Nu văd ce am făcut rău spunându-i inspectorului Marbin.

- Rezultatul este că mişună pe aici şi inoportunează oamenii cu tot felul de întrebări.

- Dacă sunt nevinovaţi, de ce să-i deranjeze?

Livvy ar fi vrut să-i strige: de ce-ţi pasă atât de mult de ce crede poliţia? Ştii ceva? Ascunzi ceva? Dar n-o putea face.

- Dacă Maggie este nevinovată, are doar de spus ceea ce ştie.

- Maggie nu ştie nimic. Este în afară de toate acestea.

- Chiar aşa?

- Ce vrei să spui, Livvy?

- Nu poate să nu fie implicată, doar face parte din familie!

- Maggie şi-a devotat viaţa lui Keith, nu ştie nimic din ce se întâmplă în jur...

- Simon, de ce îţi pasă aşa de mult de Maggie? De ce vrei s-o protejezi?

- Cineva trebuie s-o facă. Nu suport ca Marbin s-o hărţuiască mereu cu întrebări.

- Casa ei fiind foarte aproape de locul acela, este firesc să-i pună întrebări.

- Livvy, spuse Simon, ce ţi-a răspuns inspectorul Marbin după ce i-ai povestit ce ţi s-a întâmplat?

- Nimic. Simon, spune-mi, tu nu vrei să se afle cine ţi-a ucis fratele?

- Livvy, ce este cu tine în dimineaţa asta? Nu te recunosc!

- încerc să înţeleg de ce nu vrei să se afle adevărul, să discut cu poliţia, să fie chestionată Maggie... Te vor chestiona şi pe tine, Simon, aşa că fii pregătit!

- Am ce să le răspund. Eram în casă. Iar acum, Livvy,

trebuie să închid, plec spre Maggie.

Livvy realiză încă o dată că vizita inspectorului Marbin îl afectase pe Simon. Adrienne apăru în cadrul uşii, îmbrăcată într-o pelerină de culoarea mandarinei.

- Livvy, mă duc la Maggie. M-a rugat să-i cumpăr câte ceva de la Lingchester.

- în acest caz, ar trebui să fii pregătită: poliţia este la ea!

- Pentru ce?

- După cum ştii, i-am spus inspectorului Marbin despre atacul asupra mea. Presupun că acum îi chestionează pe cei din jurul meu, dacă au văzut ceva suspect.

- înţeleg. Şi ce a spus?

- Din cât i-am spus lui Simon, Marbin n-a avut nici o reacţie! Aş vrea să cred însă că nu-şi închipuie c-am inventat ceva!

- Niciodată nu poţi să ştii ce gândeşte poliţia, răspunse Adrienne. Poate că mă va interoga şi pe mine. Hai, Livvy, puneţi jacheta şi vino cu mine, cred că va începe furtuna.

După câteva minute, tăind peste câmp, ajunseră la Maggie.

- Cred c-am ajuns prea târziu, remarcă Livvy, maşina poliţiei nu mai este aici.

- Iar Rorke a mirosit cumva că va veni poliţia,

observă Adrienne.

La intrarea în casă, observară cele trei persoane care stăteau de vorbă; Maggie, Rorke şi Simon.

- Ti-am adus fructele pe care m-ai rugat să ţi le cumpăr, începu Adrienne.

- Mulţumesc, răspunse Maggie, indiferentă.

Simon, sprijinit de şemineu, spuse fără a o privi pe Livvy:

- Inspectorul Marbin ne chestionează pe toţi şi ne cere alibiuri pentru ce-am făcut noaptea trecută. Chiar şi pe Rorke !

- Şi pe Maggie?

- Exact. Nu ştiu de ce nu lasă în pace oamenii serioşi ai satului, şi să se concentreze asupra ticăloşilor!

- Să însemne oare că m-a crezut şi chiar face cercetări?

- Scuză-mă, Livvy, dar nu vreau ca Maggie să fie terorizată. Desigur, a fost cu Keith azi noapte şi n-a văzut nimic!

- N-am stat cu Keith toată seara! interveni Maggie. Inspectorul ştia asta înainte de a veni aici. M-au văzut doi săteni, ăstora nu le scapă nimic din spatele perdelelor. Am fost la poştă să expediez nişte scrisori.

- Ţi le puteam expedia eu dacă-mi spuneai de ele, o opri Simon.

- Te-am sunat, dar nu mi-a răspuns nimeni.

- Am fost acasă, dar... apoi se opri. Am ieşit pentru scurt timp.

- Asta înseamnă că am ieşit amândoi.

- Ai văzut pe cineva pe pajişte, Maggie?

- Nu.

Tot timpul, Rorke a stat cu spatele spre ei, privind pe fereastră, de parcă n-ar fi fost deloc interesat de discuţie. Sau oare în pofida acelei indiferenţe afişate, înregistra fiecare inflexiune, fiecare gest, fiecare mişcare? Era conştient de prezenţa Livvyei în încăpere? Sau nu? Numai dacă ar fi privit-o odată, dacă i-ar fi zâmbit...

Se auzi o maşină oprind afară.

Maggie exclamă:

- Doamne, s-a întors!

Inspectorul Marbin sună la intrarea din faţă a casei.

- A sosit şi miss Charles? întrebă imediat ce i se deschise.

- Da, este aici.

Nimic nu se schimbă pe figura Adriennei, nici un muşchi nu tresări.

- De ce aş fi fost tocmai eu lăsată deoparte? zise ea, strângându-şi jacheta în jurul umerilor.

Nimeni nu părăsi casa lui Maggie cât inspectorul o chestionă pe Adrienne, într-o altă încăpere. Rorke răsfoise o revistă, Simon bătuse tot timpul darabana în

masă, iar Maggie stătuse cu mâinile în poală, cu ochii lipsiţi de expresie. Dar asta era doar aparent; privirea ei o ţintuia pe Livvy amintindu-i de o meduză...

Adrienne reveni în mai puţin de zece minute.

- Gata! exclamă ea aparent veselă, deşi cu chipul livid. Se pare că trebuie să ţinem în fiecare minut o evidenţă strictă a celor făcute! La ce oră am urcat treptele casei, la câte minute am introdus cheia în broască... cum să ţii minte toate prostiile astea? I-am povestit cu amănunte inspectorului cum am fost la Lingchester, şi cred că m-am întors destul de repede după ce s-a petrecut incidentul tău, Livvy. Dar m-am oprit la garajul Crowther, să umplu rezervorul.

- Şi eu i-am spus lui Marbin că nu am alibi, mărturisi Simon. Eram acasă, citeam.

-O, dar... începu Livvy, apoi se opri când văzu că toţi ochii o fixau.

- Ce-ai vrut să spui? o întrebă Maggie.

- Că nu este nevoie să fie chestionată toată lumea de aici, încheie Livvy lamentabil.

Simţise că nu este bine să vorbească impulsiv; să nu protesteze că Simon ajunsese cam fără suflare la telefon, explicându-i că se afla în podul casei unde sorta nişte acte.

Simon se uită la ceas.

-Aş fi vrut să mai stau, Maggie, dar trebuie să mă

întâlnesc cu cineva la Lingchester.

- Şi eu merg în oraş, spuse Adrienne. Maşina mea este la garaj. Mă duci tu?

- Sigur că da, spuse Simon cam fără chef, însă.

De la distanţă, se auzi un tunet.

- Vine furtuna! exclamă Maggie. Lui Keith o să-i placă. Nu se mai dezlipeşte de geam.

Adrienne o privi lung:

- Chiar urmăreşte desfăşurarea furtunii?

- Da, de ce te surprinde? întrebă Maggie.

- Ei bine.... mi se pare o persoană prea calmă, imperturbabilă, pentru ca să se bucure de ceva violent cum este o furtună.

- Uneori oamenilor le plac lucrurile ciudate, interveni Simon.

- Eu sunt gata, Simon, zise Adrienne. Ar fi mai bine să ajungem la Lingchester înainte de izbucnirea furtunii.

- Vii cu noi, Livvy? Te las acasă la Adrienne.

- Mulţumesc, îngăimă ea privindu-l fără să-şi dea seama pe Rorke. Prefer să merg pe jos.

- Crezi că este bine după ce ţi s-a întâmplat?

-Cred că poliţia veghează, nu mă tem.

Rorke reacţionă.

- O conduc eu pe Livvy acasă.

Trei perechi de ochi se întoarseră spre el.

- Dar... explodă Maggie... spuneai că rămâi la masă.

De asta ai venit... te-am invitat...

-Aşa este; o conduc pe Livvy până acasă, apoi mă întorc.

- Dar nu este necesar, spuse Simon, m-am oferit eu deja s-o conduc.

- Tu mergi la Lingchester şi nu are rost să faci un ocol.

- M-am gândit că ar fi bine să stai departe de ea. Nu-i eşti de ajutor stându-i în preajmă.

- Asta a fost făcut evident de cel care m-a vrut aici. Rorke era pe punctul de a se înfuria. Dar dacă plec acum, o ajut şi mai puţin; cineva a vrut să mă implice...

Rorke le aşteptă reacţiile. Ele nu întârziară prea mult; mâinile lui Maggie începură să tremure în poală, deveni livid de parcă ar fi urmat doar leşinul.

Cu toate acestea numai Livvy îi observă reacţia.

Simon explodă:

- Cum adică? Ce vrei să spui? Cine te-a implicat?

- Poate cineva din încăperea asta ştie ceva.

Din nou tăcere. Apoi, ca din senin, Maggie strigă:

- N-am putea discuta despre altceva, pentru numele lui Dumnezeu?

N-o luă nimeni în seamă. Livvy simţea privirea lui Rorke asupra ei. Ochii lui îi transmiteau un mesaj secret: ai încredere în mine!

Dar cu voce tare, el spuse doar:

- Ei bine, o să vă spun eu; Livvy, eu şi poliţia avem câteva informaţii. M-am gândit c-ar fi mai bine să nu le discut; dar după ce s-a întâmplat azi-noapte, se pare că întregul scenariu s-a schimbat şi ar fi bine să facem totul cunoscut. Poate nu credeţi că Livvy a fost atacată azi-noapte lângă lac. Nu ştiu şi nici nu-mi pasă prea mult. Pentru că sunt sigur c-a fost atacată. După cum văd eu lucrurile, totul face parte dintr-un plan....

Se auzi pendula bunicului care vestea ora fixă, apoi un tunet puternic.

- Despre ce plan vorbeşti? Despre ce informaţii pe care le ai tu, Livvy şi poliţia, vorbeşti? îl întrebă Simon, curios. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă ştii ceva nu ne mai ţine pe jar!

- O voi face. Şi-mi voi asuma responsabilitatea de a vă fi spus eu, chiar dacă poliţia nu este de acord. El făcu o pauză de parcă ar fi aşteptat ca vorbele sale să pară şi mai dramatice. în noaptea morţii lui Clive, cineva mi-a trimis o telegramă, ca şi cum ar fi venit din partea Livvyei. Vorbea despre crimă şi-mi cerea să mă întorc în Anglia.

Nimeni nu scoase o vorbă. Patru perechi de ochi îl priveau pe Rorke; Livvy reuşi prima să-şi desprindă privirea de pe chipul lui, întrebându-se care dintre cei prezenţi o ura aşa de tare...

- Noi de ce n-am ştiut de asta? întrebă Simon.

Rorke ridică din umeri.

- Nu era de datoria Livvyei, nici a mea să vă spunem.

- Vrei să spui c-ai renunţat la misiunea pe care o aveai în străinătate ca să te întorci, doar pentru că ai primit o telegramă ca venind din partea Livvyei?

- Da, îi răspunse Rorke lui Simon, fără însă a-i oferi vreo explicaţie.

- Dar asta presupune că tu şi Livvy...

- Nu presupune nimic în afară de faptul că s-a săvârşit o violenţă şi că o prietenă a mea este în primejdie!

Maggie întrebă cu glas stins:

- Poliţia a aflat cine a trimis telegrama?

- Ştiu doar că a fost trimisă în noaptea morţii lui Clive de la firma Berenger.

- Dar nimeni nu ştie cine ...?

Rorke scutură din cap.

Adrienne interveni.

- Dar dacă a trimis-o cineva de la Berenger a acţionat panoul pe timp de noapte. Paznicul...

- Telefoanele fiind automate, cine a trimis telegrama ar fi putut s-o facă foarte simplu fără a fi văzut.

- Dar de ce nu ne-a chestionat şi pe noi poliţia?

Rorke replică:

- N-au ştiut până acum patru zile când am venit.

- Asta înseamnă că te-ai întâlnit cu Livvy şi ai

întrebat-o? zise Simon privind-o. Te-ai asigurat că n-a trimis-o ea.

- Da, zise Rorke am făcut asta.

- Dar ea nu mi-a spus, zise Simon mirat. Nimeni nu mi-a spus nimic! Berenger este firma mea, iar Livvy cumnata mea! explodă el. De ce nu mi s-a spus?

- Era datoria poliţiei s-o facă. Eu şi Livvy am decis să nu spunem nimic, ca să nu dăm naştere la comentarii. Dar acum Livvy a fost atacată, şi nici unul din voi nu vrea s-o creadă.

- Presupun că poliţia va chestiona personalul firmei şi-i va speria pe toţi.

- Nu cred. Nu cred că telegrama a fost trimisă de cineva din personalul tău, Simon.

- Nu înţeleg. De ce afirmi asta?

- Cineva este interesat de noi, mai ales de Livvy, şi vrea să mă folosească pentru a-i face ei rău!

Adrienne făcu un pas înapoi, se lovi de un scaun pe care-l trânti.

- Realizezi, zise Simon, că ne acuzi pe unul din noi? Te întorci aici la Ardern ca o furtună, intri cu picioarele în vieţile noastre, apoi începi să ne acuzi.

- Simon, interveni Maggie, te rog pentru numele lui Dumnezeu, nu înţelegi? Suntem cu nervii încordaţi la maximum, ne suspectăm unul pe altul de crimă. Să zicem că acceptăm faptele aşa cum le spune Rorke.

Cineva i-a trimis o telegramă în numele Livvyei. Ea susţine că nu i-a trimis nici o telegramă.

Maggie închise ochii.

- Iar tu ai venit cât ai putut de repede înapoi, Rorke!

- Da, zise el foarte simplu, am făcut-o, Maggie.

Simon interveni.

- Ştii, Rorke, nu avem decât cuvântul tău c-ai primit acea telegramă. Ai adus-o cumva ca dovadă?

- Nu, am distrus-o. Dar aveţi cuvântul meu de onoare. Chiar credeţi că mă amuză să fiu implicat? Credeţi că mă voi mulţumi să stau cu braţele încrucişate? Aici, în Ardern, se află un ucigaş în libertate, mă voi strădui din răsputeri să-l descopăr. Apoi mă voi întoarce la Isfahan sau Elephanta, nici nu-mi mai pasă unde, atâta timp cât voi scutura praful acestui sat de pe picioarele mele!

- Dar nu înţeleg de ce te-ai mai întors, zise Simon, pentru că dragostea ta pentru Livvy ţine de domeniul trecutului, iar ea s-a măritat cu fratele meu.

Rorke îi spuse scurt:

- Nu cred că trebuie să-ţi dau vreo explicaţie. Livvy ştie şi înţelege.

- Pe naiba!

Adrienne spuse şi ea:

- Simon, este târziu, cred c-ar trebui să mergem. Acum că am spus fiecare versiunea noastră poliţiei,

putem lăsa ca aceasta să găsească o rezolvare.

Simon şi Adrienne plecară fără o vorbă.

Maggie le spuse:

- L-am dus pe Keith într-o încăpere alăturată, văzând că poliţia vine din nou.

- Eu o voi duce pe Livvy acasă, spuse Rorke.

- în câteva minute, voi pune masa. Te rog să nu întârzii. Livvy se poate duce şi singură.

- îmi pare rău, dar nu risc s-o las singură la ora asta. Nu va dura prea mult. Te deranjează?

Maggie ezită o clipă, apoi izbucni:

- Da, Rorke, mă deranjează! Mă deranjează pentru tine. Sunt sigură că Livvy nu va avea probleme. Tu nu eşti în siguranţă!

- Eu? întrebă Rorke râzând.

Maggie îi spuse:

- Ştiu ce se vorbeşte în sat.

- Şi ce se vorbeşte, Maggie? Nu mai este nevoie să-mi spui, pentru că-mi imaginez şi singur. Se spune că m-am întors pentru c-o iubesc încă pe Livvy. Ciudată afacere! Soţul doamnei Berenger moare, iar Rorke Hanlan apare şi el! Tu ai putea fi mesagerul nostru, Maggie.

- Ce-aş putea să le transmit eu?

- Le poţi spune că o consider o femeie foarte atrăgătoare pe Livvy, iar ei nu-i displace să-mi

vorbească; chiar dacă am rupt logodna cândva, nu mai este nimic între noi. Nu este nici o poveste de dragoste! Nu m-am întors pentru că n-aş putea trăi fără ea. Nimic din ce satul ar putea să exploateze, din care să facă subiect de scandal. Şi acum, mai crezi că Livvy se poate duce singură acasă în siguranţă?

- Ti-am mai spus; la siguranţa ta mă gândesc, zise Maggie. Spune--mi că te vei întoarce repede.

- Bine, Maggie, îţi promit.

Capitolul 6

Rorke conduse în tăcere pe scurta distanţă până la casa Adriennei. Acolo, opri motorul.

- A trebuit s-o fac, Livvy! Să-i spun despre telegramă. Când ai apărut cu Adrienne, m-am decis să le dau o dovadă concretă că eşti în primejdie.

- Chiar şi aşa, Simon nu te crede.

- Cred că nu vrea s-o facă! După cum ţi-am mai spus, vestea că ai fost atacată aseară nu m-a surprins. Dar acum că suntem singuri, vreau să aud versiunea ta asupra celor întâmplate.

Erau foarte aproape unul de altul, în întuneric. Rorke îşi ţinea mâinile pe volan. O singură mişcare spre dreapta şi Livvy se putea sprijini de umărul lui. Dar n-o făcu şi se rezemă de portiera maşinii, spunându-i ce se întâmplase.

- Poate cei care mă ascultă mă consideră un pic isterică, sau că-mi imaginez totul.

Nici pe tine nu te-au crezut când le-ai spus de telegramă. Nu ştiu însă ce crede poliţia despre ce am spus.

- Poliţia este plătită ca să nu te creadă până nu primeşte o dovadă palpabilă.

- Rorke, mă tem!

- Va trebui să fii în gardă tot timpul, Livvy, să nu faci greşeli.

- Dar nu pot trăi temându-mă de toată lumea.

- Nici nu trebuie. Este ceva trecător dar până ce se consumă acest incident, va trebui să te temi de toată lumea, să-i consideri pe toţi duşmanii tăi. Pentru că printre ei se află duşmanul tău! Cine l-a ucis pe Clive, a început să intre în panică pentru că n-a fost arestat nimeni încă.

- Dacă atacatorul ar fi reuşit azi-noapte şi aş fi fost găsită înecată în lac, poliţia ar fi considerat că n-am mai putut trăi cu vinovăţia de a-mi fi omorât soţul. Ce să fac, Rorke, să plec de aici?

- Nu cred că ţi se va permite. Nici nu te-ar putea opri, pentru că n-ai fost acuzată, dar ar începe să te bănuiască. Atunci poate ai fi şi mai vulnerabilă ca acum, pentru că n-ai mai avea nici prietenii în jur.

Rorke îi cuprinse obrajii în palme:

- Ai slăbit mult, Livvy. Ai grijă de tine, ştiu că sună prosteşte ce-ţi spun! La început, când m-am întors am crezut că eşti în siguranţă, că ai familia alături, dar acum nu ştiu ce să mai cred. Nici nu ştiu în cine să-ţi spun să ai încredere.

- Numai tu...

El o privi lung.

- Nu ţi-aş putea face rău, Livvy! După cum ţi-am mai spus, chiar dacă doi oameni care s-au iubit se despart, întotdeauna va rămâne ceva între ei.

- Ceva? Ce?

- Prietenie. Nu...Ceva total diferit sentimentul că ai iubit cândva pe cineva, de care îţi pasă încă... Livvy, chiar dacă te-aş lua acum în braţe şi te-aş săruta...dar nu... nu poţi repara ceva ce s-a rupt odată. Pentru că s-ar rupe din nou, continuă el. Ce ne-a despărţit atunci, ne va despărţi din nou. Noi tocmai ne-am salvat, draga mea, de acel ceva ce ar fi putut deveni o căsnicie dezastruoasă.

- Chiar trebuie să analizezi dragostea noastră acum, cu atâta detaşare, de parcă am vorbi despre altcineva?

- Da, Livvy, când sunt cu tine trebuie să fac asta, pentru a-mi păstra capul pe umeri; să-mi spun că am făcut lucrul cel mai bun despărţindu-ne, că dragostea nu este de-ajuns într-o căsnicie. Mai trebuie să existe ceva- ceva care să dureze chiar şi atunci când atracţia fizică dispare.

-întotdeauna încerci să găseşti explicaţii logice! Dar tu ca om nu eşti logic, eşti impulsiv şi-ţi pierzi capul uşor...

Livvy îl auzi râzând.

- Semănăm foarte mult!

- Eu m-am schimbat.

- Iar faptul că semănăm atât de mult ne împiedică să fim împreună. Este ca şi cum ai purta doi pantofi stângi... Dar spune-mi, Livvy, cum te înţelegeai cu

Clive?

- Nu ne înţelegeam.

- Am fost convins că nu aveaţi nimic în comun. El era un tip prea rece şi nu mi te imaginam nici o secundă fericită alături de el.

- Nu vreau să discut acum despre Clive!

- Da, ne vom opri aici. Hai, du-te în casă, te urmăresc să văd că intri în siguranţă.

Livvy coborî, dar rămase lângă maşină, părându-i-se că-l vede zâmbind. Dar când îi rosti numele, Rorke o luă de umeri şi o întoarse cu faţa spre casă.

- Noapte bună, Livvy.

Ea plecă, descuie, intră în casă, aprinse luminile şi rămase la fereastră, făcându-i semne cu mâna.

El o salută, urcă în maşină şi plecă.

Livvy stătea în faţa oglinzii. Purta un costum negru de mătase şi o pălărioară verde, iar părul castaniu deschis îi strălucea în lumina soarelui. Cu trei ani în urmă, îşi aminti, mai avusese un costum negru tot de mătase, dar acela fusese unul ieftin, cumpărat de la magazinele populare. Avusese şi atunci o pălărie verde cumpărată tot aşa de pe rafturile cu reduceri ale unui magazin universal. Acum purta acest costum foarte scump cumpărat de la un magazin şic din Paris. Livvy Farland visase cândva să aibă într-o zi o maşină la mâna a doua, dar nu-şi putea cumpăra atunci nici măcar un

televizor. Olivia Berenger avea acum o casă încântătoare, era director la firma cu acelaşi nume şi avea putere în firmă, dacă voia s-o folosească. Totul legat de ea era acum la superlativ. De parcă ar fi fost vorba de două femei diferite.

Dar aceeaşi femeie se privea acum în oglindă, observând că deziluzia, durerea şi teama lăsaseră urme adânci pe chipul ei. Clive, soţul ei, o făcuse director la firma Berenger imediat după căsătoria lor, tocmai pentru a putea păstra controlul asupra acţiunilor companiei.

în trecut participase doar ocazional la întrunirile comitetului director, pentru că tot ce se întâmpla acolo îi era străin. Clive nu se străduise niciodată să-i explice. Pentru ea era pierdere de timp, nu putea fi cu copiii de la casa de orfani, să-i ajute să facă progrese.

Alese o pereche de cercei mici cu perlă din colecţia de bijuterii gândindu-se la ce mai avea de făcut după-amiază. S-ar fi putut ocupa de Iona, fetiţa cu care trebuia să lucreze foarte mult în bazin, pentru a o ajuta să se recupereze după poliomielită. Pe Boogie va trebui să-l maseze ca să-şi poată îndrepta braţul contorsionat, cine ştie cum, în acel sat african uitat de lume, unde fusese găsit. Dacă n-ar fi fost această şedinţă, s-ar fi putut bucura de această după- amiază în mijlocul copiilor, învăţându-i jocuri englezeşti, iar ea repetând

toate vorbele învăţate din limbile pe care le vorbeau micuţii. Abia aştepta să se lase corectată de aceştia dacă greşea vreo vocală.

închise cutia cu bijuterii şi o puse la loc, spunându-şi că nici măcar nu se mai recunoştea în oglindă. Părea elegantă şi sofisticată, nu ca o femeie căreia îi murise de curând soţul. Ceva, un for lăuntric o anunţa că n-ar fi trebuit să meargă la această şedinţă a comitetului director. Dar Simon insistase şi presupusese că el ştia mai bine ce trebuie făcut.

Trebuia să se confrunte cu faptul că indiferent de cele întâmplate, afacerea trebuia să continue:” regele a murit, trăiască regele...”

începu să se gândească la ceilalţi directori, la ce credeau aceştia despre moartea lui Clive. Oare printre ei se aflau şi unii care puneau la îndoială nevinovăţia ei?

Câţi dintre ei îl plăcuseră pe Clive? Era sigură că fusese respectat. Clive era singurul care ştia afacerea pe dinafară, de la acel amestec de luturi, până la realizarea obiectelor, ambalarea şi expedierea lor. în mod intenţionat, Simon nu fusese lăsat să treacă prin toate fazele, pentru că nimeni nu prevăzuse că s-ar putea să preia controlul afacerii într-o bună zi. Era doar fratele mai mic al lui Clive, secundul acestuia, care lua parte din când în când la şedinţele comitetului director unde avea un rol ... decorativ.

Clive se înconjurase doar de specialişti, de oameni care se supuneau orbeşte deciziilor lui, de cei care nu-l contestau în vreun fel. Iar aceiaşi oameni care-l aprobau în toate pe Clive se vor aduna acum în jurul mesei cu Simon, ştiind că de acum înainte el va fi conducătorul afacerii.

Era încă destul de devreme şi Livvy se duse în grădină să privească cerul şi florile, să-şi adune puterile ca să mai treacă peste o zi grea pentru ea. Cerul era limpede, dar vara fiind pe trecute, florile aveau acel aer bogat de toamnă, acea strălucire specială. îşi dori să fi fost mai puternică, pentru a refuza să se ducă la această întâlnire după- amiază.

După ce începuse să se pregătească pentru această întrunire, fusese sunată de una din secretarele de la Berenger, care o anunţa că şedinţa programată la ora trei şi jumătate se amâna la patru şi jumătate, pentru că unul dintre directori fusese chemat de urgenţă la Lingchester. Asta însemna că mai putea petrece încă o oră aici, înainte de a porni spre Larne. Privi casa, spunându-şi că părea foarte liniştită acum; de câteva zile nu mai venise nimeni pe aici, nici măcar inspectorul Marbin şi văzând acestea s-ar fi putut lăsa atrasă de un fals sentiment de siguranţă, de linişte; asta dacă Rorke n-ar fi prevenit-o să fie foarte atentă.

în cele din urmă veni şi timpul să plece spre firma

Berenger.

Ise păru că paznicul firmei o privise ciudat, dar îi zâmbi şi trecu de el. Uşa spre surprinderea ei era încuiată, dar dinăuntru se auzeau glasuri. Când i se deschise, bărbaţii se ridicară, iar secretara adăugă imediat numele ei pe lista celor prezenţi la întrunire.

Simon o întâmpină:

- Livvy, ce s-a întâmplat?

- De ce întrebi? Ce trebuia să se întâmple? Ea privi uimită la chipul lui îngrijorat.

-Ai întârziat atât!

Se aşeză pe scaunul care-i fusese oferit şi spuse:

-Am fost sunată pentru a mi se spune că şedinţa va începe la ora patru şi jumătate.

- Dar a fost programată la trei şi jumătate, spuse Simon privind-o pe secretară. Miss Perason, dumneata ai sunat să anunţi această modificare?

- Amintiţi-vă că mi-aţi spus să iau legătura cu doamna Berenger, apoi aţi fost foarte ocupat, iar eu am crezut că trebuie s-o sun.

- Da, am fost informată că şedinţa este programată la ora patru şi jumătate, spuse Livvy.

-înseamnă că telefonista a făcut o greşeală, conchise Simon. Păcat că nu te-am sunt eu! De fapt, am aşteptat câtva timp înainte de a începe...

-Nu mai contează, zise Livvy. Voi prelua discuţia din

punctul în care se află acum.

Simon privi spre bărbatul din stânga sa.

- Ce spuneai, Jock?

Jock Mansfield, al cărui cuvânt fusese întrerupt de venirea Livvyei, continuă să vorbească.

Livvy, care nu asculta ce spunea omul, ci privea biroul directorial în care fusese organizată şedinţa, amintindu-şi cum era pe vremea când Clive conducea şedinţele, auzi vag că Simon i se adresase.

- .... mă tem că primele două puncte de pe ordinea de zi au fost aprobate fără consimţământul tău. Am avut majoritatea.

Livvy se ridică. Ceva din privirea lui Simon o pusese pe gânduri. Privi repede în jur la chipurile preocupate, aflate în jurul mesei.

- Ce a fost aprobat? întrebă Livvy.

- Bugetul pentru cheltuielile interne, publicitate în ţară, în afara ţării, crearea unui birou pe continent...

Nu ceea ce spuse Simon o şocă, ci felul în care o făcu. Simon continuă să vorbească, să-i explice, să-i prezinte cifre, vorbind repede, de parcă ar fi vrut să scape de explicaţii, pentru că primise deja aprobarea. Explicaţia pentru ea era mai mult din curtoazie, o formalitate.

Ascultându-l, Livvy îşi aminti discuţia lor de acum două săptămâni din studioul Adriennei. Ea protestase

atunci la planurile ambiţioase ale lui Simon. Dar dacă din greşeala cine ştie cui ajunsese astăzi prea târziu, nu mai putea să i se împotrivească lui Simon şi celorlalţi, care aruncau profitul firmei Berenger pe lucruri inutile, dar foarte costisitoare.

Oare existase vreun vot împotrivă?Privi din nou toate figurile aflate în jurul mesei.

Livvy începu să spună:

- După cum văd... dar se opri. Nu ştia nimic despre această procedură, nici măcar dacă avea dreptul să dea glas protestului ei. Se mai uită la figurile din jur şi îngheţă.

- Ce spuneai, Livvy? începu Simon.

El îi zâmbea, sau mai precis schiţa un zâmbet, pentru că privirea lui începuse să capete ceva din răceala privirii lui Clive. Acum, aflat pe scaunul preşedintelui, era un stăin pentru ea.

- Nu mai contează, spuse Livvy, continuă şedinţa.

Ar fi fost mai bine să nu fi venit. Se uită pe fereastră la cerul albastru, întrebându-se din nou de ce insistase Simon să vină la această şedinţă.

Dacă telefonista nu făcuse nici o greşeală? dacă Simon pusese totul la cale ca să ajungă numai după ce se discutau problemele cele mai importante?

îl privi din nou, constatând că arăta mai mult sau mai puţin ca umbra lui Clive. Simon, care mersese atâta

timp în urma fratelui său, iar acum avusese ocazia să-i ia locul...

La terminarea şedinţei, Simon se apropie de ea:

- Nu-ţi face probleme, Livvy, îmi pare rău de ce s-a întâmplat. Dar totul este sub control.

- Sub controlul tău, îi strecură ea printre dinţi.

- Livvy, arăţi minunat.

- Mulţumesc, zise ea şi plecă.

Pe drum, se întrebă dacă nu cumva ultimele săptămâni o făcuseră mai suspicioasă.

Capitolul 1

Pornind spre casă, Livvy observă că ferestrele erau deschise. Se auzeau glasuri. Mai multe, sau doar unul? Apropiindu-se, o auzi pe Adrienne care se răstea la cineva:

- îndrăzniţi să-mi faceţi asta mie, voi judecători de doi bani? Ignoranţilor! Aţi stat în faţa picturii mele, aţi scuturat din cap, aţi bombănit nu ştiu ce...Apoi, pentru că nu i-aţi înţeles mesajul aţi respins-o! O să vă arăt eu! Sunt o artistă strălucită! Dar voi nu înţelegeţi...trăiţi în lumea voastră de mult apusă...

Livvy rămase la uşă, transfigurată. O văzu pe Adrienne cum ridică braţul în care ţinea un cuţit şi-l înfipse cu putere în pânză, de parcă ar fi fost o săgeată aruncată spre inamic. Apoi, duse mâna spre o foarfecă aflată pe o măsuţă lângă tablou, pe care o implântă într-un colţ al acestuia. După accea încă suspinând, se aplecă să ia cuţitul când o zări pe Livvy. Se ridică şi rămase privind-o.

- De ce eşti atât de şocată? Este tabloul meu! Dacă vreau să-l distrug, o fac şi gata, nu mă poate opri nimeni! Apoi, de parcă ar fi realizat ce făcuse, duse mâinile la frunte, disperată. Se prăbuşi pe scaunul pe care stătea când îl pictase.

Livvy veni lângă ea.

- Este un tablou frumos, de ce vrei să-l distrugi? o întrebă cu blândeţe.

Adrienne nu-i răspunse. îşi încleştă pumnii.

Livvy privi lung tabloul pe care Adrienne începuse să-l distrugă. Era Magii, cel pe care-l trimisese la expoziţia de la Lingchester. Văzu acel semn urât provocat de cuţit şi cel de foarfecă.

Adrienne îşi ridică faţa marcată de acel moment de rătăcire; chipul îi era livid, ochii acum lipsiţi de expresie. Spuse, cu jumătate de glas:

- Mi-au respins tabloul.

- O nu, exclamă Livvy. Nu mă pricep la pictură, dar acesta îmi place.

- Ştiu că este un tablou bun, dar a fost refuzat ca neînscriindu-se în standardele impuse de ei. Ei! Un grup de pseudo-experţi care nu deosebeşte un Picasso de Pissarro! Ei mi-au refuzat tabloul! Aş fi vrut să le strivesc tabloul de mutrele lor stâlcite! Iar acum... uite ce am făcut!

- Dar pânza nu este tăiată, observă Livvy examinând-o atent. Vei putea picta peste aceste semne.

Adrienne se ridică. Era ceva mai înaltă decât Livvy.

- Dacă n-ai fi intrat, l-aş fi făcut bucăţi.

- Ar fi fost mare păcat...

- Aşadar, trebuie să-i mulţumesc că mi-ai salvat tabloul...îl voi duce la Londra anul viitor la expoziţie,

acolo unde sunt adevăraţii experţi şi va participa la expoziţia de vară a Academiei Regale. O să-i fac pe cei din Lingchester să-şi muşte mâinile.

Livvy îi spuse cu blândeţe:

- Vino să fumăm o ţigară, să ne liniştim.

Adrienne păru că aude ce i s-a spus, dar din privirea ei Livvy înţelese că se mai războia încă în privinţa tabloului cu cei de la galeria din Lingchester. Nu depăşise şocul provocat de respingerea tabloului.

Se aşezară faţă în faţă la măsuţa pentru cafea şi Adrienne deschise cutia cu ţigări turceşti pe care le prefera.

- Eşti foarte elegantă în seara asta.

-Am fost la şedinţa comitetului. Vreau să mă asigur că totul va merge aşa cum era pe vremea lui Clive. Nu-mi plac schimbările.

-Livvy, spuse Adrienne, te-ai gândit vreodată să vinzi şi să-ţi faci o altă viaţă?

- Poate o voi face.

- îi vinzi lui Simon?

-Aşa cum scrie în testamentul lui Clive, doar lui îi pot vinde, dar deocamdată nu sunt sigură ce vreau să fac.

- Biata, Livvy! exclamă Adrienne. Ai atâţia bani, eşti tânără, frumoasă...

- Nu cred că ai pentru ce să mă invidiezi...

- Nu te invidiez, ci îţi spun că nu trebuie să te temi

de nimic, mai ales când ai prieteni...

- Nu toată lumea îmi este prietenă, murmură Livvy.

- Te referi la Maggie? De ce nu te place?

- Ai observat şi tu?

- Cred că din cauza lui Keith.

Adrienne se aşeză cu picioarele strânse sub ea, mai trase un fum din ţigară, apoi îi spuse:

- Dar nu este vina ta că băiatul s-a accidentat pe calul tău.

Livvy îşi mai aprinse o ţigară, conştientă că fuma cam mult.

Adrienne o privea lung, cu paharul în mâinile ei delicate.

- De ce s-a certat cu Clive cu câteva zile înainte de moartea acestuia?

- Nu am nici cea mai vadă idee.

- Poate din motive pecuniare.

- Clive nu mi-a spus nimic despre discuţia asta. Se pare că numai Simon ştie de ea.

- Maggie mi se pare o tipă ciudată. Prea introvertită. Nu este prea atrăgătoare şi nici viaţa nu-i oferă prea mult... nu este de mirare că...

- Ce vrei să spui?

Adrienne îşi dădu capul pe spate, privind în tavan.

- Mă întreb dacă-l vrea înapoi pe Rorke.

- Vrei să spui că ea a trimis după el? O, nu...

- Cineva a făcut-o şi acela n-a fost Simon, care nu-l suportă.

Livvy se gândi la o întrebare care o chinuia.

Se ridică ducându-se spre fereastră, unde urmări o vreme un nor mare, alb, care traversa spre vest.

- Tu îl cunoşti mai bine pe Simon. Crezi că ar putea conduce firma Berenger?

- De ce mă întrebi?

- Nu mi s-a spus ora exactă la care era programată întâlnirea. Când am ajuns acolo, o chestiune importantă în privinţa căreia am avut discuţii cu Simon, fusese dezbătută şi aprobată.

- Şi asta te-a afectat?

- Da.

Adrienne o privi dintr-o dată cu mult interes.

- Ce chestiune interesantă, Livvy! Se pare că Simon vrea să preia controlul la Berenger.

- Şi tu eşti convinsă că Simon nu m-a vrut la discutarea acelui punct important?

Adrienne zâmbi.

- Toţi bărbaţii ambiţioşi se folosesc de tertipuri pentru a-şi atinge scopul.

- Chiar şi de înşelăciune? întrebă Livvy.

- Am sentimentul, zise Adrienne întinzându-se, că Simon va face totul să pună cât mai repede mâna pe bani.

- Sau să-i piardă!

- Ştii, Livvy, tata obişnuia să spună că bătrânul Berenger făcuse o adevărată pasiune pentru această firmă, pasiune moştenită de Clive. Mai spunea că, dacă prin absurd, Simon ar prelua controlul, firma ar rămâne ceva neînsemnat, care ar produce vase de lut ars. Dar mama avea altă interpretare; spunea că sub aerul lui de gentileţe, Simon este la fel de Berenger ca şi ceilalţi. Iar acum, Simon are ocazia să-şi dea arama pe faţă! Se pare că vorbele mamei mele se vor confirma.

Livvy nu-i răspunse, iar Adrienne se ridică repede şi începu să străbată încăperea cu paşi mari.

Livvy rămase în acelaşi loc, lăsându-se asaltată de miile de întrebări cărora nu le găsea răspuns. Oare Simon visa că va ajunge singurul moştenitor al firmei Berenger? Iar visul acesta devenise pentru el o obsesie? Oare Simon nu se va da în lături de la nimic pentru ajunge la puterea de care-l privase Clive? Nici de la crimă?Ideea i se păru exagerată şi încercă să nu se mai gândească la ea.

Privirile îi alunecară pe cutia cu motiv tibetan, aflată pe măsuţa din faţa lor.

- Ce păstrezi în ea, Adrienne? o întrebă, pentru a schimba discuţia.

- Bijuteriile.

- Arată-mi-le, te rog!

Adrienne începu să râdă.

- Sunt nişte fleacuri, comparate cu ale tale. Doar nu vrei să vezi mărgele... ei, bine, uite, ţi le arăt. Se duse spre fereastră şi trase draperiile. Este o seară rece, aşa că să ne simţim bine. Scoase dintr-un sertar o cheie cu care descuie cutia şi scoase din ea un medalion cu un cap de cal; o brăţară persană, filigranată, şiruri de mărgele din cristal, perle, cercei de aur şi argint de toate felurile, inele cu diamante. Pe fundul cutiei se aflau obiecte desperecheate. Adrienne începu să râdă, trecându-şi mâna peste ele.

-Am pierdut cerceii, dar pentru că mi-au plăcut, le-am păstrat perechea. Le păstrez aici în ideea că într-o zi le voi repara, dar până acum n-am ajuns s-o fac. Nu este nimic grozav aici, dar n-ai idee cât le iubesc! Apoi închise cutia şi o puse la loc.

în clipa aceea, pendula bătu ora fixă.

- Rorke iar a întârziat!

-Rorke? repetă Livvy.

- Nu ţi-am spus de dimineaţă? L-am invitat în seara asta să bem ceva.

- Şi a spus că va veni? Livvy o privi cu îndoială.

- De ce nu? Ne cunoaştem de mult timp şi a fost de multe ori în această casă. Livvy dragă, spuse Adrienne zâmbindu-i. Nu-ţi face probleme! Ştii că nu te poţi ascunde de mine.

- Ce presupui că aş ascunde de tine?

- Rorke... chiar şi după atâta timp...

- S-a terminat totul cu mult timp în urmă, spuse Livvy, încercând să nu se lase să vadă că era tulburată.

- Adevărat, Livvy? Nu cumva Rorke s-a întors pentru că, de fapt, între voi mai este ceva?

- Cred că multă lume gândeşte aşa, îşi ieşi Livvy din minţi. Asta ar duce la un scandal de toată frumuseţea, exact cum spunea Rorke, atunci seara, la Maggie! Dar te asigur că nu mai este nimic... chiar şi el a spus.

- Draga mea, tu crezi tot ce se spune?

- Rorke nu minte, ripostă sec Livvy.

- Poate a spus-o doar aşa, ca să nu existe bârfe. Cred că, de fapt, amândoi pretindeţi că nu...dar tu ai putea fi cinstită cu mine!

- Nu am ce să-ţi spun, Adrienne, chiar dacă te dezamăgesc.

- Un bărbat ca Rorke nu vine de la o asemenea distanţă numai pentru că a primit o telegramă... decât dacă... Adrienne începu să râdă. Aşa este, Livvy! Şi vrei să-ţi dau un sfat? Nu-l mai lăsa să-ţi scape: Rorke este un bărbat pe cinste!

Livvy simţi că râsul Adriennei o înfurie. încercă să găsească ceva cu care să-i taie cheful de râs. Dar înainte s-o facă, se auziră paşi pe verandă.

- Este cineva acasă? strigă Rorke de pe verandă.

Adrienne îi spuse Livvyei:

- Primeşte-l tu; eu mă duc să aduc nişte gheaţă.

Aşadar, Livvy îi deschise lui Rorke, invitându-l să intre.

- Bună seara, spuse el. Eram aşteptat cumva?

- Da, Adrienne s-a dus să aducă gheaţă.

- Eşti sigură că eram aşteptat, Livvy?

Ea începu să râdă.

- Nu te mai încrunta aşa, Rorke! Erai aşteptat! Am simţit nevoia să bem ceva înainte de venirea ta, asta este tot. Iar Adrienne chiar se va întoarce, nu te teme c-a fost un plan pentru a ne lăsa singuri.

De data asta, Rorke zâmbi şi el.

- Continui să-mi citeşti gândurile.

- Nu este foarte greu.

- Observ că nu mai eşti aşa de palidă.

- Poate că nu mai sunt aşa de speriată.

-De ce?

- Ce vrei să spui prin acest de ce? Sunt mai puţin speriată, pentru că lucrurile par să se fi aşezat un pic. Mă simt mai sigură pe mine.

Adrienne apăru pe hol, fredonând o melodie, cu bolul de gheaţă în mâini.

- Rorke! exclamă ea. Ce bine c-ai venit! Ştii la ce mă gândeam? La ziua în care am mers cu toţii la picnic şi am găsit un măgăruş. Eu şi Maggie ne-am certat care

să-l ia, iar tu i-ai dat zahăr. Apoi a început să zbiere şi a plecat....

- Da, ne-am distrat destul de bine atunci.

- Tu, Maggie, Simon şi eu, zise Adrienne. Apoi am crescut şi viaţa ne-a despărţit. Ei, asta este viaţa .. şi dragostea, adăugă ea. Stai jos, să-ţi pregătesc ceva de băut. Dar mai bine rămâi la masă.

- N-ar fi mai bine să vă scot undeva să mâncăm? se oferi Rorke.

- Eu te-am invitat prima. Şi pot să-ţi ofer ceva mai bun de mâncare decât ce ni se dă la Swan. Am somon rece cu asparagus şi o mulţime de piersici.

- Asta mă face să rămân! declară Rorke solemn.

- în acest caz, luaţi-vă băuturile şi plimbaţi-vă jumătate de oră prin grădină, în timp ce eu fac pregătirile. Este invitaţia mea şi vrea să fac totul singură.

- Hai, Livvy, să mergem, zise Rorke plin de voioşie.

Coborâră treptele verandei şi ajunseră printre mesteceni.

- Cum vă înţelegeţi? o întrebă Rorke, sorbind din whiskyul cu gheaţă.

- Nu ştiu. De fiecare dată când îi spun c-aş vrea să mă întorc acasă, ea insistă să mai stau, iar eu cedez până la urmă.

- Ti-ai reluat munca la orfelinat?

- Da, stau pe acolo cât mai mult posibil. îmi place să lucrez cu copiii şi asta mă ajută să nu mă mai gândesc la problemele mele. Copiii sunt surprinzători şi mulţi dintre ei abia au venit în acest cămin, dar sunt interesanţi şi-mi face plăcere să fiu cu ei.

- Cred că seamănă cu cei care umblau tot timpul după mine în Afganistan, zise Rorke.

Livvy îi spuse, veselă:

-Astăzi am învăţat un proverb arab: cămila nu-şi vede cocoaşa.

- Nu l-am ştiut, este interesant. Ar putea fi tradus în multe feluri. De exemplu: „nimeni nu-şi vede propriile greşeli.“ Sau" este greu, dacă nu chiar imposibil să-ţi vezi umbra".

Livvy deveni brusc serioasă.

- Chiar trebuia să faci afirmaţia asta, Rorke? Tocmai când am reuşit să depăşesc momentul, tu trebuie să răstălmăceşti sensurile...

- Iartă-mă, Livvy, nu mă pot opri să mă tem că mai eşti încă în pericol.

Ea se întoarse repede.

- Nu pot continua să trăiesc cu sentimentul că sunt urmărită. Trebuie să trec şi peste asta.

-O vei putea face, Livvy, dar încă nu este momentul. Poliţia dă încă târcoale şi asta înseamnă că există cineva care tremură la acest gând.

- Şi s-ar putea să cedeze?

- Aş fi vrut să fie cineva cu tine în perioada asta, Livvy. Cineva care să te însoţească peste tot!

- Nu mi-ar plăcea! Şi de fapt, nu sunt singură deloc. Dacă nu sunt la cămin, sunt aici cu Adrienne, sau ies cu Simon. Mi-ar plăcea s-o ajut pe Maggie cu Keith, dar nu vrea să mă lase, nu m-a iertat pentru acel accident.

- Dacă asta te consolează, n-a spus nimic rău în prezenţa mea.

- Asta face lucrurile şi mai complicate, Rorke! Dacă măcar odată am fi avut o explicaţie, o discuţie deschisă, în care să-mi dea ocazia să mă justific, să mă apăr. Se consumă ca o lumânare şi...

- Să nu facem digresiuni acum, Livvy. Las-o pe Maggie cu ale ei. Să ne întorcem la tine. Spui că eşti mereu în compania cuiva, dar părerea mea este că ai fi mai în siguranţă cu cineva străin, pentru că toţi cei pe care i-ai numit l-ar fi putut omorî pe Clive.

- Mă faci să mă simt foarte singură!

Rorke o prinse de umeri, trăgând-o mai aproape.

- Fiecare dintre noi este aproape singur, Livvy.

- Numai că unora le place să fie singuri. Ţie, de exemplu.

- Ar putea exista şi pentru mine o viaţă mai bună, dar nu eu sunt acum subiectul discuţiei. Să nu mai discutăm acelaşi lucru de zeci de ori- cicatricele s-au

vindecat, să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Când toate astea se termină, pleacă de aici, Livvy, fără să te gândeşti la partea de moştenire de la Berenger. Refă-ţi viaţa. Sunt sigur că vei putea; eşti plină de curaj şi iniţiativă.

Rorke făcu o pauză, privind-o lung. Apoi, se aplecă şi o sărută pe buze.

- Ai aceeaşi gură superbă, Livvy. Să ne întoarcem, ne aşteaptă Adrienne!

Porniră spre casă, Livvy cu sentimentul că poate acel sărut fusese lipsit de semnificaţie, dar continua să-i ardă buzele ca un foc la care să se încălzească într-o zi friguroasă.

Cum se apropiară de casă, auziră voci.

- La naiba! exclamă Rorke, sunt vizitatori. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să fim văzuţi împreună.

- Ce putem face? Adrienne ne-a trimis la plimbare prin grădină. Este mai bine să nu ne pese.

- Dacă tu te-ai hotărât să fii curajoasă şi deschisă, altcineva trebuie să aibă grijă de tine, ripostă Rorke. Ti-am spus de când ne-am reîntâlnit că sunt ca dinamita pentru tine.

- Nu-ţi mai face atâtea probleme; Adrienne vorbeşte la telefon. N-a venit nimeni, nu ne-a văzut nimeni plimbându-ne în această postură romantică.

Rorke o prinse după umeri şi intrară astfel împreună pe veranda Adriennei. De cum intrară, aceasta exclamă:

- Dar n-aţi stat prea mult! Nu mai aveaţi ce discuta?

- Ne era foame, zise Rorke.

- Foarte bine, poftiţi aici. Livvy, tu poţi pune masa. Am cam discutat la telefon şi am rămas în urmă cu treaba. Simon vine să ia masa cu noi.O, apropo, adăugă ea întorcându-se spre Livvy cu un zâmbet ciudat, i-am telefonat doamnei Slater, ştii cea care-mi lucrează rochiile. Fiica ei, Nina, cea care mi-a răspuns, este telefonistă la Berenger. în timpul discuţiei a venit vorba despre tine, iar ea îşi aminteşte că Simon a spus să fii sunată să ţi se comunice schimbarea orei. Probabil a fost atât de entuziasmat că era preşedinte de şedinţă pentru prima oară, că a încurcat orele.

Livvy ştia de acum să interpreteze zâmbetul Adriennei. însemna că nu prea credea în ce spunea...

în timp ce Livvy aşeza masa, Rorke o întrebă în şoaptă:

- De ce a fost nevoie să-l invite şi pe Simon?

- Nu ştiu, presupun că patru sună mai bine ca trei.

Imediat, auziră motorul unei maşini .

Adrienne strigă din bucătărie:

- Acesta trebuie să fie Simon. Primiţi-l voi.

Simon intră cu un aer de mare director de companie, foarte corect îmbrăcat.

Adrienne sosi cu băutura lui Simon. Acesta luă paharul, spunând:

- Să toastăm! Pentru viitor!

- Al cui viitor, Simon? îl întrebă Rorke.

Simon păru dezorientat.

- Al nostru, al tuturor, pentru felul în care fiecare doreşte să-i meargă în viitor. Este bine?

- Bine.

- Eu şi Livvy avem un viitor extraordinar.

Rorke îi privi pe sub sprâncene pe amândoi.

- Vom face lucruri grozave cu firma Berenger. în special exporturi... dar nu are rost să mă lansez acum în explicaţi...

- Atunci n-o face, îl temperă Rorke.

-V-aş ruga să nu vorbim despre muncă în seara asta, îi opri Adrienne. Simon, chiar dacă-mi eşti şef cinci zile şi jumătate pe săptămână, acum te rog, să uităm asta.

Simon îi zâmbi cam fără chef.

Livvy, care nu participa la discuţie, aprecia această întâlnire ca pe un spectacol cu conversaţie planificată, râsete şi glume politicoase, dar cu ceva negativ în sufletul fiecăruia, de parcă fiecare din ei ar fi pândit ceva...

La cafea, Adrienne spuse fără nici o introducere:

- Ce gafă ai făcut, Simon, că i-ai dat Livvyei altă oră

pentru şedinţă!

- Nu da vina pe mine. Telefonista nu mi-a ascultat corect instrucţiunile. Va primi ceea ce merită pentru asta.

- Adevărat? Livvy îl privea de pe scaunul ei, îmbrăcată cu o superbă rochie de culoarea violetei de Parma.

- Doar nu-ţi imaginezi c-aş lăsa nepedepsită o astfel de greşeală? Doar nu crezi că....

- Că-ţi place să fii şef la Berenger? zâmbi Livvy de sub sprâncenele arcuite.

Rorke se sprijini de spătarul scaunului fără a se gândi la nimic special.

- Ai întârziat tocmai la şedinţa comitetului director, Livvy? o întrebă el.

- Da, a fost o neînţelegere în privinţa orei.

- Am aşteptat-o doar zece minute, zise Simon, pentru că aveam subiecte foarte importante pe agendă.

Rorke îi zâmbi Livvyei.

- Vezi ce importantă ai devenit deodată?

- Nu prea, zise Livvy, s-au descurcat foarte bine fără mine.

Rorke îl privi pe Simon.

- Vorbeai despre extindere, despre exporturi. Când eram la Paris, la Martillon, am văzut vazele voastre de

lut expuse în hol. Arătau grozav!

- Ne vom extinde foarte mult, zise Simon, am luat deja legătura cu câteva televiziuni pentru campanii publicitare.

- Ăsta da progres! exclamă Rorke.

Livvy observă că Simon nu înregistrase sarcasmul.

- Mi-ar plăcea să călătoresc aşa de mult ca tine, Rorke.

- Vei avea multe ocazii, acum.

- La Paris mergi des, Rorke? îl întrebă Adrienne.

- Era o vreme când cunoşteam Parisul mai bine ca un şofer de taxi; aveam un apartament în rue Des Colones Renards.

-Este interesant, spuse Simon, că după atâta vreme la Paris te stabileşti aici în sătucul ăsta, monocolor.

- Ardern nu este un sătuc monocolor! întotdeauna te atrage satul în care te-ai născut! Să-ţi mai citez din Stevenson, care spunea că...

- Ştiu foarte bine ce spunea Stevenson! sări Simon.

Adrienne scăpă ceaşca din mână; aceasta se sparse în mii de
bucăţi de podea. Adrienne rămase pe scaunul ei, foarte încordată, dând senzaţia că dacă cineva ar atinge-o în clipa aceea, ar exploda. Nu făcu nici o încercare de a aduna cioburile.

Simon se ridică şi le adună el. Livvy îi aruncă o privire lui Rorke. El se ridicase de pe scaun şi se dusese spre pantera de porţelan, părând să nu găsească nimic deosebit în scăparea ceştii.

Livvy se ridică ducându-se la bucătărie să aducă un mop cu care să cureţe cioburile. în timp ce era acolo, Simon apăru şi aruncă cioburile la gunoi.

- Adrienne a început să-şi distrugă casa piesă cu piesă. zise Livvy. Ieri o farfurie, azi o ceaşcă....

- Livvy, ştii prea bine că nu-mi place deloc acest Rorke! De ce naiba nu pleacă din Ardern? Nu observi că vă tulbură pe amândouă?

- Rorke nu are cu ce să mă tulbure! minţi Livvy, îndreptându-se spre uşă.

- Pentru numele lui Dumenzeu, nu-ţi mai imagina că oamenii sunt orbi! Simon aproape strigă aceste ultime cuvinte. Nu eşti o actriţă bună, şi ştii asta, Livvy.

Ea ieşi din bucătărie fără a-i răspunde. De unde putea să ştie Simon că ea îl mai iubea încă pe Rorke?

Adrienne stătea încă nemişcată, iar Rorke spunea că trebuie să plece.

- Am de lucru, trebuie să aştern câteva gânduri pe hârtie, atâta timp cât sunt încă proaspete în minte.

Adrienne murmură:

- Noapte bună, Rorke.

înainte de a ieşi, el o privi pe Livvy şi murmură:

- Ţi-ai vărsat cafea pe rochie; ar fi bine s-o cureţi până nu se usucă pata.

Livvy se îndreptă spre bucătărie şi încercă să cureţe pata cu apă caldă, curioasă ce se întâmpla în camera de zi. Era evident că Rorke o neliniştise pe Adrienne. Se întrebă ce-şi spuseseră el şi Adrienne cât ea şi Simon fuseseră la bucătărie. O explicaţie? O scuză?

Simon veni s-o ajute.

- Ce- a fost tot acest spectacol, Simon?

- Rorke ştie.

- Se pare că şi tu ştii foarte bine, Simon. Aşa că, te rog, spune-mi şi mine. Şi fii atent cu acel pahar, să nu-l spargi!

- Aş vrea ca ăsta să fie gâtul lui Roreke!

- Ai putea să-mi explici despre ce vorbeşti. Ce s-a întâmplat în seara asta?

- Foarte bine, cedă el. De fapt, de ce n-ai afla? Dar nu vreau ca Adrienne să ştie că ţi-am spus. Ştii că ea a studiat artele la Paris?

- Da.

- Acolo s-a îndrăgostit de un bărbat. Un scriitor în plină ascensiune, care a scris o piesă" Casă, dulce casă". S-a reprezentat şi aici. Adrienne a fost cu el în seara premierei. Mai apoi, întorcându-se la Neuilly, unde locuia şi unde prietenii îi organizau o petrecere, a murit

într-un accident de automobil. Adrienne şi cei doi prieteni care stăteau în spate au scăpat. Se pare, însă, că ea n-a reuşit încă să depăşească acel moment.

- Simon, ce-mi spui este teribil! N-am ştiut....

- Tu ai venit aici la câtva timp după ce Adrienne a trecut prin acest incident, în perioada în care n-a mai vrut să discute cu nimeni despre asta. într-o zi, mi-a spus însă că se simte foarte deprimată. Rorke ştia toate acestea şi trebuia să fie foarte atent!

- Cum să ştie Rorke dacă acest eveniment s-a petrecut la Paris?

- Livvy, observ că nu vrei să-l vezi pe Rorke aşa cum este. Totuşi, ar trebui să-l cunoşti bine, pentru că ai fost la un pas de a te mărita cu el! Dar probabil ai observat că este un individ necruţător şi de asta ai renunţat. Livvy, nu trebuie să-ţi placă acest individ.

Ea îi spuse încet:

-Iar tu ai putea să nu-l mai urăşti. în fond, nu ţi-a făcut nimic.

- Ura este un cuvânt prea puternic.

- Ştiu, dar este singurul care exprimă adevărul.

Livvy şi-ar fi dorit ca Simon să plece.

- Ştii bine că te iubesc, Livvy, şi de aceea sunt gelos.

- Simon, nu trebuie să fii gelos pe Rorke!

- Dar mi-ai spus foarte clar că...

- Că Rorke nu este un bărbat aşa cum susţii tu. Iar

acum, să schimbăm subiectul!

- Te rog, Livvy, fii cinstită cu mine!

- Aşa cum ai fost tu în după- amiaza asta?

Cuvintele fuseseră rostite înainte ca ea să-şi fi dat seama şi văzându-i reacţia, realiză că ar fi fost mai bine să nu le rostească. Dar văzându-i figura uimită, realiză că trebuia să continue.

- Ai vrut să vin mai târziu, tocmai ca subiectele cele mai importante de pe agendă să treacă fără votul meu?

- Nu ţi-ai ales un moment prea bun pentru a pune întrebarea asta, Livvy.

- Era o întrebare care trebuia pusă cândva.

El scutură din cap.

- N-ar fi trebuit pusă niciodată, dacă ai fi avut încredere în mine.

Ea nu zise nimic.

- Hai să ne lămurim, Livvy, continuă el. Tu şi cu mine deţinem majoritatea acţiunilor. Unul se pricepe la afacere, celălalt nu ştie nimic. Iată răspunsul : lasă totul în seama mea!

Nu era un răspuns la întrebarea ei, dar ea îi răspunse doar atât:

- L-am ascultat pe Clive la toate şedinţele. El întotdeauna spunea că este periculos să vrei să faci prea mult deodată.

-Clive este mort! Cu el a murit şi această politică; de altfel, ce i-a adus mai mult decât o înmormântare?

-Aş putea să-ţi amintesc că a fost soţul meu.

- Şi ce multă fericire ţi-a adus! Livvy, să nu ne certăm. Trecutul este trecut, am rămas doar noi. Simon întinse mâinile spre ea, dar Livvy îl evită. Trebuie să începi să trăieşti din nou, Livvy. Tocmai despre asta este vorba.

- Nu grăbi lucrurile. Ai grăbit afacerea şi acum vrei să mă grăbeşti şi pe mine, spuse ea supărată. Sunt încă suspectă de crimă. Nimic din ce s-a întâmplat de la moartea lui Clive nu mă poate absolvi de vina aceasta. Pentru mine, este destul de greu de suportat.

-Mă comport prosteşte, nu? Dar ca fiecare bărbat, vreau să-mi cunosc viitorul.

- Şi eu aş vrea să arunc măcar o privire în ce-mi rezervă viitorul, zise Livvy cu amărăciune. Sau poate n-ar trebui să vreau asta. Nu sunt destul de curajoasă să fac ceva, ci doar să trăiesc de pe o zi pe alta.

-Cu fiecare zi care trece îţi va fi tot mai uşor, draga mea, spuse Simon. Apele se vor linişti, vei vedea. Cred că nu se va afla niciodată cine l-a ucis pe Clive; acela a fost un om foarte deştept, n-a lăsat nici cel mai mic indiciu.

-Este eşarfa galbenă şi acel inel verde.

-Şi vorbele doamnei Starr...

- Doamna Starr n-a minţit, Simon. Poliţia nu ştie însă dacă femeia aceea l-a ucis, sau a fost aici din întâmplare.

Dar acum du-te la Adrienne, am lăsat-o prea mult timp singură.

-Adrienne nu are chef de companie, acum.

- Oricum, ar fi mai bine să te duci, voi termina singură farfuriile.

Când Simon deschise uşa să iasă, Livvy observă cu coada ochiului, poala fustei Adriennei, care se pare că se aflase tot timpul în camera vecină bucătăriei, trăgând cu urechea la discuţia lor. Oare cât reuşise să audă? Pereţii erau foarte subţiri, nişte despărţituri formale, aşa că mai mult ca sigur auzise totul. Chiar şi discuţia despre episodul de la Paris...

Când se duseră împreună în camera de zi, Adrienne nu se afla acolo. Stătea afară, pe marginea verandei, privind în gol.

- Ce-aţi zice să mai bem ceva? spuse Simon doar pentru a o face să se ridice de acolo.

- Dacă ai chef de băut, găseşti ce-ţi trebuie în dulapul din camera de zi.

în clipa aceea, Simon o prinse pe Livvy de mână.

Adrienne văzu mişcarea şi se întoarse spre ei.

-Acum vă ţineţi de mână! Ce sunteţi voi?" Copiii din Pădure"?

- Nu, ripostă Simon, "Copiii din bucătărie". Am spălat toate vasele.

- Mulţumesc.

- Nu aveţi pentru ce să-mi mulţumiţi.

- Tu ai pregătit cina asta minunată!

- Seara a a început frumos, dar s-a terminat oribil. Oribil, oribil! Adrienne coborî de pe balustrada verandei şi fugi în casă.

- Adrienne? o strigă Simon.

- Poftim?

- Nu eşti supărată pe mine, sper?

- Ce mai contează, acum, Simon? Eşti un bărbat în toată firea, nu ai nevoie de consolare. Şi oricum, pentru consolare o ai pe Livvy.

Auziră cum se trânti uşa de la camera Adriennei.

- Te rog să mă conduci până la maşină, Livvy, o rugă Simon.

- Nu, mai am de strâns scrumierele din sufragerie, apoi mă duc la culcare.

- Rorke a supărat-o mai rău decât mi-aş fi închipuit.

- Vrei să nu mai discutăm despre asta, Simon? Noapte bună!

- Mai bine mi-ai da un sărut.

- Nu am chef de săruturi frăţeşti.

Cu aceste cuvinte, Livvy se întoarse şi închise uşile în urma ei. Lui Simon nu-i rămase decât să pornească

pe întuneric spre maşină.

Livvy scutură scrumierele, apoi închise lumina şi se duse la culcare. Din camera Adriennei nu se auzea nici un sunet, nu se vedea lumină.

Capitolul 8

Livvy începu să se răsucească pe o parte şi pe alta în somn, simţind ceva ciudat, o prezenţă nedorită, ceva care o ameninţa. încercă să se împotrivească acestui gând, pentru că nu voia să se trezească, dar acel ceva era mai puternic decât voinţa ei.

Deschizând ochii, lăsă să-i scape un strigăt de teamă şi puse mâna pe pernă.

în lumina lunii care străbătea în încăpere, o văzu pe Adrienne la capul patului, îmbrăcată într-un capot, alb, lung.

- Ce este? întrebă Livvy, înfiorându-se. Cât e ceasul? Ce s-a întâmplat?

- Şi eu mi-am pus aceeaşi întrebare. Mă bucur că te-ai trezit. Adrienne se apropie şi aprinse veioza aflată la capul patului. Lumina acesteia o făcu să arate mai puţin cadaverică. Puse un pahar cu lapte pe noptieră.

- Plângeai şi strigai, Livvy, de asta am venit să văd ce s-a întâmplat. Numai după ce am deschis uşa, am realizat că probabil ai un coşmar. Mi-am închipuit, zise ea privind spre fereastra deschisă, că te-a speriat cineva.

-Am avut un coşmar? Ce ciudat! Nu-mi amintesc nimic!

-Uneori, când te trezeşti, nu-ţi mai aminteşti nimic.

Uite, dacă am văzut că nu s-a întâmplat nimic, mă duc la culcare. Ti-am adus un pahar cu lapte, în caz că ai avea envoie.

- Mulţumesc, dar...

- Bea-l, îţi va face bine. îmi pare rău că te-am trezit atât de brusc. Ştiu că-ţi va lua câtva timp ca să adormi la loc. Laptele te va ajuta. Bea-l. Adrienne se aplecă şi o sărută pe frunte. Să ştii că m-ai speriat. Era să vin înarmată în camera ta, dar am descoperit că nu am nimic de acest gen. Nici măcar un vătrai.

- Dacă am început să am coşmaruri şi să plâng în somn, mai bine mă întorc la Larne.

- O să discutăm mâine, dacă vrei, despre asta; în nici un caz la ora trei noaptea. Acum, bea laptele. Şi lasă deschisă partea de sus a geamului, este mai bine decât să-l laşi pe tot. Nu că m-aş teme de hoţi, dar s-ar putea ca vreo pisică să prefere patul tău şi să te sperie. Bine, acum te las.

- Adrienne, îmi pare teribil de rău...

- Nu-ţi face probleme, eu adorm imediat la loc.

Adrienne se ridică şi, ajungând la uşă, ieşi şi o închise în urma ei.

Livvy se ridică, scuturând din cap ca să se trezească. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, nu-şi putea aminti să fi visat ceva urât.

Se uită ciudat la paharul cu lapte de pe noptieră,

apoi lăsă capul pe pernă şi închise ochii.

A doua zi dimineaţă când se trezi, Livvy văzu paharul cu lapte şi-l vărsă în chiuvetă. Adrienne nu va şti că laptele pe care i-l oferise cu cine ştie ce scop, era irosit.

Intră în bucătărie destul de devreme şi se confruntă cu privirea uimită a Adriennei.

- Bună dimineaţa, spuse Livvy cu voioşie. De ce mă priveşti aşa? o întrebă pe Adrienne care rămăsese cu sticla de lapte în mână, privind-o de parcă ar fi văzut o nălucă.

- Mi-am imaginat că vei dormi mai târziu astăzi. Nu mă aşteptam să te văd aşa devreme.

- Este ora opt şi...

- Ştii, Livyy, noaptea trecută ţi-am pus un sedativ uşor în lapte, de asta am fost convinsă că vei dormi mai mult. Voiam să-ţi aduc micul dejun în cameră. Nu te simţi ameţită?

- Nu mai mult ca în orice altă zi, răspunse Livvy.

- Eşti extraordinară! exclamă Adrienne. Dacă iau un somnifer, ceea ce se întâmplă foarte rar, sunt ameţită toată ziua. Livvy, draga mea, eşti unică! Ei bine, aşa nu va mai trebui să-ţi aduc micul dejun pe celebra mea tavă verde, pictată de mână. Iar acum, dacă tot eşti aici, du-te să vezi dacă a venit ziarul de dimineaţă.

Maşinile treceau pe lângă ea, în timp ce Livvy se

oprise să privească în vitrina unui magazin cu antichităţi din Ardern. în vitrină, îşi zări chipul obosit şi palid. Se simţea epuizată, pentru că nu se cruţa deloc la casa copiilor, tocmai pentru a obosi peste măsură şi a nu mai avea putere să gândească după ce termina programul şi nu avea ce face.

-Bună dimineaţa, doamnă, auzi o voce cu accent cockney.

Livvy se întoarse şi zâmbi acelei figuri cu pometi puternici, cu părul încărunţit, ascuns sub o glugă de impermeabil.

- Doamnă Groom!

- Eu sunt, doamnă, zise femeia, lăsând jos coşul cu salată. Abia aşteptam să vă întâlnesc şi să vă întreb dacă nu aveţi nevoie de ajutor la menaj.

- Voi decide asta la întoarcerea acasă.

- Mi-ar plăcea să lucrez pentru dumneavoastră, doamnă, desigur, dacă nu vreţi să angajaţi pe altcineva.

Livvy îi spuse:

- Iar eu am crezut că-mi va fi greu să găsesc un ajutor! Oamenilor nu le place să vină să muncească într-o casă unde...

- Unde a fost omorât cineva? Am văzut prea multe în viaţă doamnă, ca să mă mai sperie ceva...

- Atunci, doamnă Groom, ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai veni. în prezent, locuiesc la miss Charles.

- Da, dar vă veţi întoarce, nu? Larne este o casă superbă, doamnă. îmi amintesc cum mă lăsaţi să-l aduc pe Charlie cu mine, să stea în grădină. Bietul de el, dacă ar putea să gândească, v-ar spune ce mult îi place acolo. Grădina şi lacul.... Dar nu vă mai reţin, doamnă.

Livvy îi spuse cu prietenie:

- Mă bucur foarte mult că ne-am întâlnit, dar mă bucur şi mai tare că veţi veni să lucraţi pentru mine.

- Daţi-mi de ştire când va trebui să încep. Aveţi adresa mea, nu? Locuiesc lângă doamna Grant, spălătoreasa.

După ce se despărţi de doamna Groom şi-şi continuă drumul, Livvy se simţi dintr-o dată reconfortată. Această femeie îi indusese în mod ciudat o stare de bine, de echilibru; era o femeie puternică şi făcea faţă necazurilor vieţii cu o forţă de invidiat. Soţul ei, care fusese şofer la Berenger, murise într-un accident; fiul cel mic, Charlie, era mongoloid, iar Livvy o lăsase să-l aducă în fiecare zi cu ea la slujbă, ca să stea în grădină, femeia având astfel posibilitatea de a-l supraveghea.

Clive se împotrivise şi se certaseră şi pe acest motiv, dar Livvy argumentase că oricum până se întorcea el acasă, doamna Groom îşi termina treaba şi pleca acasă luându-şi fiul cu ea, aşa că nu existau impedimente.

De aceea, sau poate tocmai de aceea, când se reîntâlni seara cu Adrienne, Livvy îi spuse foarte

hotărâtă că voia să se întoarcă la Larne.

- M-am temut că va veni şi acest moment; îmi vei lipsi mult, Livvy.

- Şi tu îmi vei lipsi, dar vezi, trebuie să-mi reiau viaţa.

- Nu-ţi va fi urât să stai singură la Larne?

- Poate, nu ştiu. Dar voi fi în casa cu care sunt obişnuită, voi intra în programul meu zilnic, care va fi foarte încărcat... iar Simon este foarte aproape.

- Da, aşa este! întări Adrienne ridicându-şi în sus mâinile ciudat de subţiri. Şi Maggie...

- Cu ea nu mă văd deloc.

- Da, presupun că nici pe viitor lucrurile nu se vor schimba prea mult. Adrienne o privi lung, de parcă ar fi vrut să mai adauge ceva. M-am tot gândit la ce mi-ai spus despre felul în care se poartă Maggie cu tine. M-am întrebat dacă ştii de cearta ei cu Clive... poate se teme că ştii prea mult şi...

- De ce se teme? Ce să ştiu prea mult?

- Presupun c-a fost ceva legat de bani.

- Dar Maggie nu are probleme financiare. Are acţiuni la Berenger şi cred că de la accidentul lui Keith, Clive i-a atribuit şi acestuia nişte acţiuni. Nu ştiu sigur, pentru că el nu discuta niciodată problemele astea cu mine.

-Atunci, zise Adrienne brusc, poate între voi este o problemă de ordin... emoţional.

- Te referi la Keith?

- Sau la altele...la dragoste, de exemplu.

- La dragoste? repetă Livvy, uluită peste măsură. Dacă te referi la Rorke, Maggie ştie prea bine că între noi nu este nimic, totul este de domeniul trecutului.

- Maggie ştie că a fost trimisă o telegramă semnată cu numele tău şi că el s-a întors imediat.

Poate crede că...vocea Adriennei pieri brusc.

- Crede la fel ca toată lumea din Ardern, că Rorke s-a întors din dragoste pentru mine. I-am mai spus şi lui Simon că nu este adevărat. Rorke stă aici doar până se află cine l-a ucis pe Clive.

Adrienne o privi lung.

- Asta este de durată, după cum se desfăşoară lucrurile. Nu ştiu dacă ucigaşul lui Clive va fi aflat prea uşor. Inspectorul Marbin are şi alte probleme de rezolvat. Uite, mai bine ia ceva dulce, zise ea întinzându-i cutia cu bomboane de ciocolată. Vrei un sfat prietenesc, Livvy? Vinde-ţi acţiunile de la Berenger şi cu banii pe care-i poţi obţine, pleacă departe de aceste locuri.

- Adrienne, există şi posibilitatea să nu fiu lăsată să plec.

- Atunci, rămâi şi încearcă să dai uitării trecutul. Nu mai amplifica lucrurile.

Să amplific lucrurile? Cineva încercase s-o înlăture

cu totul, de două ori. Cu asta nu era de glumit.

"Calcă totul în picioare, îi spusese Rorke, dar fii foarte atentă cum calci. Calci pe propria mea viaţă..."

Livvy nu se întoarse într-o casă goală. Când ajunse la Larne două zile mai târziu, doamna Groom îşi pusese deja amprenta asupra bucătăriei. îşi lăsase acolo un şorţ viu colorat, galben cu portocaliu, deschisese toate ferestrele aerisind casa, ştersese praful peste tot, şi făcuse asta fredonând un cântec vesel.

După o zi lungă şi fără a se cruţa la casa copilului, Livvy se întoarse şi o găsi pregătindu-i o masă bună. Peste tot erau aranjate flori în vaze.

Dormitorul liber pentru musafiri era camera ei de acum. Cel pe care-l împărţise cu Clive ţinea încă prea multe amintiri ale lui. îşi aminti relaţia lor, care fusese una rece, lipsită de afecţiune, de căldură, de sentimente. Felul în care o trata ca şi cum ar fi fost un obiect din casă. Priviţi, parcă spunea el, priviţi ce am făcut din această femeie, care înainte de căsătorie era doar frumoasă; acum este sofisticată, este marca succesului meu. Clive, cel care avea un sloi de gheaţă în loc de inimă...

După ce mâncă, Livvy făcu duş, se aranjă puţin şi rămase în faţa televizorului. Poate cineva îşi va aminti de ea; Simon o va invita undeva, sau poate inspectorul Marbin va avea noutăţi pe care să i le comunice. Sau

pur şi simplu o va invita la sediul poliţiei din Lingchester...

Scoase o pereche de cercei cu perle din cutia de bijuterii. Lumina căzu brusc pe acel frumos inel cu briliant, pe care doamna Starr avusese impresia că l-a văzut strălucind în noaptea când fusese ucis Clive. îl luă şi-l studie cu atenţie. îşi aminti când sunase poliţia la Lebăda să-i spună că soţul ei fusese ucis. Atunci, avusese inelul pe deget. Nu-şi imaginase că ar putea fi condamnarea ei... dacă poliţia ar demonta alibiul lui Bill Cray...

Capitolul 9

Dacă angajaţii casei copilului nu i-ar fi reamintit că duminică era cea de a treia aniversare a casei, ar fi uitat.

Le promisese daruri şi desigur le va duce vasele firmei Berenger, care să decoreze locul în care acei bieţi copii îşi petreceau viaţa. Făcuse comanda la fabrică şi abia ştepta să le poată ridica pentru a le duce personal la casa copilului, dintr-o dorinţă aproape firească de a le vedea micuţilor bucuria pe chipuri. Tocmai se pregătea de plecare când sună alarma la casa copilului şi din toate direcţiile apărură chipuri îngrijorate, anunţând că acel micuţ băiat arab, ultimul sosit, dispăruse! Bougie Souraya fusese găsit abandonat şi foarte speriat cu o lună în urmă, într-un sătuc din Africa de Sud. Nu-şi ştia numele şi nici nu putea da numele de contact al unor persoane cunoscute, aşa că fusese numit după locul în care fusese găsit: Souraya.

Nimeni din casa de copii nu-l mai văzuse de o oră, când copiii avuseseră timp liber de joacă. Desigur, se organiză căutarea lui. îl găsiră puţin înainte de ora şapte, învelit într-un şal de caşmir al directoarei, pe craca unui copac din curtea şcolii.

Livvy s-a dus să-l vadă după ce a fost găsit, hrănit şi dus la culcare. I-a spus câteva vorbe bune, l-a

mângâiat, l-a învelit bine, explicându-i că aici în Anglia începe ploaia din senin şi este mai bine să te prindă în interior, ca să nu răceşti.

- Este mai bine să nu te mai ascunzi din nou în copaci, încheiase ea. Apoi îi murmurase o altă vorbă auzită de la un alt băiat arab din casa copiilor:

- Salam Aleikoum.

Copilul se ridică mirat, o privi lung, apoi schiţă un zâmbet, după care începu să turuie în arabă, sigur că ea îl înţelegea în sfârşit.

Livvy îi repetă aceste cuvinte pe un ton blând, asigurându-se că fusese înţeleasă de micuţ.

Porni apoi pe acel coridor lung, cu sentimentul că vorbele" Salem Aleikoum"- Dumnezeu fie cu tine- îi aduseseră şi ei pacea în suflet.

Pentru prima oară de la moartea lui Clive, avu sentimentul că iese din întuneric spre lumină. Acele săptămâni teribile de teamă, de întuneric, trecuseră pentru ea.

Acest moment frumos fu întrerupt de sora Black, pentru că era căutată la telefon.

Primul ei gând zbură spre inspectorul Marbin; dar când ridică receptorul şi auzi glasul lui Simon, răsuflă uşurată.

- Sper că nu munceşti până târziu, Livvy! Te invit să

luăm masa împreună.

Ea ezită, încercând să găsească o scuză.

-Te rog să vii, Livvy. îţi promit că nu voi discuta nici o temă interzisă. Ştii ce vreau să spun.

Livvy ştia.

- Simon, mă tem că...

- Ştiu că vei încerca să găseşti scuze. N-o face! Să revenim la vechea noastră prietenie. Dacă doar asta vrei acum, ce să fac decât să accept, deşi nu pot spune că-mi convine.

- Oricum, o să mai întârzii, zise Livvy. Am întârziat deja şi i-am promis Adriennei că-i voi cumpăra nişte legume. Apoi trebuie să iau nişte vase. Va fi destul de târziu când voi termina, aşa c-o să vin doar la o cafea.

- Abia aştept să te văd! exclamă Simon.

Acceptase invitaţia lui Simon din laşitate. Voia să fie cu cineva, să se asigure că acel incident de la întrunirea comitetului director fusese greşeala telefonistei; ar fi vrut să aibă din nou încredere în el.

Când trecu pe lângă casa lui Maggie, o văzu în grădină. încetini şi coborî geamul portierei.

- Cum se simte Keith? o întrebă.

- Este bine. A încercat şi astăzi să-şi mişte degetele de la mână, iar masorul a spus că-i va prelungi tratamentul la o oră pe zi. Dar tu ai întârziat cam mult astăzi, îi spuse Maggie, apropiindu-se.

Livvy îi spuse despre Bougie şi felul în care fusese găsit.

Maggie se încruntă.

- Ştii că Rorke vrea să se întoarcă la Londra?

Ea încercă să răspundă cu calm.

- Am crezut că va sta aici până...

- Nu este genul de bărbat care să piardă vremea pe aici, prin Ardern.

Rorke este un gazetar mult prea bun.

- Spunea că va rămâne aici până este prins asasinul, pentru că se consideră implicat în toată afacerea asta din cauza acelei telegrame pe care a primit-o.

- Cred că exagerezi importanţa telegramei pentru Rorke.

- Din ceea ce-mi spui, se pare c-o fac, răspunse Livvy mai încet.

Tocmai când voia să închidă portiera maşinii, realiză că Maggie voise cu tot dinadinsul să-i spună acest lucru.

- Apropo. O mână bronzată se aşeză pe portiera maşinii. Adrienne a sunat azi dimineaţă. Eu eram la cumpărături, aşa că masorul a vorbit în locul meu. Adrienne s-a oferit să vină să stea cu Keith, pentru ca să pot ieşi când am nevoie. Vrei să-i mulţumeşti din partea mea şi să-i transmiţi c-o voi suna eu când va fi cazul?

Era în zadar ca Livvy să încerce să-şi ofere şi ea ajutorul. Spuse doar că-i va transmite mesajul

Adriennei.

Privirea lui Maggie zăbovi asupra rochiei verzi cu care era îmbrăcată Livvy.

- Nu mai porţi doliu?

întrebarea neaşteptată o luă prin surprindere pe Livvy.

- Nu, am purtat doar în ziua înmormântării. Clive nu suporta doliul, mi-a spus asta în ziua în care a murit mătuşa Jennifer.

- Mi se pare, începu Maggie, că în condiţiile date ar fi mai bine să ... dar mai apoi, am realizat. Cum să porţi doliu după cineva pe care-l... urai?

- Ce des foloseşti cuvântul acesta, Maggie! L-ai folosit în relaţia dintre Simon şi Clive, iar acum... Maggie, n-am fost fericită în adevăratul sens al cuvântului cu Clive, dar nu l-am urât. Şi tot negrul din lume nu mai poate readuce la viaţă un om mort.

- Şi nici pe Rorke nu-l poate ţine aici? spuse Maggie cu duritate. Ce-ai crezut, Livvy, că va rămâne aici doar pentru că eşti văduvă? Sau numai pentru că te-a plăcut cândva? Ai considerat că trebuie să ridici degetul mic şi va fi din nou la picioarele tale?

- De ce crezi că poţi fi atât de insolentă cu mine, Maggie?

- Consider că pot să... să spun ce gândesc! ripostă Maggie. De ce nu? Ai provocat deja multă confuzie aici!

-Dacă-ţi displac atât de mult, de ce în ziua anchetei mi-ai spus că este mai bine să rămân la Ardern, decât să plec?

-Nu vedeam de ce să nu stai ca să te confrunţi cu comentariile oamenilor, cu suspiciunea.

- Legate de sosirea lui Rorke? Dar tu te-ai bucurat de întoarcerea lui, Maggie?

Livvy o văzu clipind; îşi mişcă mâinile în susul şi-n josul rochiei, de parcă ar fi vrut să şi le şteargă de ea.

Livvy oprise motorul maşinii şi acum liniştea era întreruptă doar de strigătele pescăruşilor, care plonjau în mare după peşte.

-Să fiu bucuroasă de întoarcerea lui Rorke? De ce aş fi? Nu-şi ridică privirea din pământ. Ce bine mi-ai făcut vreodată, Livvy, ca să-ţi spun ce gândesc?

-Aş fi vrut să-ţi pot face un bine, Maggie. Aş vrea să te ajut şi acum cu Keith. De asta nu mă placi deloc, nu? Din cauza lui? Sau din cauza lui Rorke? Dacă aşa este, află că nu mai este nimic între noi. Nu va mai fi nimic, niciodată. Livvy îi evită privirea pentru că abia îşi mai stăvilea lacrimile, văzând neîncrederea şi dispreţul atât de deschis afişate pe chipul lui Maggie. îmi pare rău că ţi-am provocat atâta nefericire şi durere din cauza lui Keith, Maggie. înţelege însă că am încercat să-l opresc să se urce pe calul acela! Numai Dumnezeu ştie că am făcut-o! Ce-aş fi putut face mai mult, Maggie?

Cu aceste cuvinte, Livvy porni motorul.

Maggie se aplecă spre ea.

- Livvy!

Ea aşteptă.

- Indiferent ce se va întâmpla, Keith nu trebuie să afle că între noi există nişte resentimente, să le zicem aşa. Trebuie ferit de toate astea. Starea lui evoluează spre bine, dar trebuie ţinut departe de tot ce-i poate tulbura liniştea. Aşa că poţi veni la noi în continuare ca o prietenă.

- O prietenă nedorită! remarcă Livvy pe un ton amar.

- Pentru Keith. Ca să-l ajuţi.

M-ai întrebat ce-ai putea face pentru el.

- Aş fi putut sta cu el.

- Nu este nevoie, pe urmă se va întreba de ce nu te mai vede.

- Maggie, dacă îi funcţionează creierul normal, crezi că nu se întreabă de ce nu-l mai vede pe Clive?

- Clive n-a fost niciodată binevenit aici.

Când rosti aceste cuvinte, Livvy observă o umbră adâncă în privirea ei, apoi mâinile i se încleştară de portiera maşinii.

- L-am urât pe Clive. Acum, ştii. Eu...brusc, Maggie se crispă, pe figură i se întipări teama. Spusese ceva ce nu trebuia. Folosesc cam mult cuvântul ură, nu-i aşa, Livvy? Apoi se întoarse spre locul unde lăsase furtunul

cu care uda grădina.

Livvy închise portiera maşinii şi porni. Simţi că mâinile îi cam tremură din cauza acestei discuţii în care se spuseseră prea multe, într-un mod prea brutal.

Maggie chiar îl urâse pe Clive. Deodată, Livvy realiză acest lucru într-un mod care o duse la cu totul alte realizări. Oare-l urâse de-ajuns ca să-l ucidă? Livvy ştia că, de fapt, Clive îl batjocorise pe Keith convingându-l să urce pe acel cal. îşi aminti vorbele Adriennei: Maggie şi comportamentul ei straniu...

Deodată, îşi aminti ceva. Cu mult timp în urmă, într-o seară în care erau cu toţii împreună, Magie admisese că-i plăcea călăria. îi spusese lui Livvy:

-în acea perioadă ţinteam foarte bine. Puteam nimeri ţinta cu precizia lui Wilhelm Tell.

Pe atunci, râseseră cu toţii.

Dar acum Clive era mort, mort prin împuşcare!

O teamă ducea la alta. Pe drumul spre casa Adriennei, căreia trebuia să-i ducă legumele, se gândi cum o îndemnase Maggie să rămână, să vină pe la ei ca întotdeauna, pentru ca nu cumva Keith să simtă ceva...

Rorke îi spusese să fie mereu vigilentă, să se păzească ...

Adrienne era acasă când ajunse.

- Livvy, îţi mulţumesc mult pentru aceste cumpărături, îi spuse de cum o văzu. Sper că rămâi să

mâncăm împreună, nu?

- îmi pare rău, Adrienne, Simon m-a invitat înaintea ta.

în clipa aceea, Adrienne luă o salată în mână cu o mişcare bruscă, în care Livvy observă că-şi vopsise unghiile în roşu strident, o culoare neobişnuită pentru ea, care o făcea să aibă mâini ca nişte gheare de pasăre răpitoare.

- Ei bine, zise ea, în acest caz o să iau o gustare doar, şi deşi este sâmbătă seara ,voi lucra la un model nou pe care mi l-a cerut Simon. Asta înseamnă că voi putea cere şi o mărire de salariu, glumi ea. Dar dacă tot eşti aici, să bem un sherry împreună, măcar.

- Aş rămâne cu plăcere, dar asta mă va face să întârzii sau să renunţ la duş.

- Poţi face duş aici cât pregătesc eu băuturile.

Livvy cedă. Luă un halat de baie curat, dădu drumul la muzica lui Bach şi se bucură din plin de prospeţimea duşului. Când ieşi, observă că se întunecase deja, dar tot nu putuse să-şi alunge din minte discuţia cu Maggie.

O găsi pe Adrienne pe sofa, cu picioarele strânse sub ea, poziţia ei preferată.

- Te simţi mai bine acum? o întrebă.

- Mult mai bine.

Adrienne era bine dispusă. îi povesti despre o petrecere la care fusese cu o seară în urmă. Livvy îi

transmise mesajul lui Maggie, dar nu-i spuse nimic despre restul discuţiei. Apoi, după ce termină băutura se ridică, sub pretext că era aşteptată de Simon.

Adrienne îşi privi unghiile lungi:

- Ai observat ce mult s-a schimbat Simon de la moartea lui Clive?

-Da.

- Parcă ar fi revenit la viaţă! remarcă Adrienne zâmbind.

Livvy nu voia să discute despre Simon; ar fi vrut să continue să
aibă încredere în el. De aceea, spuse, îndreptându-se spre uşă:

- Cred că după ce s-a consumat şocul acestei întâmplări nefericite, a realizat responsabilităţile care-i revin şi mai ales că nu trebuie să dea greş.

- Tu ai încredere în oameni, Livvy, nu?

întrebarea pusă brusc o uimi. Se opri şi o privi pe Adrienne.

- Dacă am încredere în oameni? în Simon? Sigur că am. Adrienne, care se ridicase de pe sofa, spuse încet, urmărind
contururile panterei de porţelan din încăpere.

- Biata, Livvy!

- Ai mai spus-o odată. De ce ?

- Dacă vei să ştii, zise Adrienne oprindu-se din

mângâierea animalului de porţelan, pentru că e periculos să ai atâta încredere. Poţi fi uşor rănită, draga mea.

- Foarte bine, spuse Livvy, atunci să fiu rănită! Livvy îşi continuă drumul. Când ajunse la verandă, se opri. Mulţumesc pentru baie şi pentru băutură, Adrienne. Mă simt mai bine acum. La revedere.

- La revedere, răspunse Adrienne cu acelaşi glas stins.

Livvy urcă în maşină şi porni.

Adrienne îi spusese" tu ai prea multă încredere în oameni, Livvy". Şi ea avusese cândva, dar un accident teribil şi propria-i viaţa pusă în primejdie schimbaseră toate astea. Livvy ştia că în sinea ei nu avea încredere în nimeni, nici în Simon, nici în Adrienne, sau în Maggie.

Capitolul 10

Livvy parcursese deja jumătate din distanţa până la sediul firmei Berenger când maşina se opri brusc. Neştiind mare lucru despre partea mecanică a unei maşini, încercă toate butoanele a căror semnificaţie le cunoştea folosindu-le zilnic. Ultimul lucru pe care-l făcu fu să verifice indicatorul de benzină. Arăta ca nu mai era nici o picătură. Dar dimineaţă, când îl verificase, acesta indica un galon, iar în timpul zilei nu făcuse decât acest drum scurt până la Adrienne, care nu avea cum să consume atâta benzină. însemna că indicatorul era defect. Ajunse pe jos până la cea mai apropiată benzinărie, cumpără încă un galon, iar când îl turnă, maşina porni imediat, fără probleme. întoarse spre blocul administrativ al fabricii şi văzu luminile de la distanţă. Una era la expoziţia de vase realizate de Berenger, unde se aflau şi vase din porţelan rar: Sevre,

Limoges, Ming. Acest muzeu fusese mândria

bătrânului Joseph Berenger, iar Simon spusese o dată în glumă că exponatele de acolo ar trebui păzite de îngeri.

Livvy coborî din maşină şi se îndreptă spre birourile care aveau în faţă câteva straturi de flori. Era o clădire cu un singur etaj. Ridicându-şi privirea, Livvy observă că nu era nici o lumină aprinsă. Vara, personalul de aici lua masa sus pe terasă, uneori. Iarna aveau acces la sala de gimnastică ridicată special pentru ei.

Livvy se opri o clipă ascultând. Era o linişte perfectă. Paznicul de noapte îşi făcea rondul şi probabil lăsase lumina aprinsă la muzeu doar din greşeală.

Căută cheile în poşetă. Descuie uşa de la biroul principal, intră într-un hol pătrat unde se afla şi cuşeta portarului. La sala de consiliu uşa fusese lăsată deschisă. Aprinse lumina şi încăperea reveni brusc la viaţă, cu masa cea mare în mijloc şi dulapurile cu exponate pe ambele părţi. Pe o măsuţă laterală se aflau mai multe pachete cu numele ei şi luă câteva, ducându-le cu greu spre maşină. Era uimită că paznicul de noapte nu apăruse s-o ajute cu pachetele. Dar Joe îmbătrânise şi nu avea agilitatea de altădată. Sediul firmei Berenger nu fusese atacat niciodată, aşa că nu fusese nevoie să angajeze un alt portar mai tânăr.

După primul transport, aprecie că vor mai fi

necesare încă două pentru a duce tot ce i se lăsase acolo pentru comanda de la casa copilului. Când ajunse în dreptul liftului auzi un zgomot ciudat, ca un ciocănit care venea de undeva de sus. Era intermitent dar foarte slab şi inima ei îngheţă dintr-o dată.
Dacă cumva bietul Joe urcase pe acoperiş şi căzuse de acolo? Dacă era rănit şi nu avea cine să-l ajute? Dacă avusese un infarct? Acel ciocănit se auzi tot mai clar, tot mai disperat, aşa interpretă ea.

Lăsă jos pachetele şi se duse în hol. Urcă scara spre acoperiş. Când ajunse acolo se opri o clipă, se prinse cu mâna de balustrada din fier şi întrebă:

- E cineva acolo?

Nici un răspuns.

Dar ochii ei obişnuiţi de acum cu întunericul desluşiră ceva lângă partea de jos a balustradei. I se păru că acolo se află fără suflare o fiinţă omenească.

Reuşi să strige:

-Joe?

Acea făptură nu se mişcă. Porni spre scară, dar fiind foarte întuneric se împiedică şi nu reuşi să facă prea mulţi paşi. în acelaşi moment se simţi violent împinsă din spate şi lovită cu putere. Căzu lovindu-se tocmai de acea masă diformă pe care o crezuse a unui trup

omenesc întins la picioarele scării. Rămase acolo câteva secunde, apoi îşi regăsi suflarea şi începu să strige după ajutor cu mâinile ridicate, ca pentru a para o lovitură care urma să vină. Dar acest lucru nu se întâmplă. Masa aceea fără formă era prea moale ca să fi fost corpul lui Joe şi în cele din urmă realiză că era doar un sac cu paie.

Se ridică, nevenindu-i să creadă că se va putea salva; îşi spuse că va fi lovită din nou, dar dacă va reuşi să întoarcă puţin capul care o durea cumplit din cauza loviturii, îl va vedea pe ucigaşul lui Clive şi... al ei. întoarse capul, dar nu văzu nimic. Aşa cum venise în linişte deplină, tot aşa şi plecase. Se sprijini cu spatele de balustradă, epuizată. Se uită în jos şi în jur, realizând că acela care o împinsese, plănuise s-o facă să cadă pe scară, unde sigur n-ar fi supravieţuit până jos.

-Joe! Joe! continuă să strige.

Nici un răspuns.

Se uită din nou în jur în întunericul acela cumplit, imaginându-şi că acel cineva aştepta să se ridice, pentru a o lovi din nou. Apoi, neînregistrând nici o mişcare, se ridică brusc în picioare şi o porni în fugă pe trepte, cu inima bătând nebuneşte. Când ajunse jos în faţa clădirii, unde se aflau straturile cu flori, reuşi să

respire. O luă la fugă spre locul în care-şi lăsase maşina, conştientă că pericolul pândea din orice colţ. Când găsi maşina căreia nu-i încuiase portiera, urcă în grabă cu mâinile tremurând şi porni spre Simon, unde să fie în siguranţă. îi era atât de teamă, încât nici nu observă că o maşină pornise imediat după ea. Apoi o văzu în oglinda retrovizoare şi întoarse din scurt ieşind de pe şoseaua spre Ardern. Maşina care o urmărea întoarse şi ea.

Livvy ştiu în acel moment că era urmărită. Drumul pe care mergea acum era plin de hârtoape şi destul de îngust. Maşina care o urmărea se apropie tot mai mult, iar ea acceleră dar la scurt timp caroseria maşinii se ridică de parcă ar fi lovit un teren mai ridicat. Livvy îşi ţinea ochii doar pe retrovizoare, intuind că planul urmăritorului era să ajungă cumva înaintea ei, s-o forţeze să oprească. Dar Livvy opri în mijlocul drumului pentru a bara drumul maşinii care voia s-o blocheze. Din nefericire, accelerase prea mult şi maşina ei se răsuci pe drum, iar cel care o urmărea reuşi să ajungă atât de aproape, barându-i calea.

în orice clipă, se gândi ea, voi afla cine l-a ucis pe Clive şi cine vrea să mă omoare, dar din nefericire nu voi mai trăi ca să pot spune.

Numai dacă ar fi blocat toate uşile maşinii pentru ca urmăritorul să nu poată ajunge la ea! Dar era prea târziu să se mai gândească la asta acum. Apăsă cu putere pe claxon, sperând să trezească localnicii care se aflau probabil în faţa televizorului. Dar nimeni nu reacţionă.

Livvy se întoarse şi-i aruncă urmăritorului o privire disperată.

Chipul lui era în întuneric, iar marca maşinii îi era imposibil s-o desluşească. Dar acesta era bărbatul care o urmărise de la Berenger. în clipa aceea, îl văzu pe Rorke la volan.

Livvy îşi simţi lacrimile curgându-i pe obraji. Nu vedea nimic, nu simţea nimic. Numai undeva, în adâncul sufletului ei, dăinuia ideea şocantă că Rorke fusese acela care...

- Livvy, pentru numele lui Dumnezeu! Livvy! striga Rorke. Livvy ,mă auzi? Striga atât de tare că-l putea auzi prin ferestrele închise.

Ea îşi ţinea mâinile înţepenite pe mânerul portierei pe care acest bărbat puternic ar fi putut s-o deschidă fără prea mare efort. Nu se putea uita la el. Privea undeva în întuneric, aşteptând ca acel lucru cumplit de care se temea să se întâmple.

Deodată, simţi cum i se smulge mânerul portierei din mână, iar Rorke, care părea acum un uriaş îi bloca trecerea.

- Livvy, începu el.

Ea îşi auzi propria voce slabă, pierdută.

- De ce mă urmăreşti, Rorke? De ce m-ai oprit?

- Pentru că mergeai aiurea şi ai fi putut avea un accident, dacă ar fi fost circulaţie intensă.

- Un accident! se înfioră ea.

Rorke întinse mâna, dar ea se retrase speriată, neînţelegând de ce o urmărise. Ea făcea exact ce-i spusese el; nu avea încredere în nimeni, se temea de oricine.

- Hai, Livvy coboară, îi spuse el pe un ton care nu suferea contrazicere.

- Nu!

- Ştii că nu-mi este greu să te scot de acolo!

- Dacă ai ceva să-mi spui...

Rorke se aplecă şi o scoase din maşină. Apoi o sprijini de un pârleaz.

Livvy rămase unde o pusese el, incapabilă să se împotrivească.

Rorke îi bloca trecerea cu ambele braţe.

- Spune-mi ce s-a întâmplat.

- Unde ai fost? Unde m-ai văzut prima dată?

- Eu tocmai treceam, iar tu ieşeai de la Berenger. Când am văzut cum conduceai, mi-am dat seama că ţi s-a întâmplat ceva, aşa că m-am luat după tine. Ce este, Livvy, ce s-a întâmplat?

- Am fost atacată pe acoperişul clădirii de birouri.

Rorke aşteptă; acum se mai calmase. O lăsă să-i spună în linişte ce se întâmplase chiar de la început, apoi se opri pentru că ea izbucnise în plâns.

Rorke fusese în trecere.

- Toţi aveţi impresia că mi-am imaginat ce s-a întâmplat acolo, la lac. Dar n-a fost aşa. Şi nici asta nu este rodul imaginaţiei mele! Rorke, reuşi să mai spună, a reînceput totul.

- Adică nu s-a terminat cu adevărat, Livvy, asta încerc să-ţi spun. Livvy, dacă mai umbli singură noaptea o să te împuşc cu mâna mea în picior ca să nu te mai poţi mişca, să te ştiu într-un loc, unde eşti în siguranţă.

- De unde să ştiu cum aş putea fi în siguranţă? Peste tot este numai primejdie.

- Te duc acasă, acum, apoi îl sun pe inspectorul Marbin.

- O să vrea să-l ducem la fabrică, spuse ea. Asta înseamnă că va trebui să merg şi eu.

- Ar fi mai bine, pentru că astfel vei fi în siguranţă.

Voi avea eu grijă să-ţi iau maşina din locul ăsta. Ai lăsat cheile în contact?

- Cred că da. Dar va trebui să-mi dai un răgaz să-l sun pe Simon; trebuia să cinez cu el.

- Lasă-l să aştepte, zise Rorke şi porni spre maşină.

Când se întoarse, îşi aprinse o ţigară.

- Mergem direct la firmă când vei simţi că poţi face faţă unei discuţii cu inspectorul Marbin.

- Cine ar putea să-mi vrea moartea, Rorke?

- Cineva care ştia că te vei duce acolo după căderea întunericului.

- Dar tu ce căutai la Berenger noaptea?

- Te căutam, Livvy. Cei de la casa copilului mi-au spus despre evenimentul de mâine, despre iniţiativa ta de a le aduce veselă nouă şi m-am gândit să le fac şi eu mici daruri. Tu erai cea care ştia cel mai bine ce le-ar face bucurie micuţilor, aşa că te-am sunat acasă, apoi la Adrienne, la Maggie, dar nici una nu era acasă şi asta mi-a dat de gândit. Sau poate intuiţia de reporter.... Cine ştia că te vei duce la Berenger după lăsarea serii?

- Cei de la casa copilului, Adrienne şi Simon... şi Maggie...

- Dar ce-ai făcut, ai folosit un megafon ca să afle tot

satul?

- Dar ce motiv aveam ca să fiu ultrasecretă?

Se întoarseră la Berenger şi-l sunară pe inspectorul Marbin. Acesta nu era de găsit, dar în locul lui veni sergentul Saddle, care după ce ascultă tot ce -i spuseră, o privi speculativ pe Livvy, apoi îi mulţumi pentru informaţii.

Livvy realiză din nou că nu exista decât cuvântul ei că fusese atacată şi că din nou putea fi suspectată că inventase, pentru că la faţa locului nu se găsi nimic suspect, în afară de sacul de care se împiedicase, dar care nu putea constitui o probă. Firma Berenger folosea acest fel de material pentru a izola produsele înainte de a le livra.

- Aş vrea să nu te mai duci la Simon în seara asta, îi spuse Rorke.

- De ce? îl întrebă ea, surprinsă.

- Pentru că vreau să te ştiu în siguranţă. Nu eşti în siguranţă cu nimeni, în conjunctura actuală, de fapt.

- Simon este cumnatul meu; îl cunosc de atâta timp! Mi-a spus că vrea să aibă grijă de mine.

- Da, înţeleg, putea să găsească un alt moment ca să-ţi facă declaraţi... dacă tu crezi că te poate face fericită, este bine.

Sufrageria lui Simon era decorată cu piese vechi de mobilier, pe care Clive, care avea alte concepţii în privinţa decorării casei, le refuzase.

Simon, care o aştepta, îi oferi imediat un loc comod pe unul din fotoliile din încăpere.

- Cum a ajuns Rorke să te aducă aici? o întrebă.

- Trecea prin faţa firmei şi m-a văzut ieşind de acolo, într-o stare care i-a dat de gândit. M-a urmărit şi m-a oprit tocmai pentru că era îngrijorat.

Livvy îi povesti tot ce i se întâmplase.

- Şi astfel l-ai lăsat pe el să sune la poliţie în loc să apelezi la mine. Te-ai dus cu el la Berenger, în loc să vii aici!

- Era acolo, Simon.

- Dar ce ţi se întâmpla ţie este probleme mea, Livvy, nu a lui Rorke!

- Simon, am fost atacată pe acoperişul firmei Berenger, n-am avut timp de gândire! Am vrut să luăm imediat legătura cu poliţia, asta a fost.

- Dar ce căutai pe acoperiş?

- Nu ţi-a spus poliţia?

- Da, dar vreau şi versiunea ta. Inspectorul mi-a spus c-ai alunecat din cauza unui sac.

- Nu crezi c-am fost împinsă?

- Cine mai ştia că te vei duce acolo noaptea?

- După cum am declarat şi poliţiei, toată lumea.

Simon rămase pe gânduri.

- Livvy, cine ar avea de câştigat dacă ţi s-ar întâmpla ceva?

Ea nu putu să nu se gândească la testamentul lui Clive, în care scria clar că dacă ei i s-ar întâmpla ceva, acţiunile ei i-ar reveni lui Simon...

Sună telefonul; era Adrienne.

- Da, Adrienne, îl auzi pe Simon. Livvy este aici. Ai auzit ce i s-a întâmplat? Apoi se întoarse spre Livvy transmiţându-i ce-i spunea Adrienne; detectivul ţi-a verificat maşina şi a observat că pierdea combustibil. Poate cineva ţi-a perforat rezervorul. Ce crezi, Livvy?

- Nu ştiu ce să cred, ştiu însă că aveam destulă benzină.

- Adrienne întreabă dacă vrei să te duci să dormi la ea, ca să nu-ţi fie teamă.

- Nu, mulţumesc. Vreau să dorm în patul meu, doar asta îmi mai doresc acum. Apropo, Simon, ai fost acasă toată seara?

- Sigur, doar te-am aşteptat! Am declarat asta şi poliţiei!

- M-am gândit că poate ai lipsit câteva minute, poate

te-ai dus la Maggie.

- De fapt, chiar am fost la ea! Dar nu era acasă.

- îmi pare rău că ţi-am stricat seara, Simon.

- Nu-ţi face probleme! Trecând prin ce-ai trecut...

Livvy deschise uşa şi văzu afară maşina lui Rorke.

Când ajunseră acasă la ea, văzură de departe luminile aprinse.

- Poliţia... începu ea.

- Poliţia n-ar intra în casa cuiva....

- Poate au mandat, începu Livvy.

- înseamnă că tu ai lăsat luminile aprinse.

- Dar eu n-am mai fost casă de dimineaţă, Simon! Oare cine mă aşteaptă acolo?

- Vom vedea imediat.

Nici nu ajunseră pe treptele din faţa casei, că apăru imediat doamna Groom.

- Sper că nu vă supăraţi, doamnă, dar domnul Hanlan a venit şi m-a rugat să stau aici pe timpul nopţii. Mi-a spus c-aţi suferit un şoc teribil.

- Ar fi trebuit să te întrebe înainte să facă asta, sări Simon, revoltat.

- Doamnă Groom, vă sunt recunoscătoare că aţi venit îi spuse Livvy.

- Intraţi, doamnă Berenger, sunteţi epuizată.

- Vreau să intru şi eu, interveni Simon, trebuie să discutăm.

- Nu am chef de discuţii în noaptea asta, Simon. Doamna Groom are dreptate, mă simt epuizată.

- Atunci, te sun mâine să vorbim!

-Să vorbim? Nu mai vreau să vorbesc niciodată!

- Livvy!

- Noapte bună, Simon!

După ce intrară şi încuiară bine uşile, Livvy izbucni în plâns, iar doamna Groom, după ce o alină, îi dădu să bea un ceai fierbinte cu multă lămâie.

- Fiţi liniştită, doamnă, poliţia va afla cine face toate astea, spuse doamna Groom.

A doua zi, sosi inspectorul Marbin care, de data asta păru să dea crezare spuselor Livvyei. în acelaşi timp, omul se arătă uimit de unele puncte ale povestirii ei. De ce nu se dusese să-l caute pe paznicul de noapte, în loc să se repeadă pe acoperişul clădirii? Pentru că, fu răspunsul ei, crezuse că acolo l-ar putea găsi pe Joe Manders.

- Nu v-aţi gândit nici un moment că în contextul dat ar trebui să fiţi mai prudentă?

- Nu s-a mai întâmplat nimic de câteva săptămâni şi

m-am simţit ceva mai sigură.

Cu aceste cuvinte, inspectorul Marbin plecă, iar Livvy rămase cu ochii aţintiţi pe fereastră, de unde vedea casa şi curtea lui Maggie. O văzu pe aceasta îmbrăcată într-o rochie gri, iar pe Adrienne, aplecată asupra lui Keit. Maggie plecă, iar Livvy se gândi cu strângere de inimă, să facă tot ea primul pas şi s-o ajute pe Adrienne.

Când ajunse în dreptul casei lui Maggie, la intrarea dinspre lac, îl văzu pe Rorke; acesta rupea buruienile de pe marginea care ducea la lac.

- Bună, Livvy, îi spuse. Ce păcat că sunt buruieni! Vezi ce culoare frumoasă au? Parcă ai avut o rochie în culoarea aceasta....

Ea îşi aminti rochia de satin pe care o purta atunci când el îi spusese că ar fi mai bine să... dar alungă acest gând.

- Cum se simte Keith?

- Se pare că evoluează spre bine. îşi mişcă degetele de la mâini, iar Maggie susţine c-ar fi observat că mişcă şi piciorul stâng. Am venit aici la rugămintea lui Maggie şi am simţit, chiar dacă o să râzi, un fel de chemare a pământului şi am început să rup buruienile. Livvy, aş vrea să te întreb ceva, însă nu sunt sigur că mi-ai

răspunde.

- Despre ce este vorba, Rorke?

- Ce prevede testamentul lui Clive, în privinţa afacerii de familie?

- în cazul în care moartea lui Clive ar precede moartea mea, şi n-am avea urmaşi, totul i-ar reveni lui Simon.

- Şi dacă juraţii te-ar găsi vinovată, moştenirea ar urma acelaşi drum?

- Cred că da.

- Bine, Livvy, du-te la Adrienne şi aşteptaţi-mă acolo.

Livvy porni spre casa lui Maggie, unde Adrienne o primi destul de rece.

- Ai probleme cu Keith? o întrebă ea.

- Ce probleme? sări Adrienne, indignată.

Cele două încetară discuţia, pentru că Rorke se apropia.

Deodată, Livvy observă că figura lui Keith era marcată de teamă.

- Pare bolnav, murmură ea. Sau speriat.

Maggie venea spre ei pe pajişte.

Chiar de la distanţă, Livvy simţea că acesteia nu-i face deloc plăcere s-o găsească în preajma lui Keith.

Maggie îl privi şi ea pe Keith şi exclamă:

- Dumnezeule, ce este cu el? Ce i-ai făcut, Livvy? Parcă ţi-am interzis să te apropii de el.

- Stai puţin, Maggie, interveni Rorke. Livvy a venit de câteva minute, doar. Altcineva l-a speriat pe Keith. Maggie, aş vrea să-mi spui ce ai împotriva Livvyei? Ea n-a făcut rău nimănui! Ce s-a petrecut atunci a fost doar o întâmplare. Poţi da vina pe Clive poate, dar nu pe Livvy.

Livvy nu mai suporta acest dialog plin de venin, aşa că se întoarse şi începu să alerge peste pajişte ca să ajungă acasă la ea.

Deodată, auzi un glas disperat de femeie, care implora ajutor.

Livvy porni şi când ajunse tot privind în jur la marginea stâncilor dincolo de care începea marea, strigătele se auzeau tot mai clar. Deodată, observă cum Adrienne se ţinea cu amândouă mâinile de rădăcinile unui tufiş de pe marginea prăpastiei.

- Stai acolo, nu te mişca, îi strigă Livvy. încerc să cobor la tine.

Pentry Livvy pericolul nu era prea mare, avea de coborât o pantă nu prea abruptă. însă dincolo de locul unde se afla Adrienne pericolul era mare.

- Livvy, mulţumesc lui Dumnezeu că eşti tu!

- Nu te speria, o să te ridic înapoi! îi strigă ea.

- Nu mă pot mişca! Nu suport înălţimile! striga Adrienne.

în cele din urmă, Livvy reuşi să ajungă la ea şi s-o ridice la loc pe stâncă.

- Ce te-a făcut să ajungi până aici dacă urăşti înălţimile?

- Era atât de frumos...

- Era la fel de frumos şi de acolo din vârf. Haide, Adrienne, mai fă un efort.

- în locul tău nu m-aş mai uita în jur, o auzi pe Adrienne. Dar Livvy, care nu avea rău de înălţime, se uită în jur şi chiar în jos. Deodată, se simţi cuprinsă de o teamă disperată. Se uită spre stâncă şi vru întindă piciorul ca să coboare.

- Stai acolo unde eşti! auzi glasul Adriennei din care, de data asta, nu mai răzbătea teama. Livvy realiză că fusese atrasă spre un loc din care cea de deasupra ei putea foarte uşor să întindă mâna şi s-o împingă, aşa cum voise să facă de pe acoperişul firmei.

Dar nu... Adrienne nu putea face asta...

Livvy o privi cum stătea ghemuită acum într-un loc sigur deasupra ei şi zâmbea ciudat.

- Dacă vine cineva, o să spună că eu am fost cea care a încercat să te salveze. Numai că tu te-ai

împotrivit, Livvy, iar eu n-am fost atât de puternică şi ai căzut.... Biata Livvy, pe care am încercat s-o salvez, dar fără reuşită!

- Ti-ai pierdut minţile, Adrienne! De ce faci asta?

- Pentru că în curând poliţia va afla cine l-a ucis pe Clive.

- Dar nu eu l-am ucis, Adrienne...

- Ştiu că nu eşti vinovată!

Deodată, privirea Livvyei căzu pe mâna pe care Adrienne se prinsese de stâncă, mână pe care lucea un inel, pe care Adrienne îl purta mai rar.

Nu este adevărat! îşi spuse Livvy. Se simţea ca într-un coşmar, ca în acea noapte când se trezise şi o găsise pe Adrienne lângă patul ei. Lucrurile începură să se lămurească pentru ea. îşi spuse că trebuia să câştige timp, s-o facă să vorbească, să-i spună cât de deşteaptă fusese, cum pusese totul la cale...

Inelul strălucea pe mâna Adriennei cu lumini verzui! Oricine putea spune că era un inel cu piatră verde. Astfel se lăsase amăgită şi doamna Starr...

- De ce mă priveşti astfel? o întrebă Adrienne.

- Inelul...şopti Livvy. Cel care părea roşu purpuriu până acum.

- Ei bine, ce este cu el? Doar l-ai mai văzut!

- Dar acum piatra şi-a schimbat culoarea!

- Piatra se numeşte alexandrit. Este verde ziua şi roşu purpuriu la lumina artificială.

Gândurile îi zburară spre acea noapte în care fusese o furtună puternică, noaptea în care fusese ucis Clive.

Fulgerele luminau ca ziua şi în acea lumină piatra inelului fusese verde.

- L-ai purtat în noaptea în care a murit Clive. Ai fost acolo...

- Sigur. Eu l-am ucis!

Livvy fu şocată de explicaţia Adriennei, făcută cu mult calm, cu detalii.

- I-am luat pistolul din birou cu câteva zile înainte şi am aşteptat ocazia. Aceasta s-a ivit în noaptea în care v-am auzit certându-vă; era o noapte caldă şi ferestrele erau deschise. Când tu ai ieşit în goană din casă am intrat ca să discut cu Clive, să-i mai dau o şansă. Eram sigură că va refuza şi de data asta, aşa că am venit pregătită. Purtam o eşarfă galbenă ca a ta şi inelul pentru ca în lumina lunii cine mă vedea să spună c-a văzut un inel cu piatră verde. Şi doamna Starr m-a văzut, nu? Să nu faci nici o mişcare şi nici să nu încerci să strigi după ajutor, pentru că oricum nu te aude nimeni.

- M-ai urmărit, nu? întrebă Livvy.

- Te urmăresc de mult timp, de fapt. Iar dacă acum te aştepţi să apară de undeva Rorke să te salveze, te înşeli, Livvy, nu mai eşti demult sufletul şi inima lui. El este cu Maggie, îl supraveghează pe Keith şi se întreabă ce este cu el. Eu n-am putut să le spun. Adrienne începu să râdă tare. L-am speriat atât de tare azi, încât probabil n-o să se mai facă bine niciodată.

Ştii, el se uita pe geam în noaptea morţii lui Clive şi m-a văzut trecând.

- Adrienne, eşti o femeie bolnavă...

- Nu, Livvy, nu înţelegi ce-ţi spun. Eu lupt pentru supravieţuire. Ştiu, fiecare o face, numai că eu trebuie să fiu ceva mai dură ca restul.

- De ce, Adrienne?

- Clive s-a împotrivit căsătoriei mele cu Simon. Nu s-a împotrivit chiar de la început, ci după ce a fost la Paris şi a aflat ceva despre mine. Clive a trebuit să moară, dar Simon s-a îndrăgostit de tine. Ce proastă am fost că n-am prevăzut asta! De fapt, i-am subestimat ambiţiile.

- îl iubeai pe Simon şi nu-ţi făcea plăcere să ne vezi împreună.

- Nu fi naivă, Livvy. Ce este dragostea? Tu îl iubeşti pe Rorke şi uite unde ai ajuns! Pe Simon îl voiam ca să

pun mâna pe Berenger.

- De ce nu voia Clive să te măriţi cu Simon?

- Pentru că la Paris se vorbeşte despre mine c-aş fi ucis pe cineva. Se numea Max Hindorre, autorul piesei" Casă dulce casă". Ne întorceam la Neuilly şi am avut un accient. Eu n-am murit, cei doi din spate n-au murit, dar în acea învălmăşeală am reuşit să fac să fie un accident fatal pentru el. S-a vorbit mult pe tema asta, dar n-au existat probe, iar eu am părăsit la scurt timp Parisul. Clive a aflat şi a trebuit să moară pentru ca Simon să nu afle.

Livvy încercă să se mişte fără ca Adrienne să observe, pentru a se depărta de ea. Dar Adrienne o văzu. Livvy se rostogoli spre un tufiş, deşi ghimpii acestuia îi răniră pielea.

Imediat o piatră o lovi cu putere. Cu toată durerea, auzi vocea Adriennei:

- Acum ştii tot ce s-a întâmplat.

Livvy nu mai văzu nimic, dar realiză că această frumoasă femeie nebună reuşise .... încercă să lupte cu întunericul care pusese stăpânire pe ea şi ştiu c-a pierdut. Ştiu că începuse să alunece. Moartea o aştepta pe stâncile de dedesubt.

Rorke Hanlan avu o acută senzaţie de teamă; simţea

că Livvy este în primejdie. Luă lanterna aflată pe masa lui Maggie şi porni spre casa ei. Pentru că o luase pe scurtătură, începu să lumineze toate tufişurile pe lângă care trecea. Deodată, zări farurile unei maşini. Era a inspectorului Marbin. O lăsă pe Maggie să-i spună acestuia ce se întâmplase şi-şi continuă drumul. Livvy!

Acelaşi clişeu se repeta obsesiv: doar atunci când te confrunţi cu primejdia, apreciezi ce ai fi putut avea... Livvy! Teoretic, Livvy putea fi oriunde; printre sălcii, trestii sau sus pe stânci. Dacă ar fi fost acasă, i-ar fi răspuns la telefon. Deodată, îşi spuse că era mai bine să lase restul lacului lui Simon care-şi începuse căutarea de acolo, şi el s-o ia pe drumul ce ducea la stâncile din Ardern.

Locul era părăsit; nici măcar cuplurile de îndrăgostiţi care se mai retrăgeau aici pentru intimitate, nu mai ajunseseră aici.

Livvy! Se înfioră la gândul c-ar putea fi moartă deja.

- Livvy! Livvy!

Nici un răspuns.

Privi speriat la poalele stâncii, luminând zona cu lanterna. La început, nu văzu nimic. Apoi, deodată, i se păru că zăreşte rochia verde în care fusese îmbrăcată, undeva la poalele stâncii. Nici nu ştiu cum ajunse la ea.

Ţinând lanterna în dinţi, pentru a avea mâinile libere, îşi croi disperat drum spre ea. Livvy!

Acum când putea fi prea târziu, dragostea lui deveni tot mai puternică. Livvy îl fascina la fel ca înainte. Nu era vechea dragoste care renăscuse, ci un sentiment nou, mai puternic, izvorât din faptul că ea era genul lui de femeie. Iar acum, ea se afla doar la câţiva paşi. Cu lanterna în dinţi, continuă să-şi croiască drum spre ea. Dumnezeu ştie ce se întâmpla, dacă acea bucată de stâncă nu suporta greutatea amândurora! Trase aer în piept.

- Livvy, o chemă.

Dar ea nu-l auzea.

Se aplecă asupra ei, încercând să vadă dacă avea oase rupte. Livvy părea foarte liniştită în somnul ei. Sângera dintr-o rană la cap şi nu ştia prea bine cum putea s-o ridice, pentru a nu-i face rău. Nici nu voia s-o lase acolo, neştiind cine era duşmanul ei şi mai ales unde era acesta.

Drumul de urcuş i se păru o veşnicie.

Când ajunse pe platformă, dezbrăcă jacheta şi o înveli cu ea, apoi o transportă spre locul cel mai apropiat: casa lui Maggie.

- Rorke! exclamă aceasta. Sper că nu este moartă!

-Nu. Cheamă un medic şi telefonează-i inspectorului Marbin, spune-i c-am găsit-o.

Maggie tremura.

-Tot timpul am crezut că Livvy l-a ucis pe Clive. Am crezut că ea...

-Vei putea să-ţi repari greşeala când îşi va reveni.

-Dacă nu m-aş fi întors în Ardern, n-aş mai fi iubit-o din nou. Mă bucuram de libertate. Dar acum este prea târziu. Am iubit-o cândva, o voi iubi din nou.

Rorke ştiu că dacă Livvy se va însănătoşi, n-o va mai lăsa să plece.

Doctorul, care veni curând, spuse că Livvy putea fi dusă acasă şi îngrijită acolo.

-Dar poate sta aici, Rorke, interveni Maggie.

-Tu ai destule probleme, voi avea eu grijă de ea, împreună cu doamna Groom.

Toată noaptea, el veghe la capul Livvyei, iar doamna Groom îl servi cu cafea tare.

Primul lucru pe care-l auzi Livvy fu soneria telefonului, dar durerea puternică de cap îi aminti scena petrecută cu o zi în urmă. Vru să spună ceva, dar Rorke o opri:

-Te rog, Livvy, nu vorbi...

-Trebuie să-ţi spun...

-Acum trebuie să te odihneşti, apoi când vei fi mai bine, vom discuta totul.

Livvy adormi din nou, dar îşi aminti stânca, inelul care-şi schimba culoarea, apoi durere şi multă teamă. Adrienne! Desigur, din cauza ei nu mai îndrăznea să adoarmă. Adrienne încercase s-o ucidă şi Livvy trebuia să facă ceva s-o oprească s-o viziteze în somn. îşi aminti cum Adrienne sfâşiase pânza acelui tablou cu cuţitul. Adrienne, cu care se trezise în miezul nopţii la capul patului, simţind că este în primejdie...

Doamna Groom îi aduse o cană de lapte cald.

- Nu vreau lapte cald! scânci ea. Rorke? Rorke?

-A fost aici toată noaptea, draga mea; aşteaptă să-i spun când te vei simţi mai bine, spuse doamna Groom. Domnul Hanlan mi-a povestit tot ce s-a întâmplat. A fost îngrozitor. Dumnezeu s-o odihnească...

- Ce spui, doamnă Groom?

- Miss Charles a murit. A fost găsită destul de aproape de stânci.

- Cine m-a adus aici?

- Domnul Hanlan.

La câteva minute, Rorke apăru cu un chip îngrijorat.

- Te rog, Rorke, trebuie să discutăm, începu Livvy.

- Foarte bine, cred că vrei să afli cum te-am găsit.

Keith mi-a spus cine l-a ucis pe Clive.

- Keith?

- Chiar el mi-a spus prin semne că Adrienne este ucigasa lui Clive. Dar ce s-a întâmplat acolo pe stânci, Livvy?

- Rorke, am ţinut în mâinile mele acel inel cu piatra care-si schimbă culoarea. Imaginează-ţi că l-a ucis pe Clive, pentru că s-a opus căsătoriei ei cu Simon!

- Livvy, să lăsăm toate astea! Ti-am spus vreodată că ai cele mai minunate buze din lume? Te iubesc, Livvy.

- Eu te-am iubit întotdeauna, Rorke, chiar dacă n-ai crezut.

- Nu ne vom mai despărţi, Livvy... chiar dacă ne vom mai certa, cum făceam pe vremuri.

Sfârşit